

Cửu Liên Hoàn

Contents

Cửu Liên Hoàn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	40
31. Chương 31	41
32. Chương 32	43
33. Chương 33	44
34. Chương 34	45
35. Chương 35	47
36. Chương 36	48
37. Chương 37	50
38. Chương 38	52
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57
41. Chương 41	59

42. Chương 42	61
43. Chương 43	64
44. Chương 44	66
45. Chương 45	68
46. Chương 46	71
47. Chương 47	76
48. Chương 48	78
49. Chương 49	81
50. Chương 50	83

Cửu Liên Hoàn

Giới thiệu

Hạ Thiên Thành đại thiếu gia của Hạ Gia một trong những gia tộc lớn nhất thành Bắc Kinh. Quyền hành lớn , Uy doạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-lien-hoan>

1. Chương 1

Khi gánh hát Đinh gia vào thành Bắc Bình, là vừa đúng đầu tháng tư âm lịch, lúc này Bắc Bình ngày nắng nhiều, hơn nữa nhiệt độ khá thấp. Khắp nơi hoa Hải Đường nở rộ, Dương Liễu xanh um tùm, vào ngay lúc thời đại hoàng kim. Bọn họ tại một đại tạp viện gần Thiên Kiều (tên một cây cầu) thuê mấy gian phòng, sắp xếp qua loa một chút, thấy đã tạm ổn.

Đến tối tất cả mọi người đều đến Thiên Kiều dạo chơi. Nhớ lại lần đến Bắc Bình trước đây đã là chuyện của 5 năm trước, lúc đó Tiểu Bát Đinh vẫn chưa gia nhập, đến tận hôm nay mới có thể trở lại nơi phồn hoa này. Hồi tưởng lại bao chuyện cũ, hy vọng, mùa thu này, nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, họ sẽ định cư tại đây kiếm sống.

Chủ gánh của Đinh gia ban (gánh Đinh gia) __ Đinh Đại Chung tính toán ngay sáng mai sẽ đi dựng rạp, suốt trên đường đi, cũng đã diễn qua rất nhiều chỗ, nhưng mãi không có thêm thu nhập gì, trước mắt xem ra đã sắp hết tiền, ông không thể không gấp.

Nhưng những năm gần đây Bắc Bình có những biến đổi nào không ai có thể nói rõ. Buổi tối trước khi ngủ, ông gọi tất cả đồ đệ lại dặn dò một phen, đặc biệt là con gái Đinh Linh Nhi, muốn họ thu liễm lại một chút, đừng quá phô trương, củng cố tinh thần, phải cẩn thận chu đáo hơn ngày thường để có thể ứng phó với tất cả tình huống có thể phát sinh vào ngày mai. Đến khuya, mọi người đều mệt mỏi, tắm sơ qua liền trèo lên giường ngủ. Nhị đồ đệ của Đinh gia ban__Thạch Trụ nhẹ nhàng sờ vào đồ vật nho nhỏ mềm mại giấu trong ngực, giấc mơ đêm nay dường như sẽ ngọt ngào thơm.

Thạch Trụ là một người trung hậu thật thà, suốt đường đi y thay sư phụ tính toán sinh kế (lo liệu kiếm sống), cũng thấy được thu vào không đủ dùng, phần cơm của y vốn dĩ rất nhiều, nhưng y lại dứt khoát giảm xuống một nửa, kết quả tấm lưng đầy đặn tóe vào hằn. Người khác hỏi y, y lại nói là không có khẩu vị, chỉ có Đinh Linh Nhi đau xót cho y, dứt khoát bắt y ăn một nửa phần của nàng.

Thạch Trụ biết được tấm lòng của Đinh Linh Nhi, y cảm thấy ấm áp nhưng lại không nói ra lời. Nền lúc dạo chợ đêm, y lên dùng ba xâu đại tử (3 xâu tiền, một xâu có 20 xu) mà sư phụ cho mỗi người mua một đóa hoa nhung *, chứ không mua đồ ăn ngon này nọ như những người khác. Y tưởng tượng khi Đinh Linh Nhi cài đóa hoa này lên tóc mai, nhất định sẽ tôn thêm vẻ đẹp của nàng, lúc đó nhất định sẽ xinh đẹp vô cùng.

Trong một gian phòng khác, Đinh Linh Nhi đang vẽ về Tiểu Bát Đinh, hồi tưởng lại hình ảnh vừa thấy, Thạch Trụ ngây ngốc len lén chạm vào đóa hoa nhung, nghĩ nghĩ rồi lại trộm cười một cái.

Dưới Thiên Kiều là nơi xã hội tập hợp, từ sớm, nơi đây đã tụ họp vô số kiểu người đặc sắc, có hát đại cổ thư, có mãi nghệ, có đấu vật, có nói bụng, có nói đối đáp*. Sau khi hỏi thăm một số chỗ, gánh Đinh gia tìm được người đi giữ chỗ, y đang giữ một khoảng đất không ai dùng ở một cây liễu lớn.

Lúc này đã gần trưa, người du ngoạn cũng bắt đầu nhiều lên, Đinh gia chúng đồ đệ nhanh chóng khuôn vác khí giới và bia bản tới sạp, dựng hoàn tất liền khua chiêng gõ trống, Đinh Linh Nhi thì rao gọi với chất giọng địa phương giòn tan, lại thêm tướng mạo xinh đẹp của nàng, rất nhanh liền thu hút chú ý của mọi người.

“Chúng tôi mới đến nơi đây, thật sự được mở rộng tầm nhìn, không biết ở đây có vị nào là con cháu của các bậc thầy, nếu có thể biết được các vị sư phụ ngụ tại nơi nào, tất nhiên sẽ dâng môn bái phỏng. Chúng tôi không dám nói là biểu diễn cực phẩm, chỉ mới tập tành luyện tập mà thôi, có đẹp mắt hay không, xin chư vị xem xong thỉnh thông cảm cho.” Đã bước vào giang hồ mà dám đặt chân đến Thiên Kiều, nghĩ tất có mấy phần bản lĩnh thật sự, lại nói, hành vi lời nói của thiếu nữ thân mặc yếm hồng này thật sự là rất khả ái, thế là mọi người dần dần vây lại xung quanh.

Đinh gia ban đương nhiên không để cho ai phải thất vọng, đầu tiên là đại sư huynh Hoàng Hồ luyện một bài công phu, từng động tác đánh tay đá chân lưu loát đẹp mắt, như một con hổ oai dũng. Sau đó là Thạch Trụ, y biểu diễn múa kiếm, Đinh Linh Nhi bưng một bát nước ném sang, y giữ vững không để văng ra một giọt nước, mọi người đều nhiệt liệt hoan hô.

Thấy tất cả đã bị thu hút, Đinh Đại Chung bước ra ôm quyền hành lễ, thanh thoát nói:

“Ta vốn là một tiêu sư, vào đời nhà Thanh lúc đó công việc tiêu sư khá phổ biến, còn hiện tại đã có xe lửa, tàu thủy, bưu điện, tiêu sư chúng tôi không còn được ai sử dụng nữa, những người từng là tiêu sư, nếu không phải mở trường dạy đồ đệ, thì cũng trở thành hộ vệ cho các gia đình phú hộ, ta thì mở ra gánh Đinh gia này bán trò kiếm sống. Ta có một đồ vật tên gọi là Sứ Đầu, lúc không dùng đến thì nó sẽ quần lên trên, lúc cần dùng thì chỉ cần lắc mở ra, xa có thể đánh hơn một trượng, gần thì khoảng hai ba thước, dùng chân nâng dây thừng lên đánh, gọi là sư tử lăn tú cầu, chuyển đánh xuống dưới chân, gọi là Trương Phi nghiêng mình lên ngựa, đánh lên phía trên cánh tay, gọi là bàn khữu tay, ở trên cổ vòng quanh đánh, gọi là quần đầu khỏa não.”*

Ông vừa nói cả người cũng luyện theo, từng chiêu từng thức, luyện hay rất đáng xem, ông vừa luyện vừa hướng về người xem nói:

“Ta hôm nay dùng sứ đầu vẽ một đầu người trên mặt đất, nếu đã đánh ra mắt trái, thì sẽ không thể ra mắt phải, ra mắt phải, thì sẽ không có mắt trái, ta đánh một chút cho chư vị xem thử.”

Ông nói xong bắt đầu đánh thật náo nhiệt, người xem không thể không hoan hô náo nhiệt. (quả là một đoạn văn vắt kiệt sinh lực của ta a, các nàng đọc không hiểu đừng ném đá ta.)

Cuối cùng là Đinh Linh Nhi, cô nàng lanh lợi này cầm theo ba ống trúc rỗng, bước lên đài chỉ vừa mới đứng đã có người tán thưởng, nàng mỉm cười: “Hôm nay ta không luyện võ nghệ, mà sẽ làm một tiết mục tạp kỹ cho quý vị giải sầu.”

Nói xong, tay run lên, một thanh trúc rỗng liền phát ra âm thanh vui tai nhịp nhàng, như gà lên giá đỡ, bay đầy trời, tiên nhân múa, xoắn xít nhau, gió thổi lá sen..... Một chuỗi động tác linh hoạt nhanh nhẹn, phiêu lượng lưu loát. Nàng run một lát lại thêm vào một thanh trúc, biến thành hai thanh cùng nhau lúc lắc, một lát lại thêm một thanh, những thanh trúc cùng người kết hợp phiêu lượng tựa như bướm bay, thật sự là đẹp không thể diễn tả. Khi đã diễn hoàn tất, còn chưa đợi thu tiền, đã có người quăng lên. Hôm đó, họ thu nhập đặc biệt nhiều, bữa tối ăn một bữa thịnh soạn no căng, ai cũng mang theo nụ cười vui sướng.

Chú thích

1/ Hoa nhưng:

Ta không biết tên tiếng việt của loài hoa này, nàng nào biết thì chỉ ta với.

2/ Hát đại cổ thư:

Tên cũ là “An Huy đại cổ”, xuất phát từ quan hệ trong tiếng địa phương của huyện Lô Giang, khi hát sẽ phân làm hai trường phái là Trương môn và Sài môn. Nhưng hình thức biểu diễn là tương đồng, đều có người diễn xướng một tay gõ trống, một tay nhịp phách, phối hợp với lời hát, lời diễn giải, tiết tấu hài hòa, người hát sẽ hát một đoạn, nói một đoạn, còn có vài động tác biểu diễn. Nội dung chủ yếu là các tiểu thuyết lịch sử, võ thuật, trinh thám mà dân gian yêu thích. Sau khi lập quốc, những tuồng cũ gần giảm bớt, đa số sẽ lấy đề tài chiến tranh kháng Nhật, chiến tranh giải phóng và những nhân vật anh hùng thay thế.

3/ Mãi nghệ: biểu diễn võ thuật, xiếc, nhào lộn kiếm sống.

4/ Nói bụng:

Là một nghệ thuật biểu diễn dân gian, nói bụng thời cổ đại chủ yếu là giả dạng âm thanh, làm người nghe cảm thấy như bước vào kỳ cảnh, là một di sản nghệ thuật rất có giá trị của người Trung Quốc. Thuật nói bằng bụng này sử dụng kĩ xảo phát âm của miệng, lưỡi, cổ họng, mũi để mô phỏng âm thanh như xe lửa, tiếng chim hót....., khi biểu diễn có thể kết hợp các động tác làm người xem thấy chân thật hơn.

5/ Nói đối đáp:

6/ Đoạn đánh sù đầu đó ta xem không hiểu lắm, là edit từ wattpad đó. Nói chung là một loại hình biểu diễn thời xưa thôi. (chắc vậy, chạy biến.....)

2. Chương 2

Công phu của Đình gia ban không tồi, nên có nhiều người đến xem, dần dần cũng có chút tiếng tăm, lúc này thì tiền cũng đã đủ dùng rồi. Hôm nay sau khi dọn dẹp trở về, mọi người sắp xếp lại đạo cụ, Đình Linh Nhi thì đi nhóm lửa nấu cơm, lúc này Thạch Trụ đi vào, mang theo một nụ cười ngu ngơ, còn chưa nói tiếng nào, mặt đã đỏ lên rồi.

Đình Linh Nhi ngược lên nhìn y: “Vào đây làm gì? Đi ra, rửa lại cái mặt rồi ngồi chờ đi.”

Thạch Trụ không nhúc nhích.

Đình Linh Nhi bỗng hiểu ra là có chuyện gì, nhìn dáng điệu bồn chồn của Thạch Trụ, thật là một ca ca ngốc!

“...Qua đây giúp một tay đi.” Mặt của Đình Linh Nhi bị ánh lửa chiếu đến cũng đỏ hồng hồng lên, nàng đứng lên mở nắp nồi, đảo đảo đồ ăn, rồi lựa lại những cái bánh còn dư lại ngày hôm qua, thế là Thạch Trụ đi qua ngồi nhóm lửa.

Còn không nói! Đợi gần nửa ngày, cũng không thấy Thạch Trụ có động tĩnh gì, Đình Linh Nhi không kìm được liếc nhìn y một cái.

Tình huống này, thật là vừa bực mình vừa buồn cười, Thạch Trụ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn nàng, Đình Linh Nhi cắn cắn môi, nghĩ một lát, liền dứt khoát ngồi xuống bên cạnh y.

Thạch Trụ nhích nhích vào bên trong, cuối cùng nhìn nàng một cái. Không hề đề phòng sẽ đối diện ngay với ánh mắt tràn đầy tức giận và oán trách, Thạch Trụ nuốt ực một ngụm nước miếng.

“.....Cái này.....” Thạch Trụ ngập ngừng nói “...Cái này..... tặng nàng...”, cuối cùng cũng lấy từ trong ngực ra, hoa nhưng bị ép mấy ngày đều đã ép dẹp luôn rồi, mặt của y càng đỏ, do dự không biết làm sao.

Hết nửa ngày, liền nghe thấy thanh âm Đình Linh Nhi nghiêng rằng nói: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì, không thấy tay của muội đang dơ sao, ... huynh cũng không biết cài lên cho muội sao.” Vội vàng chỉnh lại đóa hoa, Thạch Trụ lúng ta lúng túng cài lên mái tóc phiêu lộng.

Đình Linh Nhi quay đầu lại nhìn y chằm chằm, mặt nàng ánh lên vẻ rục rịch, “Đẹp không?”

“Ngô.” Vẻ đẹp của Đình Linh Nhi như là nam châm thu hút ánh nhìn của Thạch Trụ, tim của y đập thình thịch, y cũng không thể nói được cho rõ ràng, y đối với vị đại sư muội này vô cùng cảm kích và thương yêu.

Nhớ lại năm đó, đại sư muội Đình Linh Nhi và Đại sư huynh, tiểu sư muội Đình Xanh Nhi và y, là hai đôi mà sư phụ từ lâu đã nghĩ đến, nhưng Đình Xanh Nhi đột nhiên sinh bệnh nặng rồi qua đời. Lúc Đình Xanh

Nhi chết, y đau khổ đến mức cả người cũng muốn chết đi rồi, là Đinh Linh Nhi lúc đó không để ý đến bất mãn của sư phụ và Đại sư huynh, kiên quyết muốn bên y và chiều cổ cho y, y hoảng sợ bất an, nhưng lại ỉn ỉn khát vọng, tướng mạo tương tự của Đinh Linh Nhi và Đinh Xanh Nhi khiến y an tâm. Cứ như vậy họ luôn bên nhau, cho đến ngày hôm nay.

Gần đây sư phụ vừa mới bỏ được gút mắc trong lòng, còn Hoàng Hổ thì vẫn cứ không thềm để ý gì đến bọn họ. Cho nên khi Thạch Trụ đối diện với Đinh Linh Nhi, luôn có chút không an tâm, cho dù đã qua bao nhiêu năm, Thạch Trụ cũng biết Đinh Linh Nhi yêu thương chỉ có mình y. Trên người của Đinh Linh Nhi, rốt cuộc là có bao nhiêu phần bóng dáng của Đinh Xanh Nhi, y đối với nàng lại có mấy phần cảm kích, mấy phần ỷ lại, mấy phần thương yêu, Thạch Trụ cũng không biết rõ, có lẽ, đều có đi.

Thấy bọn họ hai người trước sau cùng bước ra từ nhà bếp, trên tóc mai của Đinh Linh Nhi còn cài thêm một đoá nhung, Hoàng Hổ hăng một tiếng, quay mình đến chỗ ngồi của mình ở bàn ăn ngồi xuống. Thạch Trụ len lén nhìn hẩn, còn Đinh Linh Nhi xem như không thấy, nàng lớn tiếng gọi: “Tiểu Bất Đinh, đi, đi gọi sư phụ ăn cơm, người cũng đi rửa tay thôi, suốt ngày chỉ biết chơi thôi.”

Tiểu Bất Đinh nuốt nuốt lưỡi, chạy nhanh như gió rời đi.

Thạch Trụ hiện tại đã dám ăn cho no, khi y lấy cái bánh thứ năm, Hoàng Hổ hừ một tiếng, Thạch Trụ cúi đầu chậm chậm nhai, không dám ngẩng lên, Đinh Linh Nhi liền gấp một đũa lớn thức ăn vào trong bát y: “Gắng ăn cho no, nếu không không có sức giữ được phong độ tốt nhất.”

Đinh Đại Chung ngàng đầu nhìn bọn họ.

3. Chương 3

“Hạ đại soái? Lần này là nhà y mở hội diễn sao?”

“Có lẽ không phải, Hạ đại soái mừng thọ mẹ chắc không chỉ đơn giản mời gánh hát đến diễn đâu, mà sẽ tổ chức tiệc mừng cả một tháng đó!”

“Ha, vậy không biết sẽ mời những ai.”

“Hi hi, mời ai cũng nhất định kéo thêm ông chủ Lâm a.....”

“Cái này, ai không biết chứ.”

Gần đây, khắp nơi ở Thiên Kiều đều thảo luận chuyện này, Đinh gia ban mới đầu nghi hoặc không biết Hạ đại soái là ai, mở hội diễn tại nhà thì sẽ là một chuyện rất lớn đấy. Sau đó mới biết được đó chính là Đại thiếu gia Hạ Thiên Thành của Hạ gia lão trạch tại Bắc Bình. (lão trạch: lâu đời, có quyền lực)

Hạ gia lão trạch ở Bắc Bình này là một đại trạch môn, gia tộc hội tụ, cơ ngơi hơn trăm năm, vững chắc phồn thịnh, đối với Hạ trạch này, số người ở Bắc Bình mà không biết đến sợ là không có mấy người, mà đối với những việc làm kì lạ khác thường của Hạ Thiên Thành, nói ra chỉ sợ còn hấp dẫn hơn là nghe một quyển sách, những chuyện về hẩn cứ liên tiếp không dứt.

Hạ Thiên Thành là một kẻ không tuân thủ quy tắc, mới 31 tuổi, đã từng gây ra những chuyện lớn kinh thiên động địa, vài lần còn khiến cho Hạ trạch gặp hiểm khó qua, khởi tử hồi sinh.

Nếu nói đến vị Hạ Thiên Thành Hạ Đại thiếu gia này, Đinh gia ban đương nhiên cũng có nghe phong thanh, hiện tại chuyện được thảo luận nhiều nhất ở Bắc Bình, chính là chuyện hẩn vừa cưới về hai người vợ lớn hiền thực và hai nàng thiếp tuyệt sắc.

Xét về tính xằng bậy, phải là từ năm ngoái hẩn mê nghe côn khúc (một loại hình nghệ thuật, xem chú thích), liền liên tục quấy rối người hát côn khúc nổi danh Lâm Vân Sinh, chuyện này náo động đến không ai không biết, nhưng ngay cả Hạ lão thái thái cũng không quản được hẩn, nghe nói mấy năm trước Hạ Thiên Thành này mới bắt đầu bước vào hoạn lộ (đường làm quan), kết quả những truyền kỳ của hẩn đối từ Đại thiếu gia trạch môn biến thành uy chấn Bắc Bình Hạ đại soái.

Đinh gia ban đối với những chuyện liên quan đến quan binh đều cảm thấy sợ hãi nên cũng không muốn tìm tòi quá sâu, mà lúc trước phàm là bọn họ bàn luận về Hạ Thiên Thành đều chỉ biết hẩn là Hạ Đại thiếu

gia, chứ luôn không biết người gọi là Hạ đại soái đó lại chính là Hạ Thiên Thành, cũng không nghĩ tới, mấy ngày sau, liền có người của Hạ trạch đến tìm bọn họ.

“Nghe nói các người biểu diễn cũng không tệ lắm, như thế nào, biểu diễn vài cái xem thử đi.” Người đàn ông trung niên gọi là Từ đại quân gia kia đứng đánh giá đám người trước mặt từ đầu đến chân, đặc biệt là cô nương xinh xắn kia, cũng không tệ.

Đinh Đại Chung biết đây là người của Hạ trạch đến chọn người cho hội diễn, liền lệnh cho đồ đệ biểu diễn những tiết mục đặc sắc nhất, Đinh Linh Nhi thì rung lắc những ống trúc rỗng, Từ đại quân gia nhìn thấy hí mắt cười, “ Ồ, giống như một con bướm, được, các người đều đến đi.”

Hội diễn tại nhà của Hạ đại soái là diễn ra ngay trong trạch địa (vùng đất của gia đình), bực diễn tạm thời được bố trí trong một đại viện tử, từ sáng đến trưa rồi kéo dài đến tối diễn đủ mọi tiết mục tạp kỹ tấu khúc, buổi tối lại thêm ông chủ Lâm Vân Sinh tấu khúc “Mộc Lan tông quân.”

Trước đây theo thường lệ, phàm là những ai từ xa đến hoặc đường đi không thuận tiện thì sẽ được bố trí nghỉ ngơi tại Hạ trạch. Cho nên Đinh gia ban trước tiên dọn đạo cụ đến, Đinh gia ban từ trước đến giờ chưa từng đi vào một đại trạch môn như vậy, chỉ mới đi qua một vườn hoa đã khiến cho họ có chút lạc đường, những người trẻ tuổi thì đầy ắp hiếu kỳ nhưng lại không dám loạn động, bó tay bó chân cả một ngày trời.

Ngày thứ hai của hội diễn bắt đầu.

Qua mất một buổi, một sĩ quan và một đứa hầu đi theo sau Lâm Vân Sinh người nổi danh xưng côn khúc đi đến. Thạch Trụ nhìn qua bọn họ, Đinh Linh Nhi cũng nhìn qua, bởi vì cả hai đều đã từng xem qua y biểu diễn.

Bọn họ đến liền đi thẳng vào hậu đài.

“Nhìn như vậy thì thấy ông chủ Lâm không có chút nữ khí nào, có thể là một tiểu sinh thế vai tạm thời thôi chẳng.” Đinh Linh Nhi nhỏ tiếng ngờ vực bên tai người bên cạnh Thạch Trụ. Thạch Trụ ngó một tiếng, y cũng cảm thấy ông chủ Lâm này rất tự nhiên phóng khoáng, nghe nói người mê đắm buổi diễn của y đa phần là nữ nhân.

“Một người như thế.....” Đinh Linh Nhi không nói tiếp, nàng biết có nói tiếp thì Thạch Trụ cũng nghe không hiểu, trong đầu óc của ca ca ngốc này, căn bản là không có giây thần kinh đó.

Quả nhiên Thạch Trụ đối với lời nói đứt quãng của nàng cũng chỉ cảm thấy kì lạ chút thôi, Đinh Linh Nhi liếc y một cái nói: “Nhìn huynh a cái kẻ ngu ngốc.”

Thạch Trụ ngây ngây ngốc ngốc nở nụ cười.

Chú thích:

Côn khúc: loại hình biểu diễn nghệ thuật của TQ, giống với hát chèo, hát bội của Việt Nam, nền nhạc chủ đạo là thổi tiêu và đàn Tam Huyền.

Đàn Tam Huyền

* “y” là Thạch Trụ

**”hắn” là Hạ Thiên Thành

**”cậu” là Lâm Vân Sinh.

4. Chương 4

Đến tối hội diễn mới tan, tất cả những người lưu lại đều thu dọn rồi chuẩn bị nghỉ ngơi, Thạch Trụ lặng lẽ đến một chỗ trong hoa viên tiểu tiện, lúc này y nghe thấy trước cửa viện có tiếng tranh cãi truyền đến.

“Xin buông ra, tôi đã có chỗ nghỉ ở gần đây, cho nên không hà tất phải nhờ vả.” Thanh âm trong trẻo du dương.

“Đã trễ lắm rồi, như vậy không thích hợp lắm, hơn nữa đại soái đã đặc biệt chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho ngài, hay là ngài trước cứ nghỉ ngơi một đêm, ngài mai ngài tự mình gặp đại soái nói đi..... Ông chủ Lâm, ngài đừng làm khó người hầu chúng tôi.

Ông chủ Lâm? Thạch Trụ ngơ ngác, là ông chủ Lâm Vân Sinh sao? Sau khi giải quyết xong, Thạch Trụ chỉnh lại quần rồi đi ra khỏi chỗ tối đó, nhìn thấy người sĩ quan lúc trước và Lâm Vân Sinh đang đi đến, không thấy rõ được sắc mặt Lâm Vân Sinh, hai người trong nháy mắt liền đi vào một biệt viện khác.

Thạch Trụ về phòng, thấy Đinh Linh Nhi còn chưa ngủ, liền đem mọi chuyện vừa thấy nói lại cho nàng.

Đinh Linh Nhi nghe xong: “ Thật sự?”

Thạch Trụ gật một tiếng.

“Vậy ông chủ Lâm chắc là sắp thăm rồi.” Đinh Linh Nhi than thở.

Thạch Trụ vẫn là bộ dáng không hiểu gì cả, ngơ ngác nói: “Sao lại không dứt khoát đi luôn, còn nếu nguyên ý ở lại thì còn lo lắng cái gì?”

Đinh Linh Nhi nhìn y một cái: “.....Cái này nói ra huynh cũng không hiểu đâu. Huynh đã quên những gì nghe được bên ngoài về Hạ đại soái và ông chủ Lâm sao?”

Thạch Trụ suy nghĩ một lát, cảm thấy thập phần phức tạp, lắc lắc đầu, cũng không hỏi tiếp nữa.

Ngày thứ hai, lúc diễn hý khúc buổi tối, Thạch Trụ len lén nhìn, y mặc dù là một kẻ thô kệch, cũng cảm thấy được ông chủ Lâm hát rất hay, ông chủ Lâm hát xong liền có một người tán thưởng, trong nhất thời liền có tiền được chuẩn bị sẵn ném lên trên đài, nghe leng keng một lúc.

Thạch Trụ nhìn người vừa tán thưởng đó, không ngờ anh tuấn, khuôn mặt trầm lặng luôn mang theo nụ cười đậm nhạt, người này chính là Hạ Thiên Thành Hạ đại thiếu gia, cũng chính là Hạ đại soái, hẳn chuyên chú nhìn chăm chăm ông chủ Lâm trên đài, ông chủ Lâm cũng đang nhìn hắn, mục quang của hai người hình như đang truyền đạt điều gì, nhưng Thạch Trụ cũng xem không hiểu.

.....

Gần đây, Hạ Thiên Thành rất phiền muộn, nói thật, hẳn mặc dù thấy ông chủ Lâm rất không tồi, lúc bắt đầu cũng không có để bụng. Ai biết được Lâm Vân Sinh lại khó xử lí như vậy chứ?Mấy lần mấy lượt cự tuyệt, trái lại làm tăng dục vọng chinh phục của hắn, mỗi lần nhìn vào đôi mắt của Lâm Vân Sinh, hắn lại càng dám khẳng định, cái người hát hý khúc này tuyệt đối không phải là không có ý gì với hắn, cũng không phải là thật sự dăm cái lại hắn, vậy rốt cuộc là vì cái gì? Nhớ đến cuộc đối thoại trong thư phòng lúc trưa, hắn nói với Lâm Vân Sinh:

“Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta.”

Ánh mắt Lâm Vân Sinh trong suốt: “Đúng vậy, ta nghe nói đại soái cái gì cũng không thiếu, chỉ là thiếu nhẫn nại.”

Hạ Thiên Thành bị cậu nói nhất thời ngơ ngác: “.....Người đang trù tính cái gì đây?”

Đây là trực giác của hắn, Lâm Vân Sinh lại đậm nhạt cười một tiếng, cậu luôn là như vậy, luôn cho hắn một cảm giác như gần như xa, Hạ Thiên Thành sắc mặt âm u nhìn y, đây thật là một người biết xài mảnh khõe.

Hạ Thiên Thành có chút tức giận, đã gần một năm rồi, hắn vốn dĩ thấy vui chơi rất thú vị, nhưng bây giờ hắn thật sự thấy đủ rồi. Có lẽ nếu cưỡng ép sẽ đại biểu cho thất bại, nhưng hắn lại nghĩ mẹ nó bất chấp tất cả.

Lâm Vân Sinh chắc cũng cảm nhận được tình tự phiền muộn và nóng vội của hắn, vô luận là Hạ đại thiếu gia, hay là Hạ đại soái, đều không phải là loại người tốt đẹp gì.

Lâm Vân Sinh luôn luyện công xong từ rất sớm, cậu lấy khăn lau mặt, sau đó uống một ấm trà, quay lại liền thấy một nam nhân trắng kiện đứng nép bên cửa, nam nhân thấy cậu phát hiện y, nhất thời quần bách.

“Người là...” Lâm Vân Sinh có chút ấn tượng với nam nhân này, hình như là người của Đình Gia ban gì đó, cái gánh tạp kỹ mà bên trong có một nha đầu xinh xắn.

Nam nhân hình như cũng vừa luyện công xong, đầu đầy mồ hôi, y hỗn loạn dùng tay lau qua, “Ta.....không phải cố ý nhìn trộm đâu.....người hát rất hay....”

Y lúng túng nói, đứng trước Lâm Vân Sinh một thân áo lụa trắng mới tinh, khí thể hiên ngang, y không khỏi có chút hổ thẹn tự ti. Lâm Vân Sinh không hề để tâm cười cười, nam nhân này nhìn thật ngốc nghếch. Nếu là trước đây, cậu nguyện ý nói chuyện với loại người này, chắc chắn sẽ rất vui, nhưng hiện tại cậu đang nặng trĩu tâm sự.

Hạ Thiên Thành sở liệu không sai, Lâm Vân Sinh đang cảm nhận được “nguy cơ”, mà đối với cậu, “nguy cơ” có nghĩa là kế hoạch thất bại vào phút cuối.

5. Chương 5

Hạ Thiên Thành thật ra không hề hiểu gì hết, Lâm Vân Sinh cười khổ, thử nghĩ xem cậu chỉ là một người hát hý kịch nhỏ bé, không cần nói đến có bao nhiêu phân lượng, ngay cả tư cách nói không cũng không có.

Cho đến bây giờ, cậu chỉ là đối tượng đùa giỡn của những lão thái gia có tiền có quyền, cậu đối với những chuyện xấu xa này cũng không thể làm gì, nhưng cậu cũng luôn cố hết sức giữ mình. Theo danh tiếng ngày càng vang xa của cậu, càng dẫn đến những kẻ đáng ghét quấy rầy, mặc dù vì tiếng tăm của cậu mà không thể tùy ý làm bậy, vẫn khiến cậu chịu không nổi, nhưng cho dù như vậy, cậu cũng chưa từng cúi đầu một lần nào.

Mãi đến khi Hạ Thiên Thành xuất hiện, ngày hôm đó, trong hý viện, Hạ Thiên Thành dẫn theo bốn, năm tên sĩ quan đến xem, đôi mắt phượng khép lại nhìn cậu chăm chăm khiến tim cậu đập thành thịch.

Đó là một đôi mắt xinh đẹp rất có thần, phẳng phất mang theo một chút biếng nhác, nhưng lại ẩn hiện hào quang thâm sâu trầm tĩnh, trên gương mặt hấn mang theo một nụ cười như có như không, lẳng lặng nhìn cậu, tay hấn tùy ý gõ gõ cây bách tử*, nhưng chỉ có người trong nghề mới nhìn ra, cây bách tử đó không có nhịp nào là đánh không khớp với nhịp hát. Hấn chính là Hạ đại thiếu gia Hạ Thiên Thành, đây là lần đầu tiên Lâm Vân Sinh nhìn thấy hấn trong khoảng cách gần như vậy.

Và lần này, không ai ép buộc cậu, là tự cậu chìm sâu vào.

Sau đó, chính là Hạ Thiên Thành cũng quần lấy cậu, nhưng điều này lại khiến cho Lâm Vân Sinh trở nên lạnh nhạt, Hạ Thiên Thành là loại người nào? Nguyên bản là đại thiếu gia náo loạn nhất, cũng nổi tiếng nhất Bắc Bình, hiện tại là một đại soái trong quân đội không theo quy củ nhất, lại có quyền lực lớn nhất, vậy cậu sao có thể trối buộ được hấn?

Hấn lại có xem trọng được cái gì? Trong nhà hấn đã có vợ lớn hiền thực, vợ nhỏ tuyệt sắc, người người đều hâm mộ hạnh phúc vẹn toàn này, với hấn lại có là gì? Hấn như vậy nhìn cậu, có quỷ mới tin là có được mấy phần thật lòng, nếu như chính cậu không chịu trả giá thì xem như hết. Còn nếu phải trả giá, Lâm Vân Sinh âm thầm nghĩ rằng, cậu tuyệt không thể chỉ là một sự tồn tại đạm nhạt vô vị, càng huống hồ gì cậu lại là nam nhân, nếu như dễ dàng thuận theo hấn, tương lai khi bị hấn chán rồi, tình cảnh đó chắc chắn cậu không thể kham nổi.

Bất luận thế nào, cho dù bám lấy Hạ Thiên Thành thì người chịu giày vò nhiều nhất là chính mình, cậu cũng phải từng bước từng bước, chậm chậm nâng cao địa vị của cậu trong tim Hạ Thiên Thành. Cậu biết rất rõ, càng là thứ không dễ gì đạt được, lại càng là thứ đáng trân quý. Những suy nghĩ này của cậu, Hạ Thiên Thành đều không biết gì đi? Nếu hấn biết thì sẽ không còn tác dụng nữa, vô luận là lúc đang biểu diễn hay là lúc đã xuống đài, Lâm Vân Sinh tự tin cười, cậu đều là người diễn tốt nhất.

Nhưng hiện tại xem ra, Hạ Thiên Thành đã có biểu hiện không chịu nổi rồi, hấn cũng đã nhìn đủ lâu rồi, bây giờ ai ở Bắc Bình cũng đều biết chuyện của họ. Mục quang Hạ Thiên Thành nhìn cậu cũng ngày càng nóng bỏng, nhưng, vẫn chưa đến lúc, Lâm Vân Sinh vẫn muốn đợi, đợi một cơ hội khiến hấn mãi mãi không thể quên được cậu, cậu tuyệt đối không thể thất bại vào phút chót.

Nếu vậy hiện tại phải làm sao đây?

Lâm Vân Sinh nhìn nam nhân trung hậu trước mặt, đột nhiên nghĩ ra, thêm y phụ họa cũng là một lựa chọn không tồi đi? Hạ Thiên Thành sẽ không thể trước mặt người khác mà làm ra chuyện gì với cậu đâu, nhưng vốn dĩ chưa từng quen biết, cậu không biết phải mở miệng ra sao với nam nhân này.

Cậu trầm mặc cũng lâu rồi, người nam nhân này cũng bắt đầu bồn chồn không an.

Lâm Vân Sinh nghĩ nghĩ, “Vị đại ca này, người là người của Đình Gia ban đi? Ta có thể hỏi đại danh của người không?”

“Đúng....., ta là Thạch Trụ.”

Nam nhân này đúng là cột đá a.(Thạch Trụ: cây cột đá)

“A, nguyên lai là Thạch đại ca.” Lâm Vân Sinh bắt đầu lộ ra nét mặt khó xử, “Võ thuật của Thạch đại ca ta đây rất là khâm phục.....”

Ngừng một lát, cậu hạ thấp thanh âm: “Trong viện tử này, buổi tối cứ có âm thanh, lại còn có bóng người. Thật sự..... ta tìm đến chỗ quản gia muốn đổi chỗ ở, họ lại nói là đã hết rồi, ta thật sự rất sợ hãi..... Ai, không bằng chúng ta nói chuyện chính đi, ta có một thỉnh cầu không tiện lắm, ta muốn mời Thạch đại ca đến ngụ chung với ta trong biệt viện này, chính là để có người bầu bạn. Sau khi qua hội diễn này, ta tất sẽ hậu tạ.”

Thạch Trụ nhất thời liêu lười không nói ra lời, y cũng không biết phải nói gì.

Lâm Vân Sinh kỳ vọng nhìn y.

“Cái này....., ta phải hỏi sư phụ của ta đã,.....điều này.....không tốt lắm.” Thạch Trụ ngập ngừng.

“Đây có cái gì không tốt.” Lâm Vân Sinh sắp bị Thạch Trụ làm gấp chết rồi, đã là một đại nam nhân như thế, sao một chút chủ ý cũng không có, cậu thật muốn bó tay luôn. “Vậy được thôi, vậy xin Thạch đại ca về hỏi qua sư phụ, ta ở đây chờ đợi hồi âm.”

* Cây bách tử: theo nghĩa hiện đại là cây vọt, nhưng ta nghĩ khi đó chắc chưa có cây vọt nên ko biết rõ là gì, ta đành để âm Hán Việt, ta nghĩ đó chắc là cây côn mà mấy ông tướng cấp cao thời xưa hay cầm theo.

6. Chương 6

Nghe Thạch Trụ nói lại chuyện này, Đình Đại Chung không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, nhưng Đình Linh Nhi có chút không tình nguyện. Nàng ả ả cảm thấy được ý đồ của Lâm Vân Sinh này, nàng không muốn Thạch Trụ đi chuyển đi vào vùng lầy này, nhưng Đình Đại Chung lại một bộ biểu tình không cho là như vậy, Hoàng Hồ lại kịch liệt xúi giục, mọi người đều chỉ thấy là rất có lợi. Nghĩ nghĩ có lẽ là bản thân quá lo lắng rồi, Đình Linh Nhi chỉ có thể đồng ý.

Tối hôm đó, Thạch Trụ liền dọn qua, y ngủ trên sạp giường ở gian ngoài.

Mấy ngày đầu vô sự, Thạch Trụ tối nào cũng ngủ ngon, y căn bản không nghe thấy được âm thanh hay bóng người mà Lâm Vân Sinh đã nói, Lâm Vân Sinh giải thích việc này là, có lẽ Thạch Trụ đã trấn áp được bọn họ, trước mắt hội diễn đã qua được một nửa, một chút tâm tình bất an của Thạch Trụ cũng dần dần buông lỏng.

Hôm nay, trời âm u hơn nửa ngày, đến hoàng hôn là dấu hiệu sắp mưa to, gió lớn bắt đầu nổi lên, mây đen ùn ùn kéo đến. Thạch Trụ sợ trời mưa, nên sớm tắm rửa xong liền chạy qua bên này, Lâm Vân Sinh đang nghiêng mình đọc sách trên giường, chậm chậm lật sách, nghe động tĩnh liền hỏi.

“Là Thạch đại ca sao?”

Thạch Trụ ngô một tiếng.

“Hôm nay đến sớm vậy, ngoài kia trời mưa sao?”

Lâm Văn Sinh lúc ở một mình rất lười, buổi tối đặc biệt yêu thích nằm một chỗ xem sách, cậu rất ít khi đối mặt nói chuyện với Thạch Trụ, mà điểm này Thạch Trụ không những không phật ý mà còn cảm thấy may mắn. Bởi vì tuy nói đến chỗ này đã mấy ngày, nhưng y vẫn luôn bắn khoăn không yên, đối với vấn đề của Lâm Văn Sinh cũng chỉ hàm hồ trả lời một tiếng “chưa”.

Lâm Văn Sinh trong phòng đạm nhạt cười.

Tay cậu lại lật một trang sách, nhưng lại không biết vì sao, quyển sách hôm nay khiến cậu cảm thấy rỗng tuếch, cậu đã mấy lần ném nó đi, sau đó lại nhặt trở về, cuối cùng mí mắt phải có chút giật giật, cậu không khỏi bắt đầu phiền muộn lo lắng, “Sắp phát sinh chuyện gì sao?!” Cậu vô thức lẩm bẩm.

Có thể xảy ra chuyện gì? Hôm nay, ngay cả mặt của Hạ Thiên Thành cậu cũng không thấy, vừa rồi, có người đến báo với cậu là buổi diễn tối nay bị hủy bỏ, nên không tất phải gặp mặt người nọ, Lâm Văn Sinh không biết bản thân là thờ phào nhẹ nhõm hay là có chút mất mát.

Đêm về khuya, bên ngoài truyền đến tiếng hít thở đều đều của Thạch Trụ, Lâm Văn Sinh ngay cả một chút xú cũng không cảm thấy buồn ngủ, cậu thối tắt đèn, nằm yên lặng trong màn đêm mờ mịt. Làm người có đầu óc đơn giản như Thạch Trụ cũng không tệ lắm a, Lâm Văn Sinh đột nhiên có một loại ngưỡng mộ không tên với Thạch Trụ. Dần dần, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng kéo đến, Lâm Văn Sinh bắt đầu mơ hồ.

Không biết lúc nào, đột nhiên nghe thấy một tiếng đập cửa thật lớn, Lâm Văn Sinh kinh ngạc giật mình, tức khắc tỉnh táo: “Là ai?!”

Một mùi rượu tràn ngập mũi, theo gió lạnh lùa vào sau khi cửa mở, trực tiếp tràn ngập trong phòng.

Lâm Văn Sinh kích động, cậu đột nhiên ý thức được là ai. Ông trời! Phải làm sao đây?! Lâm Văn Sinh bắt đầu khẩn trương, thế nhưng, cậu cũng vô pháp phủ nhận, trong cảm giác bí bách khẩn trương này, cũng kèm thêm một chút....kỳ vọng, cậu thật ra luôn kỳ vọng cái người này sẽ đến. Nhưng mà... Lâm Văn Sinh nhìn chằm chằm rèm cửa, cậu có thể nghe được thanh âm người đến đang thở dốc, tim cậu đập bình bình, nếu như lúc này người đó xông vào, liệu cậu có thể vẫn kiên trì giữ mình được không....cậu thật sự không biết.

Trong bóng đêm người đó bắt đầu bước đến, đang chú ý lắng nghe Lâm Văn Sinh đột nhiên cứng đờ.

Cậu biết người đó là Hạ Thiên Thành, Hạ Thiên Thành mò lên trên giường của Thạch Trụ!!!

7. Chương 7

Thạch Trụ vì đột nhiên bị một sức nặng đè xuống mà tỉnh lại, y phát hiện một bóng đen thật lớn đang nằm trên người mình, nhưng y trong lúc đang đàn ra thể nào cũng không thể hiểu rõ được là đang phát sinh chuyện gì. “ Ai.....”

Bóng đen càu nhàu một câu, y căn bản không nghe rõ, y tiếp tục ngêhếch ra.

Nhưng động tác tiếp theo của bóng đen khiến y không lý giải được, bóng đen bắt đầu xé y phục của y.

“ Người.....” Thạch Trụ đột nhiên dấy lên một cảm giác sợ hãi khó tả, y tỉnh táo trở lại, ai lại lúc canh ba nửa đêm trèo lên giường của y? Hơn nữa còn cởi y phục của y? A? Không lẽ là! Thạch Trụ nhất thời thất thanh.

Có quý! ! ! Thạch Trụ muốn kêu lên nhưng lại không kêu được, bởi vì ngay trong khoảnh khắc y muốn kinh hô, bóng đen nhanh chóng bịt miệng y lại.

“Đừng kêu.....là ta!”

Thạch Trụ cố công mở to hai mắt, y dùng toàn lực muốn nhìn cho rõ, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn được một bóng đen.

“Ô.....”

Bóng đen phát ra tiếng cười giễu cợt, động tác lại càng thêm trắng trợn.

Thạch Trụ đáng thương vẫn hoàn toàn không hiểu rõ tình huống, cái “vật” này.....lẽ nào là một “người” sao? Y thật sự không thể tin được, hơn nữa nếu như đó là một con người, vậy đúng ra sẽ không ăn y chứ, vậy thoát y phục của y làm gì?

Thạch Trụ căn bản không dám động.

Biến hóa phát sinh khi bóng đen đột nhiên hướng tay về phía dưới quần y, Thạch Trụ kinh sợ, “hắn” muốn làm gì? Y mơ hồ cảm thấy được có điều gì không đúng, trước khi đầu óc kịp phản ứng thì tay của y đã nắm lấy cái tay đó, cái tay này rất nóng? ! Đây tuyệt đối không thể nào là tay quỷ được, Thạch Trụ dùng sức đập mạnh một phát.

Bóng đen_ Hạ Thiên Thành vì thế nên rất vui vẻ, người này cũng không khỏi quá hứng khởi đi, “Đừng giả vờ nữa!!” Hắn rít lên qua kẽ răng, người dưới thân đột nhiên khựng lại.

Hạ Thiên Thành cho rằng dựa vào sự quan sát của hắn đối với Lâm Vân Sinh, phản kháng này tuyệt đối không phải là thật, sau khi giãy dụa lại nằm yên thế này, hắn đắc ý cười, lại đề lên.

“Ồ....” Cánh tay vẫn chưa bỏ ra khỏi miệng của người dưới thân, y dưới sự xâm phạm của hắn kêu lên một tiếng phiền muộn.

Nhìn không ra, ngoại hình ốm yếu như Lâm Vân Sinh lại có thể to lớn như vậy, Hạ Thiên Thành không ngừng đại phát “tính” (dục) lên cao.

Mưa lớn cuối cùng cũng trút xuống, tiếng sấm ầm ầm mang theo tia sét, cuồng phong xoay chuyển đất trời, đêm, trong một khoảnh khắc gió thét gào trở nên nguy hiểm hơn.

Phản kháng của Thạch Trụ không phải là trọng điểm, bởi vì y căn bản không biết người đó đang muốn làm gì. Hơn nữa, Thạch Trụ sinh ra đã có mấy phần khí lực lại học võ từ nhỏ, vậy mà mấy lần độ sức lại đều rơi vào thế hạ phong, càng khiến y thêm hoảng loạn không biết làm sao, mãi đến khi người đó bẻ gập chân của y, xông vào trong cơ thể y, y mới như vừa tỉnh cơn mộng, bắt đầu điên cuồng kháng cự.

“Ồ!”

Hạ Thiên Thành vừa bắt đầu liền dùng lực trừu sáp mấy cái, hắn chưa từng nghĩ đến chỗ đó của Lâm Vân Sinh lại nóng bỏng hút hồn như vậy, hắn phát ra tiếng thở dốc thỏa mãn, lại thêm lúc này hắn đang say rất lợi hại, cảm giác như trước đây chưa từng được vui sướng mất hồn như thế, bất luận thế nào hắn cũng không khống chế được dục vọng đang chạy loạn trong cơ thể. Hắn liên tục bắt lấy chân người nam nhân muốn đập hắn ra để chạy trốn, đè y xuống dưới thân, mãnh liệt xuyên vào, hắn bây giờ không còn để tâm đến chuyện bịt miệng nam nhân, nhưng nam nhân lúc này cũng không còn có thể phát ra được một tiếng kêu thảm nguyên vẹn, dần dần, nam nhân cũng không còn khí lực để chạy thoát, nằm tê liệt ở đó mặc hắn muốn làm gì thì làm.

“Ha.....” Hạ Thiên Thành hàm hồ cười. “Đây mới đúng a, người ngoan ngoãn đi, người làm sao có thể phản kháng lại ta? Ta là Hạ đại soái nổi danh hiển hách a!”

Ngừng một lát, lại nói: “XX của ta đã muốn lâu lắm rồi, hôm nay sẽ hảo hảo làm người cả đêm, cho người cái tên tiểu bại hoại câu dẫn ta!”

Trong hắc ám, Thạch Trụ mãnh liệt mở to đôi mắt thất thần.

8. Chương 8

Hạ Thiên Thành trong cơn say không hề tiết chế, lại thêm đây cũng là lần đầu tiên hắn cùng một nam nhân làm loại chuyện này, căn bản không có được một chút kĩ xảo hay ôn nhu, cho nên đợi đến lúc hắn rút cuộc cũng buông tha Thạch Trụ, Thạch Trụ đã không biết trải qua mấy lần chết đi sống lại.

Trong lúc ý thức mơ hồ, nam nhân trên người cuối cùng cũng tận hứng mà ngủ, Thạch Trụ giãy dụa muốn ngồi dậy, ai biết được vừa mới nâng nửa thân trên lên liền không khống chế được mà phát run, nửa thân dưới của y dường như bị chém làm hai đoạn, hai chân cũng không khép lại được, dưới thân là một mảng

bằng lãnh ẩm ướt bết dính lại, cổ họng của Thạch Trụ cũng muốn tắc nghẽn, nước mắt bị phần khuất nhục không ngừng chảy đầy gương mặt.

Thạch Trụ cứng ngắc người nằm xuống giường, nghe thấy tiếng thở trầm đục đều đặn của Hạ Thiên Thành kể bên, trong mắt y, từ từ xuất hiện một hận ý tuyệt vọng, y nắm chặt hai tay thành song quyền run rẩy.

Trong một thoáng, Thạch Trụ tựa như muốn liều mạng, làm một nam nhân yên phận đã hơn hai mươi năm, y sao lại gặp phải chuyện này? Làm sao có thể chấp nhận chuyện này?! Y đã không còn mặt mũi để sống rồi, nhưng y lại không biết liệu mình có thể bóp chết người đang say ngủ Hạ Thiên Thành này không? Nam nhân này cường thể đáng sợ, hơn nữa, cho dù bóp chết hắn rồi lại làm sao? Y có thể chạy thoát sao? Còn có sư phụ, Đinh Linh Nhi bọn họ, lẽ nào phải chôn cùng y? Mà điều quan trọng nhất, một kẻ hiền lành nhút nhát như Thạch Trụ chỉ vừa mới nghĩ đến điều này, lại đột nhiên đau đớn nhứt chí phát hiện, y căn bản không có cái gan giết người.

Cơn bão không biết từ lúc nào đã chuyển sang mưa to, bầu trời đen kịt một mảng, phản phát tiếng lá đưa xào xạt.

Từ lúc Hạ Thiên Thành mò lên giường của Thạch Trụ, Lâm Vân Sinh cứ như hóa đá, cậu nghe thấy rất rõ ràng, mà càng nghe, khuôn mặt lại càng nhăn nhó âm u, cậu mấy lần muốn đi ra ngăn lại, lại mấy lần nhồm dấy rồi ngồi xuống, bao nhiêu tư tưởng đấu tranh, mà điều khó khăn nhất, là phải cố gắng áp chế sự ghen tị điên cuồng trong lòng.

Cuối cùng, Lâm Vân Sinh vẫn quyết định nhịn. Bất quá chỉ là một tên đại què mùa thôi, là một chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn, không có cái gì đáng để ý cả, cậu không ngừng nói với mình như vậy.

Nếu lúc này đi ra, không hề nghi ngờ là Hạ Thiên Thành sẽ chuyển sang cậu, mà dưới tình huống hắn đang say mơ hồ mà lại cho hắn lần đầu tiên thì không cần nghĩ cũng biết là điều ngu xuẩn nhất, Lâm Vân Sinh trong bóng tối trừng lớn hai mắt, cậu ép bản thân phải nghe thật kỹ, sự hưng trí điên cuồng của Hạ Thiên Thành, sự thống khổ phản kháng của Thạch Trụ.....Tên ngu xuẩn kia là không muốn đi? Nhưng vô luận thế nào, y đã có loại quan hệ đó với Hạ Thiên Thành, vậy đừng nghĩ là cậu sẽ bỏ qua cho y!!!

Hạ Thiên Thành bị cử động của người bên cạnh làm tỉnh, hắn một chút cũng không nhớ chuyện xảy ra tối qua, lười biếng mở mắt ra, ngoài ý muốn lại nhìn thấy một gương mặt nam tử xa lạ, mà khi phát hiện hắn tỉnh lại, nam nhân đó hình như ẩn ẩn có chút hoảng sợ, Hạ Thiên Thành nhất thời không nắm được tình huống, ngạc nhiên quay đầu nhìn xung quanh, “Ồ.” Đầu đau quá, hắn nâng tay xoa xoa.

“Người tỉnh rồi?” Đột nhiên, sau lưng truyền đến một âm thanh chậm rãi, Hạ Thiên Thành quay đầu, đứng ở cạnh cửa là Lâm Vân Sinh trên mặt tràn đầy biểu tình trêu đùa giễu cợt, đầu Hạ Thiên Thành càng mơ hồ.

“Ta sao lại ở đây?”

“Vậy phải hỏi chính người.”

“.....Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Vậy người phải hỏi y.”

Hạ Thiên Thành quay đầu nhìn nam nhân trên giường, nam nhân này đang cúi đầu.....Đợi đã! Trên giường! Hạ Thiên Thành đến lúc này mới đột nhiên chú ý đến, người nam nhân này lại nằm chung một giường với hắn, hơn nữa, quần áo y bất chỉnh, phần da thịt lộ ra ngoài còn có thể nhìn thấy rõ ràng hõn gân, lòng hắn chấn động.

“Thật không ngờ được, con mắt của Hạ đại soái lại.....ha ha!” Lâm Vân Sinh cười gượng hai tiếng, bắt động thanh sắc nhìn sắc mặt Hạ Thiên Thành càng lúc càng khó coi.

Hạ Thiên Thành quay lại ngắm nghía nam nhân chắc khỏe đang khuất nhục co người lại, một khuôn mặt bình thường. Không biết vì sao, tuy không nói là thập phần chán ghét, nhưng hắn nhìn ra được sự ghen tị của Lâm Vân Sinh, lại càng không chịu được lời nói móc của cậu, cậu nói cũng không sai, nghĩ xem hắn Hạ Thiên Thành, bên cạnh bao giờ thì có loại người thô kệch này? Liền cũng không khỏi hoảng vì đã gây họa.

“Thật là con mẹ nó, ở đây từ lúc nào thì có cái thứ hỗn trướng này!”

“Còn không phải là người mời đến.....Đình gia ban đó sao.”

Hạ Thiên Thành không có ấn tượng gì, “Vậy y tại sao lại ở đây?”

“Là ta sợ bóng tối nên mời y đến bầu bạn.” Lâm Văn Sinh thấy ánh mắt bất mãn của Hạ Thiên Thành nhìn về cậu, liền đậm nhạt cười cũng không thay đổi nét mặt.

Đúng lúc này Từ Phúc Quang đi tìm Hạ Thiên Thành đã tìm đến đây, Hạ Thiên Thành nghe cậu nói xong chuyện, liền phân phó.

“Người có mời một gánh tạp kỹ gọi là Đình gia ban đúng không? Mau tới kêu họ rời đi.”

9. Chương 9

Khi Đình Linh Nhi gặp lại Thạch Trụ thì đã gần trưa rồi, là quản gia Từ Phúc Quang đưa y về, ánh mắt của Thạch Trụ tránh nhìn mọi người, mặt mũi suy sụp, Từ Phúc Quang ngay cả nhìn cũng không nhìn y.

“Ông chủ Đình, đại soái của chúng tôi phân phó, hôm nay các người có thể đi rồi, bây giờ theo ta đi lĩnh tiền.”

Tất cả mọi người ngốc ra, lúc lâu sau, Đình Đại Chung thử thăm dò: “Đây là.....vì sao vậy?” Nền biết là Hạ phủ rất ít khi đuổi người giữa chừng như vậy, hơn nữa sắc mặt của Từ quản gia không tốt lành gì, Thạch Trụ cũng không giống bình thường, đây rõ ràng là có chuyện rồi, nếu không hỏi cho rõ sao có thể cứ vậy mà đi, về sau trên đường hành nghề sao có thể ngẩng mặt lên được, thử hỏi có ai dám chiếu cố đến người đã đắc tội với Hạ phủ đây? Đình gia ban gánh không nổi đâu.

Từ Phúc Quang lạnh lùng hắng một tiếng.

Đình Đại Chung thế là liền từ trong túi đeo bên người lấy ra hai văn tiền lén nhét vào tay hắn, mí mắt Từ Phúc Quang vắn vẹo, cuối cùng nhìn thẳng đánh giá đám người xui xẻo này.

“Ta khuyên người, vì sao cũng đừng nên hỏi! Nếu không sẽ chạm đến tổ tông của vị đó đấy, mau đi đi thôi, đây cũng là vì tốt cho các người.”

Đình Đại Chung nhìn biểu tình của hắn, biết lời hắn nói là thật tâm, nhưng ông lại không cam tâm, liền đem ánh mắt tìm hiểu hướng về phía Thạch Trụ, không biết vì sao ông cảm thấy Thạch Trụ khẳng định là có quan hệ với biến cố này.

Đầu Thạch Trụ lại càng cúi thấp hơn.

“Nhanh đi đi, nếu như các người quá lo lắng chuyện này, thì cứ nói với bên ngoài là lão thái thái muốn đổi khẩu vị..... Nói cho các người biết, ta như vậy là đã không làm tốt phận sự rồi, chứ nếu y theo ý tứ của đại soái, thì ngài hận không thể mau chóng đuổi các người ra khỏi Bắc Bình.”

“A.....” Mọi người lại ngậy ra một lần nữa, bọn họ không nghĩ ra được rốt cuộc là làm sao mà đắc tội đại soái, họ ngay cả mặt của hắn cũng không thấy được mấy lần,

Đình Linh Nhi nhìn Thạch Trụ, nàng thấy rằng chuyện mà nàng lo lắng rốt cuộc đã phát sinh rồi, Thạch Trụ chen vào giữa hai người đó, ngăn cản chuyện tốt của Hạ Thiên Thành, Hạ Thiên Thành không xử lý y mới là chuyện lạ.

Nhìn thấy bộ dáng suy sụp của Thạch Trụ, nàng đau lòng xót dạ không nói ra lời, nàng tức giận người cha cổ hủ của nàng, càng giận Hoàng Hổ một lòng phá rối, nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, nàng lẳng lặng đi qua, không nói một lời cầm lấy tay Thạch Trụ, tay của Thạch Trụ lại ngoài ý muốn run lên.

Y không hề nhìn nàng.

Đình Linh Nhi lại cảm thấy khản trương, ánh mắt nàng dịu dàng thương xót, Thạch Trụ từ đầu đến cuối lại không hề ngẩng đầu, Đình Linh Nhi đột nhiên có chút ủy khuất, nàng nghĩ không ra nguyên nhân Thạch Trụ không để ý đến nàng, đúng vậy, nàng cũng không biết là đã phát sinh chuyện gì, nhưng cho dù là trời có thủng lỗ, cũng không đến mức này. Có Đình Linh Nhi nàng bên cạnh, xem ai dám oán trách y một câu thử xem, đừng cho rằng y trung hậu mà dễ ăn hiếp, Đình Linh Nhi nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Càng nghĩ như thế, Đinh Linh Nhi lại càng ghen trong lòng, nàng mãnh liệt kéo tay Thạch Trụ.

Lần này Thạch Trụ rút cuộc cũng ngẩng mắt lên, mặc dù chỉ trong thoáng chốc mà thôi, nhưng ánh mắt tràn đầy mệt mỏi, áp bức, bị thương, hoảng hốt..... Y thật sự vẫn không có chút can đảm nào nhìn thẳng vào mắt nàng, một Thạch Trụ như thế Đinh Linh Nhi trước đây chưa từng thấy qua.

“.....Huynh ngẩng đầu lên đi!” Trong lòng Đinh Linh Nhi có một tư vị khó nói nên lời, thanh âm của nàng không lớn nhưng lại rất kiên định.

Tay của Thạch Trụ bị nắm chặt, bàn tay nhỏ bé ảm áp đó dường như trở thành điểm tựa cho tất cả sức lực của y, tim Thạch Trụ đột nhiên chua xót.

Y bỗng nhiên nghiêng rằng.

Thạch Trụ, người là một nam nhân yếu đuối! Người cứ như các bà các cô không có tiền đồ! Người nếu để cho ngay cả sư muội cũng lo lắng cho người. Nếu như vậy người thật sự là một chút tôn nghiêm cũng không có rồi.....Gương mặt Thạch Trụ trương đỏ lên, y cuối cùng cũng ảm áp ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước. Đinh Linh Nhi thâm sâu nhìn y một cái, sau đó quay đầu lại nói với Đinh Đại Chung, “Cha đi linh tiên đi, chúng con trở về thu xếp đồ đạc.”

Đinh Đại Chung không nói gì, Thạch Trụ chân chất sẽ không che giấu điều gì, đây cho dù là ai cũng đều thấy chuyện này khẳng định là có quan hệ với y. Nhưng Đinh Đại Chung biết, Thạch Trụ bướng bỉnh nếu như đã có chủ ý là không nói ra, vậy dù thế nào cũng sẽ không nói, trong lòng âm thầm than một tiếng, Đinh Đại Chung đành đi theo Từ quần gia. Hoàng Hổ phần nộ quay lại nhìn Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi, bộ dáng Thạch Trụ thất thần và Đinh Linh Nhi lạnh như băng khiến hắn phải nuốt trở về lời định nói ra, hắn biết có nói ra cũng không có kết quả gì, Đinh Linh Nhi cũng sẽ không từ bỏ y, hắn nặng nề hắng một tiếng, quay đầu rồi đi.

Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi lặng lẽ theo sau.

10. Chương 10

Mùa hạ năm nay dường như đặc biệt dài và cũng đặc biệt nóng, mãi đến gần thu, tiết trời mới dần dần mát lên.

Đinh gia ban vẫn ở tại Bắc Bình, họ đã thuê dài hạn một căn nhà, mỗi ngày bọn họ đều đến Thiên Kiều dựng rạp mãi nghệ, nếu so với các địa phương khác mà nói, mấy tháng này ở Bắc Bình có thể nói là kiếm lời nhiều nhất. Thạch Trụ cũng đã bình tĩnh trở lại, y nỗ lực quên đi chuyện xảy ra đêm đó, ngày tháng vẫn trôi qua như trước đây, chỉ có Đinh Linh Nhi là càng đối tốt với y.

Hai ngày trước hai người còn mong đợi một lời của sư phụ, ông nói năm mới sẽ tổ chức hỉ sự cho họ, đã qua mấy năm rồi, bọn họ cuối cùng cũng có thể đến với nhau, không chỉ có bọn họ, trong ban ngoại trừ Hoàng Hổ ra thì các huynh đệ khác ai cũng vui mừng cho họ.

Nhưng gần đây lại phát sinh một chuyện phiền phức, khiến Đinh gia ban trên dưới đều cảm thấy được nguy cơ, nghĩ nghĩ thì đây là họa do đường hội lần trước gây ra. Mấy ngày trước, Đinh gia ban được Dung phủ mời đi diễn hội, ai ngờ được nhị công tử Dung Trọng Anh — Dung sư trưởng từ lúc nhìn thấy Đinh Linh Nhi liền tìm người đến mai mối muốn lấy Đinh Linh Nhi làm thiếp thứ năm, bị từ chối rồi vẫn không ngừng quấy nhiễu, làm một âm hồn bất tán. Cho đến hôm nay vẫn không ngừng đưa đồ đến cho họ, khi rảnh thì lại đến chỗ diễn của họ ở Thiên Kiều, mà hắn đi cùng một đội quan binh đến lại cứ luôn hô hô hoán hoán, người bên cạnh lại còn có ai dám đến gần a? Mặc dù tiền của hắn thưởng cho cũng đủ dùng, nhưng loại tiền này cầm trong tay phải chăng sẽ gây ra họa? Cho nên người của Đinh gia ban đều không biết phải làm sao.

Đặc biệt là Thạch Trụ, từ sau khi gặp chuyện ngoài ý muốn kia, y đối với Đinh Linh Nhi càng cảm kích, kính yêu, lưu luyến, y đã thề là sẽ đối xử tốt với nàng suốt đời, bảo vệ nàng chiếu cố nàng. Y không chỉ một lần suy tưởng về tương lai của họ, những ngày tháng đó cũng có thể khiến y từng trong mộng vui sướng đến tỉnh lại, còn bây giờ, lại có người xen vào muốn phá hủy tất cả, y thế nào có thể cho phép? !

Thế là cuối cùng vào hôm đó, Thạch Trụ đã không thể khống chế được liền đánh cái tên ngênh ngang tự đắc đến đưa quà đó.

Sau khi kẻ đó mắng chửi chạy đi không bao lâu, liền có một đội nhân mã đến bắt người, Đình gia ban hỗn loạn thành một đoàn khấn cầu, Thạch Trụ bị trói lại lôi ra cửa, Đình Linh Nhi ôm chặt lấy y.

“Các người làm cái gì.....thả huynh ấy ra.....”

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, sư trưởng của chúng ta đã nói, đây là pháp trị của xã hội, loạn đánh người mà được sao? Ai có gì muốn nói, thì đến chỗ sư trưởng của chúng ta mà nói.”

Đình Linh Nhi cũng vô cùng hoảng loạn, nàng chết cũng không chịu buông tay, người đi đường đã tụ tập lại xem.

Trên xe riêng của Hạ Thiên Thành, hắn đang cùng Dung Tú Anh đầu kê tai áp, Dung Tú Anh khuôn mặt đầy xấu hổ, giơ tay lên đánh Hạ Thiên Thành một cái, Hạ Thiên Thành cười tít mắt rồi ngẩng đầu lên, lúc này chiếc xe quẹo qua một ngõ hẻm, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đám người, dường như là đang tranh cãi gây gổ, tài xế vội giảm tốc độ, bấm còi inh ỏi.

“.....Di? Tú Anh, đó không phải là Trình Hiến và Thôi phó quan của nhà nàng sao?” Ngay lúc xe chậm chậm lái ngang qua, Hạ Thiên Thành đột nhiên ngạc nhiên hỏi.

Dung Tú Anh quay đầu nhìn: “.....Đúng thật là họ, họ đang làm gì vậy?”

Chiếc xe liền dừng lại, Dung Tú Anh vẫy vẫy qua cửa xe, “Trình Hiến” nàng gọi.

Một nam nhân to lớn trong đám người “Ồ” một tiếng, quay đầu lại tìm xem ai đang gọi hắn, sau khi thấy Dung Tú Anh, hắn vội lộ ra nụ cười “cô nãi nãi” (cô)

“Các người đang làm gì?” Dung Tú Anh nhíu mày đánh giá đám người hiện không còn huyền ảo trước mặt, Trình Hiến lúng túng cười.

“Thôi phó quan, lại là người, người không phải là lại giúp ca ca của ta làm chuyện thương thiên hại lý đi!” Dung Tú Anh đại khái cũng nhìn ra được, nàng có chút phiền muộn, nhị ca của nàng, tại sao lại không biết chừng mực như vậy.

Bên này Dung Tú Anh đang nói, Hạ Thiên Thành bên kia lại ngạc nhiên nhìn chú mục vào một người đang đứng ở trung tâm đám đông, qua một lúc sau, khóe môi của hắn nhẹ cong lên thành một nụ cười không dễ gì phát hiện.....Sao lại là y a.

11. Chương 11

Mùa hạ năm nay dường như đặc biệt dài và cũng đặc biệt nóng, mãi đến gần thu, tiết trời mới dần dần mát lên.

Đình gia ban vẫn ở tại Bắc Bình, họ đã thuê dài hạn một căn nhà, mỗi ngày bọn họ đều đến Thiên Kiều dựng rạp mãi nghệ, nếu so với các địa phương khác mà nói, mấy tháng này ở Bắc Bình có thể nói là kiếm lời nhiều nhất. Thạch Trụ cũng đã bình tĩnh trở lại, y nỗ lực quên đi chuyện xảy ra đêm đó, ngày tháng vẫn trôi qua như trước đây, chỉ có Đình Linh Nhi là càng đối tốt với y.

Hai ngày trước hai người còn mong đợi một lời của sư phụ, ông nói năm mới sẽ tổ chức hỉ sự cho họ, đã qua mấy năm rồi, bọn họ cuối cùng cũng có thể đến với nhau, không chỉ có bọn họ, trong ban ngoại trừ Hoàng Hổ ra thì các huynh đệ khác ai cũng vui mừng cho họ.

Nhưng gần đây lại phát sinh một chuyện phiền phức, khiến Đình gia ban trên dưới đều cảm thấy được nguy cơ, nghĩ nghĩ thì đây là họa do đường hội lần trước gây ra. Mấy ngày trước, Đình gia ban được Dung phủ mời đi diễn hội, ai ngờ được nhị công tử Dung Trọng Anh — Dung sư trưởng từ lúc nhìn thấy Đình Linh Nhi liền tìm người đến mai mối muốn lấy Đình Linh Nhi làm thiếp thứ năm, bị từ chối rồi vẫn không ngừng quấy nhiễu, làm một âm hồn bất tán. Cho đến hôm nay vẫn không ngừng đưa đồ đến cho họ, khi rảnh thì lại đến chỗ diễn của họ ở Thiên Kiều, mà hắn đi cùng một đội quan binh đến lại cứ luôn hô hô hoán hoán,

người bên cạnh lại còn có ai dám đến gần a? Mặc dù tiền của hắn thường cho cũng đủ dùng, nhưng loại tiền này cầm trong tay phải chẳng sẽ gây ra họa? Cho nên người của Đình gia ban đều không biết phải làm sao.

Đặc biệt là Thạch Trụ, từ sau khi gặp chuyện ngoài ý muốn kia, y đối với Đình Linh Nhi càng cảm kích, kính yêu, lưu luyến, y đã thề là sẽ đối xử tốt với nàng suốt đời, bảo vệ nàng chiếu cố nàng. Y không chỉ một lần suy tưởng về tương lai của họ, những ngày tháng đó cũng có thể khiến y từng trong mộng vui sướng đến tỉnh lại, còn bây giờ, lại có người xen vào muốn phá hủy tất cả, y thế nào có thể cho phép? !

Thế là cuối cùng vào hôm đó, Thạch Trụ đã không thể khống chế được liền đánh cái tên ngêngh ngang tự đắc đến đưa quà đó.

Sau khi kẻ đó mắng chửi chạy đi không bao lâu, liền có một đội nhân mã đến bắt người, Đình gia ban hỗn loạn thành một đoàn khẩn cầu, Thạch Trụ bị trói lại lôi ra cửa, Đình Linh Nhi ôm chặt lấy y.

“Các người làm cái gì.....thả huynh ấy ra.....”

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, sư trưởng của chúng ta đã nói, đây là pháp trị của xã hội, loạn đánh người mà được sao? Ai có gì muốn nói, thì đến chỗ sư trưởng của chúng ta mà nói.”

Đình Linh Nhi cũng vô cùng hoảng loạn, nàng chết cũng không chịu buông tay, người đi đường đã tụ tập lại xem.

Trên xe riêng của Hạ Thiên Thành, hắn đang cùng Dung Tú Anh đầu kê tai áp, Dung Tú Anh khuôn mặt đầy xấu hổ, giơ tay lên đánh Hạ Thiên Thành một cái, Hạ Thiên Thành cười tít mắt rồi ngẩng đầu lên, lúc này chiếc xe quẹo qua một ngõ hẻm, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đám người, dường như là đang tranh cãi gây gổ, tài xế vội giảm tốc độ, bấm còi inh ỏi.

“.....Di? Tú Anh, đó không phải là Trình Hiến và Thôi phó quan của nhà nàng sao?” Ngay lúc xe chậm chậm lái ngang qua, Hạ Thiên Thành đột nhiên ngạc nhiên hỏi.

Dung Tú Anh quay đầu nhìn: “.....Đúng thật là họ, họ đang làm gì vậy?”

Chiếc xe liền dừng lại, Dung Tú Anh vẫy vẫy qua cửa xe, “Trình Hiến” nàng gọi.

Một nam nhân to lớn trong đám người “Ồ” một tiếng, quay đầu lại tìm xem ai đang gọi hắn, sau khi thấy Dung Tú Anh, hắn vội lộ ra nụ cười “cô nãi nãi” (cô)

“Các người đang làm gì?” Dung Tú Anh nhíu mày đánh giá đám người hiện không còn huyền ảo trước mặt, Trình Hiến lúng túng cười.

“Thôi phó quan, lại là ngươi, ngươi không phải là lại giúp ca ca của ta làm chuyện thương thiên hại lý đi!” Dung Tú Anh đại khái cũng nhìn ra được, nàng có chút phiền muộn, nhị ca của nàng, tại sao lại không biết chừng mực như vậy.

Bên này Dung Tú Anh đang nói, Hạ Thiên Thành bên kia lại ngạc nhiên nhìn chú mục vào một người đang đứng ở trung tâm đám đông, qua một lúc sau, khóe môi của hắn nhẹ cong lên thành một nụ cười không dễ gì phát hiện.....Sao lại là y a.

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Hạ Thiên Thành làm sao cũng không ngờ được sẽ ở nơi này gặp được nam nhân đó, tỉ mỉ ngắm nghía gương mặt bướng bỉnh lại không chút sợ hãi đó, hắn cũng cảm thấy kỳ lạ là mình lại chỉ nhìn một cái liền nhận ra y.

Nam nhân đó cũng đã nhìn thấy hắn, sau một khoảnh khắc lơ mờ, mặt của y liền trắng bệch đi, Hạ Thiên Thành có chút ý vị nghiền ngẫm ngồi đánh giá.

Đã qua bao lâu rồi? Hạ Thiên Thành cũng không nhớ rõ, nhưng không biết tại sao, thời gian càng trôi qua, cái loại khoái cảm như thủy triều mất hồn thực cốt đó dường như lại càng rõ ràng hơn. Hắn không nhớ

được chính mình khi ở tại một nơi khác, trên một thân thể khác đạt được cảm giác đó, trước đây chưa từng, về sau lại càng không có, đây có lẽ chính là nguyên nhân mà hắn vẫn còn nhớ rõ nam nhân này.

Hắn đã hoàn toàn quên mất sự thật đêm đó hắn đã từng căm ghét tên nam nhân này thế nào, còn không chút lưu tình đuổi ra khỏi phủ. Ánh mắt hắn khiến nam nhân ngày càng bất an, y hoảng loạn cuối thấp đầu, Hạ Thiên Thành đột nhiên nghĩ không muốn rời đi, hắn đem ánh mắt chuyển sang Thôi phó quan đang cung kính đứng bên cạnh.

“Người này, phạm tội gì?”

Mồ hôi lạnh của Thôi phó quan đều chảy xuống, ông không thể nhìn thấu được vị Hạ đại soái này, ngay cả cậu của Hạ đại soái là sư trưởng của bọn họ đối với người này cũng phải nhượng bộ ba phần, có thể thấy hắn rất khó đối phó, ông suy nghĩ vắt óc, cẩn thận đáp:

“Hồi đại soái, tên điêu dân này, đánh người sinh sự, làm loạn trị an, sư trưởng của chúng tôi ra lệnh bắt y nhốt lại hai ngày, xử lí một chút rồi sẽ thả ra.”

Dung Tú Anh tuyệt đối không tin tưởng mấy lời nói xạo này, tên nhị ca đó của nàng nàng còn không rõ sao, cái tên hỗn thể ma vương đó, bản thân hắn không đi làm loạn trị an xã hội đã là tốt lắm rồi, còn bảo vệ trị an cái nổi gì chứ? Nhưng trước mặt là Hạ Thiên Thành, nàng không thể nói như vậy, Hạ Thiên Thành đã cảm thấy phiền về nhị ca của nàng không phải chỉ mới ngày một ngày hai.

Nàng quay đầu nhìn Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành mỉm cười, “Vậy sao? Vậy thật sự là phải quản lý rồi.” Ngừng một lát, hắn làm như vô ý nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hai ngày nay ở Bắc Bình hỗn loạn vô cùng a, thật sự là phải nghiêm quản rồi. Thôi phó quan, trở về nói với sư trưởng của các người, chuyện này ta sẽ lo. Sau này các người lại bắt người, thì đều đưa đến chỗ của ta trước tiên cứ đem người này đưa đến đi, giao cho Triệu phó quan, cũng chuyển lời của ta cho hắn.....”

“.....” Thôi phó quan kinh ngạc chết đứng, ông lú lủi á khẩu đứng đó, hồi lâu, ông đưa mắt cầu cứu Dung Tú Anh.

Dung Tú Anh cũng thấy ngoài ý muốn, không kịp được nói: “Chuyện này, kêu trạm cảnh sát làm không phải là được rồi sao, quân đội ra mặt có phải là.....”

Hạ Thiên Thành nhú nhú mày, Dung Tú Anh liền biết mình không nên nhiều lời, nên nàng không còn để ý đến ánh mắt của Thôi phó quan ném qua.

“Đi thôi.” Hạ Thiên Thành lười biếng dựa vào ghế tựa.

Chiếc xe tử tử lái đi, Hạ Thiên Thành cuối cùng nhìn một cái ra bên ngoài, người đó rốt cuộc cũng đã ngừng đầu lên, mục quanh chắn kính, nghi hoặc.....sợ hãi. Ha, nguyên lai y cũng không phải là quá ngu ngốc, đối với nguy hiểm trước mắt, y cũng rất miễn cảm phát hiện được, khéo miệng Hạ Thiên Thành cong lên thành ý cười, chậm rãi quay đi.

Thạch Trữ chỉ cảm thấy được toàn thân lạnh cứng, đặc biệt là ánh mắt và nụ cười sau cùng của Hạ Thiên Thành, rõ ràng đã dự báo cho điều gì, ý tứ ẩn giấu phía sau, Thạch Trữ càng tựa hồ nhin không được hoảng hốt.

Thôi phó quan tiến lên đưa y đi, Thạch Trữ mãnh liệt run rẩy: “Không.....”

Thôi phó quan không nghe thấy y lắm lắm, kéo y phục của y, Thạch Trữ lập tức mất khống chế, y liều mạng chạy về phía sau, “Không, ta không đi..... Quan gia khẩn cầu người mang ta đến chỗ của Dung sư trưởng đi!”

“.....Cái gì?” Thôi phó quan kinh ngạc, “Người làm trò quỷ gì vậy? Vừa rồi không phải người sống chết không đi sao? Ta còn chưa tính sổ với người đâu. Người nếu như yên lành chịu đi thì sao có thể xảy ra chuyện này?”

Thạch Trữ tựa hồ muốn khóc, Đinh Linh Nhi nhìn thấy bộ biểu tình này của y, cũng kinh hoảng càng ôm chặt lấy y.

“Mau đi thôi! Lần này loạn đến Hạ đại soái rồi, người có không muốn đi cũng không có cửa đâu, sự mệnh người cũng không cứu được người.” Thôi phó quan không tốt lành gì ra lệnh: “Hãy! Còn đợi cái gì nữa, kéo y đi cho ta.”

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Thạch Trụ không biết bản thân hiện đang ở đâu, buổi chiều lúc mới đến y liền bị nhốt vào một phòng giam rất lớn, bên trong còn nhốt rất nhiều các phạm nhân quần áo rách rưới, đau khổ than khóc.

Đợi sau khi ăn xong một phần cơm tù ít ỏi, y liền đơn độc bị đưa đến chỗ này, đây là một thạch lao nhỏ nhỏ, chung quanh tĩnh lặng không có một chút âm thanh, theo sắc trời dần tối, từ từ ngay cả tay của mình y cũng nhìn không rõ, Thạch Trụ chỉ còn có thể nằm trên chiếc giường cứng ngắc, chung quanh u ám, một khoảng không to lớn dường như chỉ còn sót lại một mình y, y không khỏi có chút sợ hãi. Mà điều đáng sợ hơn hết là y không biết được sắp phải đối mặt với chuyện gì, Thạch Trụ không muốn nghĩ đến, nhưng gương mặt của Hạ Thiên Thành như quỷ ám không tan cứ quấy nhiễu trí óc y, y không thể không khủng hoảng.

Rốt cuộc là tại sao, phải bắt y nhốt vào chỗ này? Thạch Trụ có người thành một đồng.

.....

Trời sáng đêm đen, từ lúc bị nhốt vào đây, chuyện Thạch Trụ mỗi ngày có thể làm cũng chỉ là đếm thời gian như thế này, y một ngày lại thêm một ngày lo nghĩ, đã gần như đứng ngồi không yên, nơi này trừ một ngày ba bữa có người đến phát thức ăn ra, thì không còn thấy được một ai, bên ngoài rốt cuộc ra sao rồi, y trước giờ chưa từng lo lắng và mong nhớ mọi người thế này.

Cơm lại một lần nữa được đưa tới, Thạch Trụ mãnh liệt nhào đến song sắt cửa sổ, hai tay sổng chết giữ chặt.

“Cầu, cầu người.....thả ta ra.....” Y uống công phí sức kêu gọi, tuy là y cũng biết người đến mãi mãi cũng không để ý đến y. Y uể oải trượt ngã xuống sàn, cuối cùng không thể nhịn được nữa mà bật khóc nức nở nghẹn ngào, vì sao phải đối với y như vậy? Lễ nào y phải bị nhốt ở đây cho đến chết sao?

Đêm, đã khuya rồi, Thạch Trụ dựa vào tường ngủ, trong mơ hồ, có người bước vào, trước mặt đột nhiên có ánh sáng, y giật mình thức giấc.

“Ai.....”

Ánh vào trong đáy mắt thế nhưng lại là gương mặt đẹp đẽ có thể coi là ác mộng của y, một Hạ Thiên Thành đã lâu không thấy, giờ đang đứng trước mắt, trầm mặc yên lặng nhìn y. Thạch Trụ nhất thời bị dọa cho tỉnh hẳn, lúc này ngoài cửa sổ là một khoảng đen kịt và tĩnh lặng, vào lúc này người này sao lại đến đây? Trong lòng Thạch Trụ run rẩy.

Nhìn một lúc lâu, Hạ Thiên Thành nheo mắt phượng, hần đột nhiên không nói một lời bắt đầu giải khai thắt lưng, trước mắt Thạch Trụ một mảng màu đen.

“Không.....”

Hạ Thiên Thành mở cổ áo, hai ba cái liền cởi áo ra, Thạch Trụ sợ hãi trốn tránh, toàn thân y run rẩy ý đồ muốn chạy trốn, nhưng y có thể chạy đi đâu đây? Quần dài được cởi xuống, Thạch Trụ nhìn đến nơi đó đang trương to, huyết sắc trên mặt y nhanh chóng tiêu thất, y đột nhiên như phát điên nhảy lên chạy hướng ra ngoài cửa.

Hành động còn nhanh hơn suy nghĩ, Hạ Thiên Thành nhanh như chớp đuổi theo, tại cạnh cửa bắt lấy nam nhân đang nghiêng rằng liều mạng phản kháng, y vẫn thật sự là có chút bạo lực a, mắt Hạ Thiên Thành chớp chớp, khóe môi ẩn hiện ý cười.

Một hồi đầu đá, Thạch Trụ dần dần bị bức đến bên mép giường, sự sợ hãi của y càng lúc càng sâu, cái người này là loại người gì a? Không những ra tay cực nhanh, đón bắt cực chuẩn, mà lực đạo cũng cực kỳ

tàn nhẵn, y biết bản thân còn xa mới là đối thủ của hắn, đến cuối cùng, y tựa hồ bị Hạ Thiên Thành toàn bộ ôm lấy ép xuống giường gỗ.

“Đừng.....” Thạch Trụ giãy dựa như sắp vào chỗ chết, “Đừng.....cầu xin người đừng.....ô!” Hạ Thiên Thành đột nhiên cắn một phát vào cổ của y, Thạch Trụ một tiếng kêu thảm, triệt để tuyệt vọng.

Thật ra lần này Hạ Thiên Thành bắt Thạch Trụ về, có thể nói là nhất thời hứng khởi, lúc đó hắn cảm thấy muốn làm gì đó, vậy là liền làm, đêm đó sau khi quay về hắn còn lệnh cho Triệu phó quan đổi Thạch Trụ sang một phòng giam khác. Nhưng mấy ngày sau đó công vụ bận rộn, Hạ Thiên Thành từ từ liền quên luôn sự tồn tại của con người này. Cho đến hôm nay, lúc hắn và nhị tiểu thiếp làm chuyện này, đột nhiên thấy phiền muộn, luôn là cảm giác một ngàn lần như một, chẳng có gì mới mẻ khiến hắn có thể mất hồn, làm hắn không dậy nổi chút hưng trí, mà mỗi lần luôn là vào lúc này, hắn sẽ mơ hồ nhớ đến nam nhân trung hậu thật thà kia, đây cũng mới nhớ ra, lần này nam nhân đó ở ngay bên cạnh hắn.

Ha! Hạ Thiên Thành cảm thấy thật may mắn bản thân không có bắt lầm, nói đến cũng lạ, mới chỉ là nhìn thấy nam nhân này, hắn liền cảm thấy được xung động cuồng liệt, lần này bắt đầu liền mãnh liệt, vừa chạm đến làn da săn chắc co giãn màu lúa mạch đỏ, khoái cảm như nước càng ập đến, cho nên a, người cũng chớ nên trách gia a!

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Hạ Thiên Thành toàn thân rịn đầy mồ hôi, hắn đòi hỏi liên tục vô độ, nam nhân dưới thân lúc bắt đầu còn mấy lần có ý đồ muốn phản kháng cự tuyệt, nhưng mỗi lần đều đổi lại sự áp chế càng mạnh và sự xỏ xuyên càng sâu, cuối cùng y cũng không động nữa.

Không có hơi sức đâu để quan tâm đến sự thuận tòng và yên tĩnh dị thường của người đó, Hạ Thiên Thành đang trong lúc mê loạn, thân thể sau mấy lần phát tiết, nhưng dục vọng lại không hề có dấu hiệu giảm bớt mà ngược lại càng có xu thế nóng bỏng và mạnh mẽ thêm.

Hạ Thiên Thành một mặt cũng âm thầm kinh ngạc, một mặt lại tiếp tục công chiếm thân thể đó, toàn bộ tinh thần của hắn đều dành để cảm nhận tư vị mất hồn mỹ miều tuyệt diệu này.

Thạch Trụ đã không động dậy được nữa, chỉ cần hơi dùng lực một chút, hai chân y liền chua xót run rẩy, trong đáy lòng y một mảng bi ai, y bất luận thế nào cũng không thể nghĩ ra được lý do bản thân bị đối xử như vậy. Hạ Thiên Thành, cái người có quyền có thế đó, muốn nam nhân nào mà không được, vậy thì tại sao lại làm loại chuyện này với y những hai lần, nếu như nói lần đầu tiên đơn thuần là ngoài ý muốn, vậy thì lần thứ hai lại là vì cái gì đây?

Hạ Thiên Thành quay lưng về phía Thạch Trụ đứng dậy mặc lại quần áo, hắn tuy mặc cũng không nhanh, nhưng cũng không hề quay đầu, phía sau vô cùng yên ắng, Hạ Thiên Thành từ từ đeo lại dây lưng, trên mặt hắn không nhìn ra được bất cứ biểu tình gì.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Hạ Thiên Thành mới quay đầu lại nhìn Thạch Trụ một lần, dưới ánh sáng yếu ớt của hừng đông, nam nhân đó nằm ở nơi đấy không động dậy, tựa như đã chết. Hạ Thiên Thành khựng lại một chút, cảnh tượng này thật sự là có phần thê thảm ngoài ý muốn, trong lòng hắn liền có một chút nổi co rút không tên.

Mang theo chút tình tự xa lạ đột nhiên dấy lên đó, Hạ Thiên Thành chậm rãi khóa lại cửa lao, nhưng mấy ngày kế tiếp, Hạ Thiên Thành giống như là trúng phải loại trùng độc gì, hắn có chút thấp thỏm không yên, làm gì cũng không xong. Hắn cảm thấy được mấy điều này tất cả đều là vì nam nhân ngu xuẩn kia, đây hoàn toàn đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hạ Thiên Thành chỉ là muốn vui chơi một chút, nên loại tình huống này khiến hắn rất phiền lòng, thân thể của nam nhân đó không tồi, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, chơi đùa mấy thứ đồ vật như thế từ trước đến nay hắn chưa từng cảm thấy có gì là không thỏa đáng. Nhưng hiện tại, hắn lại có một chút cảm giác hối hận đang lan dần trong lòng, hắn nhớ lại lần đầu tiên của bọn họ, hắn đã đem y đuổi ra khỏi Hạ phủ, thế nhưng lần này, hắn hận không thể đuổi y ra khỏi Bắc Bình.

Tâm tình phiền não bất an hết mấy ngày, Hạ Thiên Thành vốn đã không nhận được kêu Triệu phó quan đến.

“Người đến thạch lao số ba, nhìn xem người đó ra sao rồi.”

“Thạch lao số ba?” Triệu phó quan có chút mờ mịt.

Hạ Thiên Thành trừng mắt nhìn ông, Triệu phó quan bị dọa một phát, vội vàng đứng nghiêm. “Vâng.”

Ra khỏi cửa, Triệu phó quan thở một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc là sao vậy, hai ngày nay ai chọc giận vị tổ tông này vậy? !

Rất nhanh, Hạ Thiên Thành liền nghe được tin tức của người đó, Triệu phó quan mang theo nghi hoặc tỉ mỉ hỏi báo hoàn tất liền trộm quan sát, chỉ thấy sắc mặt của Hạ Thiên Thành càng lúc càng mây đen mù mịt. Khi ông đang thấp thỏm, Hạ Thiên Thành đột nhiên vỗ mạnh một quyền lên bàn, “Triệu phó quan!”

“Vâng.” Triệu phó quan âm thầm kêu khổ.

“Người làm việc như thế nào vậy? Bảo người bắt người nhốt lại cũng không bảo người cho đói chết đâu!” Hạ Thiên Thành nhứ mày chặt nói.

Triệu phó quan chỉ có thể nghe, lúc này mà biện giải với Hạ Thiên Thành, đó mới thật sự là đi tìm đường chết.

Hạ Thiên Thành âm ngoan nhìn ông, hết nửa ngày, hần đột nhiên không nói một lời đứng lên đi ra ngoài cửa, Triệu phó quan vội vàng theo sau.

Trên đường, Hạ Thiên Thành không nói rõ được tâm tình của hần, hần có thể đoán được là mấy ngày nay nam nhân đó sẽ sống không tốt, nhưng không ngờ được là y lại một lòng tuyệt thực cầu chết.

Điều này khiến hần một hồi thì phần nộ, một hồi lại nghĩ không thông, một hồi lại khẩn trương, một hồi lại vì mình khẩn trương mà nổi giận, đợi đến lúc nhìn thấy cánh cửa lao đó, còn không đợi Triệu phó quan mở xong cửa, hần liền giơ chân đạp một phát, “phanh” một tiếng thật lớn, liền đem một Thạch Trụ đã ngày ngày ngơ ngơ dọa cho hồi thần.

Y cố sức mở to mắt ngóng nhìn, trong đường nhìn mơ hồ, y lại nhìn thấy con ác quỷ đó.

“.....”

Trong con mắt của ác quỷ dâng đầy hỏa nộ.

Hoàng loạn trong lòng Thạch Trụ chỉ thoáng qua mà thôi, rồi y lại tiếp tục bảo giữ bình tĩnh, đúng vậy, y sợ nam nhân này, y yếu đuối đến mức không tránh được sợ hãi nam nhân đã chà đạp y, nhưng vậy thì sao chứ? Y đã quyết tâm ra đi rồi, bản thân như thế này cũng không còn cần phải sợ hãi ai nữa rồi.

Từ từ, Thạch Trụ quay đầu về nhắm lại hai mắt.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Vết thương của Thạch Trụ cũng đã dưỡng khỏi, trong thời gian này, cái vị đi theo bên cạnh Hạ Thiên Thành — Triệu phó quan mỗi ngày vẫn đến xem y, mà cơm đưa đến cũng không còn là cơm thừa gì nữa. Thạch Trụ thường nghĩ đến lời nói của Hạ Thiên Thành ngày đó, y có thể nghe ra được sự uy hiếp trong câu nói đó. Y không biết hiện giờ sự phụ bọn họ ra sao rồi, y cũng không biết bản thân mình sẽ ra sao, nhưng ít nhất thì y cũng biết, nếu như y lại tuyệt thực nữa thì khẳng định là không có quả ngọt để ăn (không có kết quả tốt). Có cơm ăn, thân thể của Thạch Trụ cũng từ từ dần dần trở lại.

Hạ Thiên Thành lại theo thường lệ nghe xong hồi báo của Triệu phó quan, vẫy tay cho ông lui xuống, hần cuộn mình lại vùi vào trong chiếc ghế mây to lớn, trong lòng phiền muộn đến cực điểm. Tại sao hần không có cách nào quên được gương mặt đáng ghét đó?

Hạ Thiên Thành không thể khắc chế được bản thân, hắn muốn biết tình trạng của nam nhân đó, nhưng sau khi biết xong rồi thì hắn cũng không vui vẻ gì, liên tiếp từng ngày, cái cảm xúc kia phảng phất luôn giày vò hắn đến buồn bực không chịu nổi.

Lúc này, ngoài cửa sổ đã là tà dương hoàng hôn.

Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng đứng lên, hắn không nguyện ý suy nghĩ nữa.

Trong hý viện, Lâm Vân Sinh đang uyển chuyển biểu diễn trên đài, trên lô ghế ở tầng hai, Triệu phó quan đứng hầu một bên lâu lâu lại lên nhìn thần sắc của Hạ Thiên Thành, Hạ Thiên Thành diện vô biểu tình.

“Đại soái.” Triệu phó quan nhìn một lát, cuối cùng cẩn thận mở miệng, “Vừa rồi ông chủ Lâm có kêu người đến nói, sau khi diễn xong muốn đến đây thỉnh an.”

Hạ Thiên Thành kinh dị nhìn ông một cái, Triệu phó quan hiểu ý nhẹ cười, Hạ Thiên Thành quay đầu nhìn lên đài, Lâm Vân Sinh đó đang đóng vai chính, tỉ mỉ nghĩ lại, dường như là đã vài ngày không gặp Lâm Vân Sinh này rồi. Hình như là.....từ lúc bắt được nam nhân đó trở về sau thì..... Gặp quý! Hạ Thiên Thành nhăn mày, tại sao lại nghĩ đến nam nhân đó rồi.

Lâm Vân Sinh một thân bạch y từ bên phải đi lên lầu, lo ghế của các khách nhân bên phải liền một trận náo động. “Ông chủ Lâm!” Vài nữ nhân trang điểm lộng lẫy yếu điệu gọi, Lâm Vân Sinh quay đầu mỉm cười ý chào hỏi.

Lâm Vân Sinh tuấn mỹ phong lưu, bạch y phóng khoáng, mê lực của hắn vẫn lớn như vậy a, Hạ Thiên Thành cúi đầu cười.

Không mất bao lâu, thanh âm thanh lương ôn nhuận của Lâm Vân Sinh từ phía sau vọng lên, “Hạ đại soái.”

Hạ Thiên Thành quay đầu lại: “.....Triệu phó quan, thật sự là được mở mắt a, ông chủ Lâm của chúng ta càng thêm mê lực phi phạm rồi.”

Triệu phó quan phụ họa “Đó là đương nhiên thôi.”

Lâm Vân Sinh đậm nhạt cười: “Nói đùa rồi, mê lực có lớn cũng chẳng qua chỉ là một kẻ hát hý kịch mà thôi, có ai lại chân chính đặt trong lòng đâu.”

Hạ Thiên Thành mị mắt lên, Lâm Vân Sinh chậm rãi đi qua, từ từ ngồi xuống, cậu luôn luôn là tiêu sái tùy ý như thế.

“Hạ đại soái gần đây rất bận sao, đã bao nhiêu ngày không đến ủng hộ rồi?”

“A.....đúng a, gần đây bận.” Hạ Thiên Thành cười ha ha.

“.....Nghe nói đại soái đang lòng bắt bạo dân? !” Lâm Vân Sinh đột nhiên hỏi một vấn đề.

Hạ Thiên Thành có chút ngoài ý muốn, “Tại sao người lại biết?”

“Người của cả Bắc Bình này có ai lại không biết?” Tay của Lâm Vân Sinh nhẹ nhàng chạm trên mặt bàn, cậu tựa hồ như vô ý nói qua loa cho xong chuyện, “.....Ta còn nghe nói đại soái đã bắt được người đó rồi?”

Hạ Thiên Thành co rút con ngươi, “.....Người đó?”

“Đúng a.....nhưng người đó thật sự là bạo dân sao? Ta nghĩ tất là đại soái người đã tự mình thẩm vấn qua rồi đi?” Thông minh như Lâm Vân Sinh, sao lại không nhìn ra được sắc mặt của Hạ Thiên Thành đã bắt đầu khó coi, nhưng cậu vẫn tiếp tục giả như không phát giác.

Hạ Thiên Thành nhẹ ngẩng đầu lên, đánh giá cậu, Lâm Vân Sinh không chút lo sợ nhìn thẳng lại.

Khoảnh khắc, Hạ Thiên Thành đột nhiên đứng lên, “Triệu phó quan, chúng ta đi thôi.”

“....Vâng.” Triệu phó quan bất mãn liếc nhìn Lâm Vân Sinh một cái, con người này, nhìn không ra là lại quanh co như thế, nghĩ muốn đến chọc cười không ngờ ngược lại còn gây tức giận.

Hạ Thiên Thành đầu cũng không quay lại đi mất, Triệu phó quan vội vàng đi theo.

Sau lưng của bọn họ, Lâm Vân Sinh ngồi yên không động đậy, mấy ngày nay cậu bất an suy đoán, không ít lần khiến cậu chịu sự giày vò, nhưng mãi cho đến lúc này, một nơi nào đó sâu trong lòng cậu mới chân chính bắt đầu có chút phát lạnh, tay của cậu chặt chẽ nắm lại.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Trên đường trở về, Hạ Thiên Thành một câu cũng không nói, Triệu phó quan lâu lâu lại từ kính chiếu hậu nhìn hắt.

“Đại soái, hiện tại đi đâu?”

“.....” Hạ Thiên Thành không để ý đến ông, Triệu phó quan không nhận được câu trả lời chỉ còn biết chạy về nhà.

“Trước tiên đến đại lao đi.” Khi gần đến nhà, Hạ Thiên Thành đột nhiên nói, thanh âm của hắn nghe ra có chút buồn bực.

Triệu phó quan kinh ngạc: “Đại soái?”

Hạ Thiên Thành không kiên nhẫn cắt lời: “Được rồi! Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Toàn bộ thạch lao, ngoại trừ một chút ánh sáng hờn ám trên đường đi, còn lại thì ở đâu cũng là một mảng đen kịt, theo mệnh lệnh của Hạ Thiên Thành, Triệu phó quan mang theo một cây nến thấp sáng, cùng đi đến thạch lao số ba, trong thạch lao số ba một mảng yên tĩnh, từ dưới ánh sáng lay lắt của ngọn nến, chỉ nhìn thấy người đó đang nằm quay lưng về bọn họ, Triệu phó quan nhìn Hạ Thiên Thành, Hạ Thiên Thành diện vô biểu tình.

Một lúc sau, Hạ Thiên Thành quay đầu rời đi.

“Đại soái?” Triệu phó quan nhỏ giọng kêu.

“.....Người này.....sau nửa giờ nữa đưa đến tân trạch (tòa nhà theo kiến trúc mới).”

Thạch Trụ không biết là ai muốn gặp y, khi nhìn thấy Triệu phó quan, trong lòng y ảm ảm có một chút dự cảm không tốt lành gì, mà khi bước vào trong tân trạch của Hạ Thiên Thành, dự cảm bất an này lại càng lên đến cực hạn.

Tân trạch của Hạ Thiên Thành, tọa lạc trong hoa viên Hải Điện của Hạ gia, là gồm ba tòa lầu theo kiểu tây dương màu trắng phân bố chằng chịt, trong đó, tòa bên trái là nơi ở của hai người vợ lớn của Hạ Thiên Thành, tòa bên phải là nơi ở của hai người thiếp, còn Hạ Thiên Thành thì ngụ tại tòa chính giữa.

Nơi này và lão trạch (nhà lớn theo kiến trúc cổ lâu đời) không giống nhau, ngoại trừ tồi tệ, còn có các binh sĩ tuần tra đứng gác, mà tất cả những người này, sau khi nhìn thấy Thạch Trụ một thân y sam lam lũ, đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Thạch Trụ càng thêm kinh hoàng vô thức, tay của y bị khóa lại, cứ đi ba bước thì lại bị binh sĩ ở phía sau đẩy một cái, nghiêng ngã lão đảo, đã mấy lần sắp trượt ngã đến nơi.

Triệu phó quan mắt không thèm nhìn.

Không bao lâu liền tới nơi, Triệu phó quan hươ tay ngăn hai người kia lại, tự mình đi lên lầu.

Thạch Trụ tay không phải tay, chân không phải chân (tức là nơm nớp lo sợ) đứng lại chỗ, lại có vài người hạ nhân đi qua, có phần kinh ngạc đánh giá y, nhưng lại không hề phát ra bất cứ âm thanh nào. Sau đó cũng không biết qua bao lâu, Hạ Thiên Thành trên người mặc y phục tại nhà xuất hiện trên ban công trạm trở trên lầu hai, mặt của Thạch Trụ nhất thời trắng bệch, thể nhưng thật sự.....là hắn!

Hạ Thiên Thành bất động thanh sắc nhìn xuống y một lúc lâu, rồi quay người vào phòng, Triệu phó quan liền đi xuống lầu.

“Mang lên đây.” Triệu phó quan nói với tên binh sĩ đó, chân của Thạch Trụ bắt đầu mềm đi, y không thể khắc chế được ý muốn chạy trốn về phía sau, “Không.....”

Y không biết phải làm sao, không biết nên cầu cứu ai, y rất sợ, y sợ hãi vô cùng, thân thể của y mới vừa tốt lên, nam nhân đó liền lại muốn đến tổn hại y sao?

Vào lúc này bị mang đến chỗ này, lại thêm kinh nghiệm của lần trước, Thạch Trụ có ngốc cũng phát giác được ý đồ của Hạ Thiên Thành. Triệu phó quan và tên binh sĩ kia tựa hồ vừa lòi vừa kéo y lên lầu.

Một vị thím hầu đứng bên trái phòng khách nói:

“Lão gia phân phó, trước tiên mang y đi tắm rửa.”

Triệu phó quan sớm đã bị mùi vị trên người của Thạch Trụ làm cho kinh tởm đáng ghét, ông vội vàng đẩy y qua, Thạch Trụ lảo đảo một lát, gương mặt như chết rồi thê thảm găng đứng vững, Triệu phó quan lại đẩy y, Thạch Trụ đột nhiên bắt đầu phản kháng.

“Người điên rồi.” Triệu phó quan vạ lần không ngờ được tên Thạch Trụ thật thà yếu đuối này lại dám phản kháng, một người không còn chút tâm trí, đẩy ông thoát ra rồi liền muốn chạy xuống lầu, “Lưu Quả Tử, nhanh cản y lại, con mẹ nó người là người chết sao!”

Tên binh sĩ kia xông qua chặn đường Thạch Trụ, Thạch Trụ cũng không biết lấy đâu ra khí phách, y hồ loạn quơ một phát, lai đẩy một cái, binh sĩ đó liền ngã qua một bên, Thạch Trụ kinh ngạc, lúc này Triệu phó quan đã tiến lên bắt y lại, “Người thật sự là to gan!” ông quát.

Thạch Trụ ngơ ngác, nửa buổi sau, bờ vai của y đã bị đè xuống.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Hơn hai mươi năm trời, Thạch Trụ mặc dù nói là có chút võ thuật, nhưng lại chưa từng gây chuyện sinh sự, cùng người phân tranh, càng đừng nhắc đến náo loạn đến quan gia.

Trong tâm khảm của y, những người làm binh làm tướng này đều là tựa như thiên vương lão tử không thể đắc tội, nhưng mà, bọn họ ngược lại lại có quyền trị người đến gân cốt cũng không sót. Cho nên, ngay giây phút y nhìn thấy tên binh sĩ kia bị mình đẩy ngã, y lập tức liền ngốc lăng đi, khí đoạn, lại sau một tiếng quát của Triệu phó quan, cổ khí phách vừa nẩy một chút cũng không còn sót lại.

Trong nhà tắm, trong bồn tắm lát đá vân thạch trắng tinh sớm đã được đổ đầy nước, Thạch Trụ lại ngơ ngác đứng đó, từ ngay khắc y bị cưỡng ép đẩy vào trong phòng tắm này, y liền chưa từng cử động, rất lâu sau, bên ngoài liền vang lên thanh âm của Triệu phó quan, “Tắm xong chưa?”

Thạch Trụ có hơi nhạy cảm: “.....”

“Người đang làm gì?” Triệu phó quan không nghe được hồi âm, nhin không được đẩy cửa vào, lại chứng kiến Thạch Trụ đang đứng ngốc như tượng gỗ, ông không tìm được ngạc nhiên.

Thạch Trụ sợ hãi nhìn ông một cái. Triệu phó quan bình tĩnh, ông lập tức nổi giận.

“Mẹ nó người dùng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Triệu phó quan nghiêng rằng nghiêng lợi, nói thật, đối với quan hệ của nam nhân này và Hạ đại soái, ông sớm đã nhìn ra được bảy tám phần, chỉ là đánh chết ông ông cũng không tin Hạ đại soái sẽ nhìn trúng cái thứ này. Chắc chắn là ngài chỉ nhất thời mê lú đầu óc, muốn vui chơi một món mới mẻ mà thôi, nhưng mà cái loại diện mạo này.....cũng không tránh được là có hơi kém quá đi. Dù sao thì Triệu phó quan cũng cực độ không vừa lòng Thạch Trụ, cảm giác y không chỉ là thô kệch, ngu ngốc, còn mẹ nó vô dụng, hoàn toàn lớn lên chỉ là một hán tử không hơn.

“.....” Thạch Trụ cúi đầu không đáp.

“Sao rồi? Còn muốn ta đi tìm mấy vị huynh đệ đến hầu hạ sao?” Trong lòng ông nghĩ đại soái có thể là đã đợi đến không kiên nhẫn rồi, Triệu phó quan khẩu khí cũng càng lúc càng không tốt, xem ra thực sự là phải động thủ rồi, “Lưu Quả Tử.....”

Thạch Trụ hai vai bị đè xuống liền cứng ngắc lại.

“Đem y ấn xuống nước cho ta!” Triệu phó quan gọi Lưu Quả Tử cùng nhau bức đến, tay của Thạch Trụ run rẩy nắm chặt lại.

Tiếp theo đó ba người liền loạn đả thành một đoàn, Thạch Trụ không dám đánh trả, y chỉ có thể phản kháng, hai người kia nhất thời cũng không làm sao được y, ngay trong lúc một mảng hỗn loạn, Thạch Trụ đột nhiên cảm thấy được sau gáy bị nắm chặt, cả người bị kéo ra một nửa, bị hung ác quăng qua một bên, “Ồ!”

“.....Đại soái!” Sau khi nhìn rõ người đến, hai người còn lại liền lập tức đứng nghiêm, Triệu phó quan còn xoa xoa bên mặt vừa bị đánh trúng trong trận loạn chiến vừa rồi của ông.

Hạ Thiên Thành lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, “Cút xuống dưới!”

Hai người xoay nhìn nhau, không nói một lời ảo não rời đi, cửa phòng lại đóng chặt lại.

Hạ Thiên Thành ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân đã ngã dưới sàn không động đậy gì.

Hai chân mày của hắn chau lại.

Đây là cái thứ gì đây? ! Từ trên cao nhìn gần xuống y, quần áo rách nát, bụng thì kêu đói, quả thật là càng thêm thảm hại không chịu nổi! Hạ Thiên Thành càng nhìn càng phiền, nộ hỏa cũng càng tăng, hắn đột nhiên bước nhanh đến, nắm lấy nam nhân kéo về phía bồn tắm.

Thạch Trụ cả kinh, tay chân y vô thức bắt đầu phản kháng, nhưng khí lực của Hạ Thiên Thành lại lớn đến kinh người, y phục của y bị nắm lấy, căn bản là giãy không ra.

“Đừng....” Thạch Trụ liều mạng nghĩ cách giẫy khỏi tay của Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành căn bản không thèm nhìn y, sống chết kéo lê qua.

“Ta không tắm.....” Mắt thấy bồn tắm càng lúc càng gần, Thạch Trụ kinh hoảng lo sợ như đại nạn lâm đầu. Không! Y quyết không thể tắm! Tắm rồi thì sẽ bị xâm hại! Thạch Trụ đầu óc đơn giản trong giờ phút này chỉ còn suy nghĩ được như thế.

Nhưng Hạ Thiên Thành cũng là một kẻ tâm như sắt thép, hắn không cho Thạch Trụ nói không, nam nhân này dơ bẩn đến thế, cũng mẹ nó không thể để vậy hoài!

Cuối cùng Thạch Trụ bị Hạ Thiên Thành ấn vào bồn tắm, Thạch Trụ vẫn muốn chạy ra ngoài, Hạ Thiên Thành nhắc một chân lên ép y xuống, “Người thử chạy lần nữa xem.”

Thạch Trụ toàn đầu toàn mặt là nước.....

Còn thêm nước mắt khuất nhục, y thật sự là sợ hãi người nam nhân này, còn có loại chuyện kia, đó là một tội mà không phải dành cho người gánh chịu đâu.

Hạ Thiên Thành nhìn thấy Thạch Trụ khóc, nhất thời có chút đại đi, nam nhân này không biết là đã lớn đến thế nào rồi, gương mặt khóc thảm thương như vậy kì lạ là lại mang theo một chút ngây thơ, kì diệu đã làm cho tướng mạo bình phàm của y biến thành khiến cho người khác có chút thương yêu.....Hạ Thiên Thành đột nhiên lắc đầu, lại một lần nữa tỉ mỉ nhìn gương mặt đang khóc của nam nhân, Hạ Thiên Thành từ từ ép đầu tóc hỗn loạn bù xù đó đè xuống nước.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Ngoại trừ thanh âm tiếng nước ồn ào, thì trong cả gian nhà tắm là một ảng trầm tĩnh, Hạ Thiên Thành càng tắm thì cảm giác trong lòng cũng càng kỳ quái. Hắn đang làm cái gì đây? Đầu tóc của nam nhân dưới tay này đã có chút dài ra, một bó cứng cứng, y vẫn còn đang mặc y phục sao, nhưng mà nếu nhìn từ góc độ này, mảnh y phục rách nát lại để lộ ra bờ ngực rộng lớn của y, mà Hạ Thiên Thành mới chỉ là nhìn thấy được một màn này, đột nhiên liền cảm thấy được cổ họng khô nóng khó chịu. Thật sự là.....con mẹ nó không có biện pháp a!

Hạ Thiên Thành ngốc ra một lát, sau đó tay của hắn liền mò lên, hắn lập tức liền cảm thấy được nam tử đó run rẩy một chút, nhưng mà hắn lại không có định chỉ một chút nào mà cứ tiếp tục mò, một bên mò, một bên còn cởi luôn chiếc áo đã không còn một chút tác dụng nào của y. Thân thể nam nhân không phải là rất trơn bóng, có điều lại rất dẻo dai. Nhưng mà.....

Y đang run cái gì? Hạ Thiên Thành chú ý đến sự run rẩy trong cánh tay hắn, hắn nhìn chằm chằm vào cái đầu đang cúi thấp, trên mái tóc vẫn còn vương lại bọt nước.

.....Y dường như rất ít khi nhìn hắn a! Hạ Thiên Thành đột nhiên nghĩ đến.

Thạch Trữ vô pháp ngăn đầu, Hạ Thiên Thành tắm rửa cho y chỗ này chỗ kia, cảm giác duy nhất của y chính là ngứa nhọc và sợ hãi, không phải y không nghĩ đến phản kháng, nhưng y biết rõ cũng không có tác dụng gì, rốt cuộc là tại sao lại thế này? !

Từng thớ thịt trên người Thạch Trữ đều khấn trương run rẩy lên theo sự vuốt ve của Hạ Thiên Thành, y cố hết sức nhẫn nhịn.

Cho đến khi Hạ Thiên Thành giải khai đai lưng của y, Thạch Trữ mới đột nhiên tỉnh táo lại nắm chặt lấy quần.

“.....Bỏ ra!” Tay của Hạ Thiên Thành hơi buông lỏng một chút, tiểu tử này nắm thật chặt a.

Mặt của Thạch Trữ cúi thật thấp.

Hạ Thiên Thành nhìn y, người này bị ngu sao?! Bình thường đều không phải là đối thủ của hắn, càng huống hồ hiện tại đã thế này rồi? “ Bỏ tay ra!” Hắn đột nhiên sử dụng cầm nả thủ, một lần vặn kéo cái nắm đấm kia ra.

“A.....” Thạch Trữ cảm giác như tay sắp đứt rồi, đau đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, y biết Hạ Thiên Thành cao hơn y cả một đẳng cấp. “Ồ!”

Tay của Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng xâm nhập vào, nó trực tiếp chen vào chính giữa hai đùi của Thạch Trữ, rửa ráy nơi đó. Thạch Trữ liều mạng khép hai chân lại, y cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, gương mặt tái mét, “.....Đừng.....”

Đôi môi mất hết huyết sắc vô lực run rẩy. Bộ dáng này, lại ngoài ý muốn đầy mê hoặc, oanh một tiếng, Hạ Thiên Thành chỉ cảm thấy được huyết mạch toàn thân lại trong nháy mắt bị điểm hóa sôi trào. Hắn lại một lần nữa dùng sức mạnh, mở ra thân thể đó, đem ngón tay cứng rắn đâm vào bên trong.

“A!” Thạch Trữ không hề phòng bị nhất thời kêu thảm, y một trận co rút. Hạ Thiên Thành bị dọa một phát, dừng lại động tác, đợi cho đến lúc Thạch Trữ bắt đầu không còn liều mạng phản kháng nữa.

Ha ha, khí lực vẫn là hơi thô bạo a, Hạ Thiên Thành sau khi hồi thần một bên nỗ lực áp chế Thạch Trữ, một bên vẫn tiếp tục công chiếm, nhìn thấy sắc mặt của nam nhân dưới thân càng lúc càng tuyệt vọng, khóe môi hắn không nhịn được cười lên.

Cùng vật lộn với Thạch Trữ trong bồn tắm, không cần nghĩ cũng biết Hạ Thiên Thành cũng đã sớm ướt nhẹp toàn thân, nhưng hắn lại không chút để ý, cuối cùng còn dứt khoát nhảy luôn vào, dùng toàn thân áp chế Thạch Trữ. Hắn nhấc một chân của Thạch Trữ gác lên trên cạnh bồn tắm, một tay giải khai quần của mình.

Thạch Trữ phát giác được ý đồ của hắn lại không dám giãy cũng không dám động nữa, khi Hạ Thiên Thành xâm nhập vào, y giống như một chiếc sên gạo run rẩy hết nửa ngày, một lời xin tha cũng nói không ra, nhưng mà, cho dù y có thể nói ra, nam nhân này cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho y.

Trong bồn tắm rộng lớn đã không còn bao nhiêu nước dập dờn nữa, thẳng cho đến khi bị pha lẫn vào một mặt troc dịch bạch sắc đầu tiên.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.

Đơn giản phát tiết qua một lần, Hạ Thiên Thành đứng dậy, hần cởi hết y phục, bắt đầu mở nước xối ướt người, thông dong thông thả, đang xối cũng không quên liếc nhìn lại nam nhân vẫn bày ra tư thế đáng xấu hổ kia một cái. Ai biết, chỉ một ánh nhìn này lại làm cho chân mày của hần nhăn lại _____ người kia đang nằm lồm trong vũng nước đục, trên người còn có bọt nước, phần đùi vẫn còn dính lại một vệt bạch trọc, cả người dường như so với trước khi tẩy rửa còn thô thảm không chịu nổi hơn, Hạ Thiên Thành từ từ thu hồi lại ánh mắt.

Thật sự là gặp quỷ a....Tại sao lại quên nam nhân này đang tẩy rửa cái thân thể dơ bẩn đến gớm ghiếc của y? ! Còn hưng trí cực độ mà chơi đùa đến quên hết mọi thứ, sắc mặt của Hạ Thiên Thành đã không còn dễ coi lắm rồi. Động tác trên tay cũng bắt giắc trở nên máy móc. Mà tâm tình không tồi mỹ mãn vì dục vọng được phát tiết cũng đột nhiên trở nên ủ rũ, lẽ nào, hần chính là đã bị nhấn chìm trong bùn lầy rồi sao, đối với cái người này, lại phát tình thêm một lần? ! Trong lòng Hạ Thiên Thành có một tư vị không nói nên lời, hần nhin không được lại nhìn Thạch Trụ một lần nữa, có lẽ là nước và tắm rửa có tác dụng bôi trơn, nên lần này nam nhân không có bị thương, nhưng mà như trước kia vẫn chịu một đả kích thật cường liệt.

Y có lẽ luôn luôn uất ức đi!

“.....Qua đây.” Vốn lặng lẽ vừa tắm vừa nhìn, cuối cùng nam nhân nửa sống nửa chết kia cũng động dậy một chút, Hạ Thiên Thành đứng dưới vòi tắm, thanh âm lại không hề bị nước làm ba động.

Nam nhân rõ ràng là run lên một chút.....Lá gan thật nhỏ a!

Hạ Thiên Thành hoàn toàn câm lặng.

Lẽ nào chính là nam nhân này, không chỉ một lần khiến hần làm ra những chuyện mất khống chế? !

Nói thật, hôm nay sau khi trở về từ chỗ Lâm Vân Sinh, khiến cho tâm trạng phiền muộn của bản thân lại càng thêm không thoải mái, Hạ Thiên Thành có chút không ngờ được, hần đột nhiên không thể khống chế được mà muốn đem nam nhân đã làm cho hần buồn bực suốt mấy ngày trời kia đến, tàn nhẫn mà trị cho y một trận.

Hạ Thiên Thành thừa nhận, tối nay hần đưa Thạch Trụ đến nơi này vốn dĩ chính là muốn làm chuyện này, mà lúc đưa ra quyết định tội tệ này, không biết vì sao trong lòng lại buông lỏng được một chút.

Nhưng mà hần cứ nhiên lại hồ đồ hiếm thấy như thế mà làm liền? ! Hạ Thiên Thành trừng nhìn Thạch Trụ, vừa rồi lúc hần hưng phấn cùng cực vẫn còn nhớ rất rõ, thậm chí là vừa nãy, hần còn nghĩ một lát nữa sẽ lại lên giường làm thêm một lần, chỉ là hiện tại, hần đột nhiên cảm thấy một chút “tính” cũng không còn. Hần chỉ là muốn tùy tiện chơi đùa nam nhân chắc khỏe luôn có thể làm cho hần tràn đầy *** này, nhưng mà kết quả lại khiến cho hần có một loại cảm giác không thể tự chủ, không lần được đầu mối này. Hần không thích một chút nào.

Thạch Trụ lại không biết một chút về những tư vị phức tạp phiền tới phiền lui trong nội tâm của Hạ Thiên Thành. Y không biết Hạ Thiên Thành tại sao lại tàn hại y như thế, cũng không biết vị Hạ đại soái lúc này tâm tình nhìn thấy rất rõ ràng là không tốt đẹp gì rồi cuộc là phiền não cái gì, y chỉ biết bản thân không động dậy nổi, tứ chi toàn thân đều không nghe sai khiến, càng khỏi nhắc đến chuyện đứng dậy.

Lưng đau nhức như bị gãy, cái nơi đáng xấu hổ nóng rát kia thì không cần nói, rồi còn thêm nỗi khuất nhục không thành lời, sự tuyệt vọng không thể phản kháng, sự sợ hãi đối với người đó, và sự khủng hoảng khắc cốt ghi tâm đối với loại chuyện này, đều càng triệt để đả kích y, thật ra ngay từ lúc Hạ Thiên Thành ép y xuống, y sớm đã không thể khắc chế được mà cò rút lại. Nhưng hiện tại cái người gây tội ác đó còn muốn kêu y đi qua, Thạch Trụ khóc không ra nước mắt, hai tay vô lực run rẩy, nắm cũng không nắm nổi.

“.....Không nghe thấy sao?” Hạ Thiên Thành không biết bản thân tại sao lại cứ phải bức y qua đây, nam nhân yếu đuối này xem ra là đã sắp tan vỡ rồi. Nhưng mà lúc này, hần càng nhìn nam nhân thế này, thì lại càng dấy lên một nộ hỏa không rõ, thanh âm cũng bắt giắc lạnh cứng hơn rất nhiều.

Thạch Trụ sợ hãi nhìn hần một lần, rất lâu sau, cuối cùng cắn răng ý đồ muốn thử đứng lên, nhưng y lại nhanh chóng ngã ngồi xuống, một trận ác hàn từ sau lưng lẫn tới, y toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Hạ Thiên Thành nhướng mày, cảm thấy được tựa hồ sự nhấn nại của hần đều đã sắp bị giày xéo hết rồi. Cái người này rốt cuộc là sao? ! Rõ ràng là không bị thương, mà lại con mẹ nó giống như bị rút hết xương cốt vậy,

nhìn đến Thạch Trụ từ từ lại bắt đầu nhúc nhích, cả nửa ngày đều là giãy dụa tại chỗ, cuối cùng nhẫn cũng không thể nhẫn, “Người đang làm cái gì? !”

Thạch Trụ lại bị dọa, y lần nữa ngã xuống, sắc mặt Hạ Thiên Thành càng thêm phiền muộn thấu óc.

.....Này mẹ nó rốt cuộc là cái quỷ gì vậy!! Nhìn y như nhìn quỷ, chỉ nghe thấy tiếng nói của hắn liền bị dọa cho thành cái sần lắc (cái sần dùng để rẩy gạo...) như vậy, thật là một trò hề.....? !

Hạ Thiên Thành đột nhiên phiền muộn tới không muốn nói chuyện nữa, hết nửa ngày, bực bội khóa lại vòi nước, kéo lấy một chiếc khăn tắm, rồi quay lưng đi ra cửa, trong giây phút cửa đóng lại, Thạch Trụ tinh bì lực tẩn thoát lực trượt xuống.....

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Thiên Thành dường như là đã trở về như trước, hắn càng thêm chịu khó lưu luyện ở các nơi vui chơi tụ hội, lại chọc vào vài ổ, gây thêm chút chuyện, như cá gặp nước vui không biết mệt. Hắn tuyệt đối không còn hỏi đến những chuyện liên quan đến nam nhân đó.

Triệu phó quan đi theo hắn, cảm thấy đại soái cuối cùng cũng đã thanh tỉnh, vốn dĩ là thể mà, cho dù muốn chơi, vậy cũng nên là mấy loại như Lâm Vân Sinh vẫn tốt hơn. Tối thiểu cũng phải tướng mạo xinh đẹp, xương hỷ khúc hay, cho dù theo Triệu phó quan xem ra, thì Lâm Vân Sinh cũng không tính là một người thiện biến có thể hiểu được ý của người khác.

Nhưng nói đến Lâm Vân Sinh này, Triệu phó quan không tìm được cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì hai ngày nay cái tên hát hỷ kịch luôn kiêu ngạo hơn cái gì đó đột nhiên hoàn toàn thay đổi phong thái bình thường, không những phái người đến cáo lỗi vì đã thất lễ hôm trước, mà còn vì không nhận được hồi đáp rõ ràng của đại soái mà sau đó liền tự mình đến tìm tận cửa, thế là sau mấy lần mấy lượt, hai người liền tốt đẹp trở lại. Đối với biến cố này, Triệu phó quan càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, cái tên hát hỷ khúc đó không phải là rất thanh cao sao? Đại soái phí hết công sức bao nhiêu lâu đều không làm gì được, tại sao lần này ngược lại còn tự đưa mình đến tận cửa như vậy? !

Ngay điểm này, xem ra từ lúc bắt đầu đại soái cũng không phải là không có nghi hoặc rồi, nhưng phản ứng của đại soái cũng rất kỳ quái, đối với cái người mà ngài đã muốn từ rất lâu rồi, ngài tuy không cự tuyệt, nhưng mà biểu hiện lại có chút lạnh nhạt, đã không còn nhiệt tình như trước đây nữa.

Lúc này, hai người đó đứng lúc lại đang ở bên nhau, vừa mới trải qua một hồi tình sự, Lâm Vân Sinh đi đến nhà tắm tẩy rửa, Hạ Thiên Thành lười biếng nằm nghiêng trên giường, đốt một điếu xì gà, cửa nhà tắm mở ra, Lâm Vân Sinh mặc một chiếc áo lông tắm màu trắng đi ra, đến trước gương chải đầu, và chải vừa từ trong gương quan sát Hạ Thiên Thành, “Người không tắm sao? !”

Hạ Thiên Thành cũng nhìn cậu, hắn không thể không thừa nhận, Lâm Vân Sinh đích thực là một nam nhân rất đẹp, làn da trắng nõn, thân hình thon dài, quan trọng nhất là còn mang một vị đạo đậm định. Rõ ràng lần này là cậu tự mình tìm đến tận cửa, nhưng từ trên người cậu lại không thể tìm ra được một chút đề tiện thấp hèn nào, nguyên bản cho tới bây giờ vẫn là đặc điểm này đã kích thích dục vọng chinh phục của Hạ Thiên Thành, khiến người ta có một cảm giác thần bí không thể nắm bắt được.

Không giống như người nào đó nhìn thấy thì cường tráng, lại còn chưa được người khác đi chinh phục thì y đã phục tùng rồi, hơn nữa Lâm Vân Sinh gần như bị bệnh sạch sẽ này cùng với cái tên vô dụng uất ức đó cũng rõ ràng là tươi sáng hơn, người như thế, mới thật sự là phù hợp với thẩm mỹ tính thú của hắn chứ.

Hạ Thiên Thành đứng dậy, từ từ đi đến sau lưng Lâm Vân Sinh, đặt tay lên vai cậu, khẽ môi câu lên một nụ cười dí dỏm, “Dáng vẻ người vừa tắm xong thật sự là muốn lấy mạng người a.”

Không sai, là người nam nhân thứ hai mà Hạ Thiên Thành thể nghiệm qua, vị đạo của Lâm Vân Sinh có thể nói là tương đương không tồi, mặc dù là kỹ xảo cũng không cao gì lắm, nhưng mà cậu có vốn liếng, có hồi ứng, so với cái thứ chỉ biết run rẩy kia thì không biết là tốt hơn bao nhiêu lần, trong lòng Hạ Thiên Thành tự nói với mình, mấy lần kia, là hắn thật sự bị lú lẫn rồi.

Nhưng Hạ Thiên Thành dường như đã quên, hẳn đối với Lâm Vân Sinh rất mãn ý, tướng mạo, thân hình, tính cách thậm chí là công phu trên giường, nhưng mà khi đối diện với tất cả những thứ này, hẳn lại thanh tỉnh thế nào, hẳn thậm chí có thể vừa làm vừa suy nghĩ chuyện khác, điều này so với mỗi lần hắn gặp mặt người kia đều là không chịu nổi mà dục vọng phần thưởng, thì có khác biệt lớn đến thế nào.

Hắn tuần tự đầu ra đẩy mà hoàn thành tính sự, nhiều nhất cũng chỉ là đối với một khối thân thể mới mẻ nên có nhiệt tình nghiên cứu, còn cái khác, thì so với mấy vị vợ lớn và tiểu thiếp của hắn khi ở cạnh nhau không có gì khác biệt.

Hạ Thiên Thành cuối thấp đầu ngửi ngửi mùi hương tỏa ra trên người Lâm Vân Sinh, Lâm Vân Sinh mỉm cười, nhắc tay kéo hắn xuống, hai người hôn thật sâu.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

“Người đó.....người chuẩn bị khi nào thì thả ra?” Lúc môi của hai người tách ra, Lâm Vân Sinh hơi hơi thở dốc, nhỏ giọng hỏi.

Hạ Thiên Thành nhất thời không kịp tỉnh táo lại, “Àn.....ai?”

Lâm Vân Sinh tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Người đã quên luôn y? Hâng, chỉ đáng thương kẻ kia vì cứu người mà lâm vào đường cùng.”

Hạ Thiên Thành kinh ngạc.

“Đã bao nhiêu ngày rồi?” Môi của Lâm Vân Sinh lại hôn lên, “Đem y thả ra đi.”

Hạ Thiên Thành vô ý thức đáp lại, một khắc sau, từ từ đẩy cậu ra, “Người dường như rất để ý y.”

Lâm Vân Sinh hơi ngạc nhiên, “Ai?”

Cậu nhìn Hạ Thiên Thành, nụ cười đậm nhạt trên mặt hắn còn chưa kịp đi sâu vào đáy mắt, trong lòng đã không biết vì sao mà có chút hoảng loạn, dường như là một bí mật mà ngay cả bản thân cậu cũng không lý giải rõ ràng được đã bị người ta suy đoán ra. “Người đừng đùa a.”

“Vậy người làm gì mà nhắc đến y hoài?” Hạ Thiên Thành từng bước bức ép.

Lâm Vân Sinh lúng túng, cậu muốn cười trừ, nhưng lại không cười nổi, mặt đỏ lên rồi lại trắng, đây dường như là lần đầu tiên cậu thất thố như thế này a.

Hạ Thiên Thành nhìn chằm chằm vào sắc mặt biến ảo bất định của Lâm Vân Sinh, hẳn cảm thấy có chút đùa vui, người nam nhân này không biết là đang nghĩ cái gì, mới có thể đem một tên thô kệch diễn tạp kĩ mãi vô gian hồ xem thành đối tượng ghen tỵ, đây chứng minh bản thân hắn trong lòng của cậu là thập phần quan trọng sao? Nhưng mà, loại ghen tỵ này cũng không phải hoàn toàn không có nguyên do đi.

Hạ Thiên Thành tự mình hiểu được, hẳn thật sự là không có quên tên thô kệch kia, chỉ là hắn không muốn lại đi tìm y lần nữa. “.....Hôm nay đừng về nữa.....”

Hạ Thiên Thành đột nhiên cải biến chủ đề làm Lâm Vân Sinh thở nhẹ một hơi, nhưng cậu còn chưa kịp đáp ứng, liền bị Hạ Thiên Thành chặt chẽ ôm lấy, “Đến, chúng ta chơi tiếp.....”

Lúc bị đẩy ngã xuống sàn, Lâm Vân Sinh không phải là không hoảng loạn xấu hổ mà phát hiện ra, nhiệt tình của cậu so với Hạ Thiên Thành lại càng nhanh chóng dâng cao hơn, dục vọng xưng to đến phát đau, cương cứng mà đặt tại trên tiểu phúc của Hạ Thiên Thành, mà loại tình huống này Hạ Thiên Thành rõ ràng cũng chú ý thấy được, hẳn hiểu ý cười lớn, dùng tay ác ý gầy gầy, “Ngô, đây là cái gì cộm lên vậy nga?” Mặt của Lâm Vân Sinh nhất thời đỏ bừng lên.

Gần đây, thời gian ở cạnh Hạ Thiên Thành tăng lên rất nhiều, theo đó tình tự của Lâm Vân Sinh cũng càng ngày càng dễ xung động, cậu cố sức muốn tự khắc chế nhưng thật sự lực bất tòng tâm, người nam nhân này, chính là oan gia khắc tinh của cậu. Cứ như vậy tiếp diễn, Lâm Vân Sinh biết chính mình sớm muộn gì

cũng sẽ có một ngày sẽ bị ăn kiên mặt tịnh đến một mẫu xương cũng không còn, nhưng mà, cậu đã không thể cũng không muốn thay đổi tất cả những thứ này.

Còn Thạch Trụ lại một lần nữa bị nhốt vào trong thạch lao, từng ngày từng ngày trôi qua tựa hồ đã không còn chút hy vọng sẽ được thả ra, tên Hạ Thiên Thành kia từ lúc nộ hỏa dữ dội đẩy cửa mà đi, mãi cho đến hôm nay cũng không đến tìm y nữa. Y cảm thấy, người đó đã phiền y rồi, thậm chí sớm đã quên luôn y, nên sẽ không còn đến lắng nghe y nữa, mà y cũng đã không thể tiếp tục chịu đựng nữa rồi.

Thạch Trụ cưỡng ép bản thân cái gì cũng không cần nghĩ nữa, chỉ là có lúc gương mặt tươi cười xinh đẹp của Đinh Linh Nhi, mái tóc bạc phơ của sư phụ, còn thêm tình cảnh các sư huynh đệ vui đùa, đều không không chế được mà lướt qua trước mắt, mỗi lần như vậy y lại như muốn điên lên.

Những ngày tháng đó, những ngày tháng đó thật sự là sẽ không thể trở lại được nữa sao? Thạch Trụ không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ, y thật sự, thật sự rất thương tâm.

Cơm tù cũng không biết từ lúc nào đã trở lại là cơm thừa, mà Thạch Trụ chỉ đến khi đã đói đến cực điểm rồi thì mới ăn, cho nên y cũng lại nhanh chóng ốm yếu đi, ở cái nơi tối tăm ẩm ướt cô tịch đến khiến người ta phát điên này, tinh thần trạng thái của y cũng đã bắt đầu ngày càng suy bại.

Khi Triệu phó quan nhìn thấy Thạch Trụ, chính là thấy một bộ dáng hình tiêu thần hủ như vậy (người thì sơ xác mà đầu óc thì không còn mấy bình thường), một Thạch Trụ từ thân thể cho đến tinh thần đều tàn tạ không chịu nổi, ông nhất thời thậm chí không nhận ra, đây mới có mấy ngày không gặp a, y sao lại biến thành cái bộ dáng này?

Xem ra đại soái quyết định thả y đi quả nhiên là không có sai, một người như thế này, xác thực là không đáng để có một chút lưu luyến nào. Nhưng mà có thể trong một thời gian ngắn như thế khiến cho đại soái cuối cùng cũng chịu ra quyết định, như vậy bản lĩnh của Lâm Văn Sinh đó cũng thật không nhỏ. Triệu phó quan cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này thêm giờ phút nào, đại soái cũng thật là, vì cái gì nhất định phải sai ông đi a? Ông cần môi, có chút căm ghét liếc nhìn tên nam nhân dơ bẩn từ lúc nhìn thấy ông đã ngày ngốc ra.

“Qua đây! Đi theo ta!”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Mãi cho đến khi đã đứng ở đầu đường tối đen yên tĩnh, Thạch Trụ quanh đầu nhìn lại cánh cửa thiết đã đóng chặt, trong lòng mới có chút tin tưởng, bản thân, là thật sự đã được thả ra rồi.

Y thăm dò đôi chân đã hơi mềm yếu vô lực, chậm chạp đi được vài bước xong, đột nhiên chân nam đá chân chiêu mà bắt đầu điên cuồng chạy. Y chạy càng lúc càng liều mạng không để tâm đến cái gì, dù cho chân của y nặng nề tựa như bị đồ chì, dù cho y không nhận biết được đường ở đây.

Y cái gì cũng không nhớ được, ngày thứ hai, y tỉnh lại trong một mảng cỏ dại rậm rạp. Thạch Trụ vừa đói vừa khát, toàn thân phát ra từng trận đau nhức, nhưng mà tất cả điều này đứng trước tự do đột nhiên mà đến đều đã hoàn toàn không còn quan trọng nữa. Y ngồi trên một phiến đá để nghỉ ngơi một chút, đồng thời cũng nhìn ngó xung quanh, ở đây tương đối hoang vu, từ xa đến gần là một con đường lớn có rất ít người, y nỗ lực phán đoán, từ hướng mặt trời mọc, thì đây là thành Tây, y trước tiên nên men theo con đường lộ này mà vào thành.

Có được chủ ý, Thạch Trụ liền đứng lên, y muốn đi nhanh một chút, để được gặp mặt sư phụ bọn họ sớm một chút, cho dù là mỗi bước đi đều gian nan, nhưng mà y ăn khổ đã quen rồi, trước đây bất kể là bị bệnh gì đều cố nhịn, y một lòng tin tưởng vào sức khỏe của bản thân, cho nên lần này mặc kệ là đã yếu đuối đến sắp chết, y cũng vẫn quyết định đi thật nhanh. Hơn nữa điều quan trọng nhất, là y không dám ngồi ở nơi này quá lâu, ai biết được tên Hạ Thiên Thành đó có thể hay không lại đột nhiên thay đổi chủ ý mà tới bắt y về, cho nên, dù là phải lẩn đi, y cũng hận không thể một lần liên lẩn luôn vào trong thành, y muốn nhìn thấy người, dù là một người không quen biết, điều đó sẽ khiến y cảm thấy yên tâm và ấm áp.

Y một hơi đi vào trong thành, nhìn thấy người người qua lại, nghe được những âm thanh hỗn tạp vào tai, ngửi được những hương vị thôĩ thối, bước đi trên mặt đường xám xịt hơi đọng vài nước bẩn, Thạch Trụ nhìn thấy, cảm giác thấy những điều này, đôi mắt không kìm được đỏ lên, tất cả những điều trước mắt này đều thật quen thuộc, thật đáng yêu, nhưng mà đi được đến đây, y cũng đã không thể đi nổi nữa.

Y hiện tại đang khẩn thiết cần một bát cơm nóng để treo mạng, ở bên đường trước mặt đã có mấy sạp bán đồ ăn nhỏ dựng lên rồi, nước đậu xanh ván dầu nóng hầm hấp, bánh bao lớn nhân thịt, Thạch Trụ liếm liếm môi, hiện tại hình tượng của y dù sao thì đã không khác biệt gì với một kẻ ăn mày, không bằng đi xin thử xem sao, cho dù là chỉ được một miếng cơm thừa hoặc một bát canh nóng đều được, Thạch Trụ kéo kéo mấy miếng vải bố dơ bẩn trên người, vừa định bước đi, liền nhìn thấy một đứa nhỏ ăn xin bị một người khách đẩy ngã, Thạch Trụ có hơi giật mình, một lát liền mất hết dũng khí tiến lên phía trước.

Nhìn thấy đứa nhỏ ăn mày đó, còn nhỏ hơn cả Tiểu Bất Định, quần áo trên người không đủ che, trước đây mỗi lần nhìn thấy hài tử nào thế này, hoặc là nhìn thấy người già bệnh chống không nổi, Thạch Trụ đều sẽ cho họ ăn, cho dù bản thân có vì vậy mà chịu đói, nhưng mà lúc này, y cũng đã không còn khả năng làm vậy nữa. Thạch Trụ tiếp tục hữu khí vô lực đi tới trước, nếu cứ như vậy, y sợ là không thể trở về nổi rồi, y một chút sức lực cũng không có rồi.....cũng chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó vậy.

Cứ thế đến nửa ngày sau, Thạch Trụ mới có được một chút đồ để ăn, lúc đó y đang đi qua hậu viện của một trạch môn, một bà thím đang mang một chút cơm thừa ra bố thí, bà đến trước mặt hai ba đứa nhỏ ăn mày, vừa phân phát thức ăn, vị bà thím mặt mũi hiền lành này còn vừa lải nhải:

“Thật sự là, đã nói với các người đừng đến nữa, sao lại đến rồi, thái thái của chúng ta cho dù tốt bụng, cũng không thể cứ lo cho các người mãi được, nói cho các người biết, đây thật sự là lần cuối cùng rồi, về sau đừng đến nữa! ?”

Mấy đứa nhỏ ăn xin cũng không nói gì, chỉ là chen chúc xô đẩy nhau, cho đến khi bà thím đã sắp phát hết thức ăn, bà nhìn thấy một nam nhân da vàng ốm yếu, đang đứng dựa vào góc tường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào miếng bánh trên tay bà, bà ấy do dự một lát, nam nhân này xem ra là một bộ dáng tùy thời đều có thể ngã quy, mặt của y tuy dơ bẩn nhưng vẫn có thể nhìn ra được là một người thành thật, nên không nhịn được vẫy tay với y: “Này, người đó, miếng bánh này cho người này.”

Cứ như vậy, Thạch Trụ cầm được một miếng bánh cứu mạng, dù là y cũng rất xấu hổ nếu giành ăn với mấy đứa nhỏ, nhưng y thật sự đã quá đói rồi, thời tiết rõ ràng không lạnh nhưng tay chân y lại lạnh cứng, một thân ướt mồ hôi, chân cũng mềm yếu đi, càng lúc càng không còn chút sức, “.....Cảm tạ.....” . Y vẫn còn muốn sống, y vẫn còn có người rất nhớ thương y.

Trước giờ chưa từng cảm thấy Bắc Bình này lại lớn đến đáng hận thế này, đợi Thạch Trụ cuối cùng cũng tỉnh bì lực tẩn mà về đến được đại tạp viện, đã trôi qua tròn hai ngày, mới vừa vào cửa, y còn chưa kịp thở dốc một hơi, liền nhìn thấy được sự phụ đang bại liệt nằm trên giường. “.....Sư phụ.....”. Môi của Thạch Trụ co giật liên tục. “Tại sao lại thế này.....?”

Định Đại Chung nhìn thấy y, trên mặt lộ ra một biểu tình như muốn khóc, ông kích động muốn nhắc người dậy, nhưng làm sao có thể, Thạch Trụ vội vàng đi đến quỳ trên mặt đất, “.....Sư phụ.....Người sao lại thế này.....”. Y Ngẹn lời, rốt cuộc là có chuyện gì? !

“A? ! Nhị sư huynh!” Từ phía sau truyền đến âm thanh của Tiểu Bất Định, Thạch Trụ vội quay đầu, “Tiểu Bất Định.....”

Tiểu Bất Định rõ ràng đã ốm đi, đang bưng một chén thuốc vừa nấu xong đứng ngay cửa, ***g ngực nhỏ bé của nó liên tục phập phồng, đột nhiên, liền oa một tiếng khóc lên nói: “.....Huynh! Huynh tại sao bây giờ mới trở về a!”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Tiểu Bất Định hút khí khóc không thành tiếng, dứt quãng miêu tả lại những chuyện đã xảy ra trong quãng thời gian Thạch Trụ bị bắt. Khi nó nói đến đoạn hai tháng trước Dung sư trưởng nói láo là sẽ giúp bọn họ

cứu Thạch Trụ ra, mà cuối cùng lại bức Đinh Linh Nhi đáp ứng làm ngũ tiểu thiếp của hắn, nhưng cũng không quá được mấy ngày mới mẻ, dưới sự xúi giục của những tiểu thiếp khác liền động thủ đánh nàng, Thạch Trụ đã càng nghe càng thê thảm không còn huyết sắc, không thể nhịn được nữa liền phun ra một ngụm huyết.

“A? ! Nhị sư huynh!” Tiểu Bát Đinh bị dọa một phát, tay chân luống cuống đến giúp y lau chùi. Thạch Trụ thở dốc ẩn nấp ngồi xuống, thanh âm của y đã nghe như không còn chút sức. “.....Vậy còn sư phụ.....sư phụ tại sao lại thành thế này?”

“.....Lần đó sư tỷ trở về, không ở được một buổi, tên họ Dung kia liền đến.....hắn nổi giận, vừa đến liền động thủ, sư phụ mới tiến lên muốn lý luận với họ.....kết quả liền bị một tên hầu đẩy một cái, ngã xuống đất.....từ đó sư tỷ cũng không có trở về nữa, tỷ ấy cũng chưa có biết chuyện này, ô.” Tiểu Bát Đinh bị phần đột nhiên lại rơi đầy nước mắt.

Nước mắt của Thạch Trụ cuối cùng cũng không nhịn được mà chảy tràn từ khóe mắt. Tất cả những khuất nhục mệt mỏi thống khổ của những ngày qua đều tại giờ phút này dâng trào lên, y cả người run rẩy, chậm chậm ôm chặt lấy đầu mình.

Sau đó, Thạch Trụ liền trở thành trụ cột của Đinh gia ban, đại sư huynh Hoàng Hổ từ sau lúc sư phụ bị đẩy ngã thì thường xuyên đi suốt đêm không về, dù sao thì hiện tại cũng không ai quản hắn nữa. Những chuyện trong ban hắn một chút cũng không muốn tốn tâm phí sức, nhưng mà khi thấy Thạch Trụ đột nhiên trở thành chủ của ban, hắn lại ghen ghét căm hận, mỗi lần đụng mặt thì sẽ nói mấy lời dừng dừng cho y nghe, Thạch Trụ cũng chỉ nhịn.

Thạch Trụ biết bản thân vô dụng, y không có bản lĩnh làm tốt chức vụ chủ ban này, cũng không muốn làm, y nhớ sư phụ có từng nói qua với y, con người không thể đánh mất đi tâm lòng trung hậu, nhưng cũng không thể quá mức thật thà, quá thành thật sẽ bị người khác khi dễ, y nghĩ sư phụ cũng không tán đồng y làm chủ ban.

Nếu như Đinh Linh Nhi là một nam tử, vậy thì với tính cách của nàng là một người thích hợp nhất. Trong lòng Thạch Trụ từng trận đau nhức, mỗi lần y không cẩn thận nhớ đến nàng, cái loại thống khổ dường như muốn đem ***g ngực ra bóp xé moi móc đó đều khiến y không có cách nào đối diện, y không thể nhìn rõ, cũng không muốn nhìn rõ, chỉ có thể lựa chọn trốn chạy.

Buổi sáng, lưu lại Tiểu Bát Đinh chiếu cố sư phụ, Thạch Trụ mang theo tam sư đệ và tứ sư đệ đến Thiên Kiều mỗi vào, buổi tối, y giúp sư phụ tắm rửa xong thì sẽ thấp đèn tính toán lợi tức thu chi của cả ngày, bởi vì bây giờ thiếu đi bốn tay hảo thủ, bọn họ đã thu không đủ chi, hơn nữa vốn liếng tích góp cũng vì bệnh tình của sư phụ mà ít đi rất nhiều. Thạch Trụ thật sự là không nghĩ ra được biện pháp nào khác, chỉ có thể tiết kiệm về khoảng cơm ăn hằng ngày, trừ sư phụ và Tiểu Bát Đinh ra, người khác đều giảm xuống, còn chính hắn thì đặc biệt giảm chỉ còn chút ít.

Trong khoảng thời gian này, Đinh Linh Nhi cuối cùng cũng không có trở về. Thạch Trụ biết, Dung trạch không phải là nơi dễ vào như thế, nhưng y vẫn là nhịn không được đến đó vài lần, y hy vọng có thể tìm hiểu được một chút tin tức của Đinh Linh Nhi, y chỉ là muốn biết tên họ Dung kia có còn đánh nàng nữa không, nhưng mà mỗi lần y đều bị tên gác cửa ném đi thật xa.

Trong bất tri bất giác, mùa đông đã đến rồi, mùa đông ở Bắc Bình đặc biệt cực kỳ lạnh lẽo, cũng khiến cho đám người tập kỹ diễn trò bọn họ chủ yếu dựa vào mãi võ kiếm sống càng thêm gian nan, thân thể của sư phụ lại càng thêm tồi tệ, Đinh gia ban trên dưới một mảng ảm đạm.

Hôm nay, sư phụ đột nhiên lại có mấy phần tinh thần, sau khi ông ăn được một chút bánh kem táo mà Thạch Trụ mua về cho ông, liền đem phần còn lại cho Tiểu Bát Đinh, sau đó quay nhìn một vòng ba đồ đệ bởi vì trời gió lớn mà đều nằm trong nhà, “Trụ tử*..... các người đều lại đây.”

(Trụ tử: cách gọi tên thân mật)

Đinh Đại Chung sau khi bại liệt trước đó không lâu đã lại có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là không thể nói được lưu loát.

Mấy người Thạch Trụ đi qua, Đinh Đại Chung lại muốn ngồi dậy, Thạch Trụ vội vàng đỡ ông nằm xuống. “Người nằm nói chuyện là được rồi sư phụ.....”

Đinh Đại Chung liền nặng nề than thở, “Trụ tử a..... ta có lỗi với con và Linh Nhi, nếu như các con sớm thành thân, thì sẽ không phải rơi vào cái kết quả thế này.....Hiện tại ta thật hối hận a.....” Đinh Đại Chung dứt quãng nói, khỏe mắt bắt giắc đỏ lên.

Trong lòng Thạch Trụ cũng cảm thấy thảm thương, sư phụ nói có lẽ cũng không sai, nhưng hiện này y lại càng tin tưởng vào vận mệnh, trong vận mệnh của Thạch Trụ y chính là không có cái phúc khí đó, năm xưa là Đinh Xanh Nhi, còn hiện tại là Đinh Linh Nhi.

Hơn nữa y không chỉ là không có mệnh này, mà còn khắc những người nữ nhân này ai ai cũng đều không có vận số tốt đẹp gì, tất cả những việc mà y đã gặp phải, có lẽ cũng chính là báo ứng của y.

Đinh Đại Chung hít một hơi: “.....Thiết tử, Cường tử, các con từ nay về sau liền đi theo nhị sư huynh của hai đứa, cố gắng giúp đỡ y đem Đinh gia ban chúng ta tiếp tục duy trì.....chắc khoảng hai năm nữa là được, lúc đó nên tìm một nữ nhân mà lấy.....Tiểu Bất Đinh.....” Tiếng nói của Đinh Đại Chung ngừng lại, nước mắt của ông chảy thành hàng.

“Sư phụ.....” Thạch Trụ nhìn thấy sư phụ như vậy, cũng không thể tiếp tục ngăn nước mắt của mình.

“Tiểu tử ngốc....., từ nay về sau, người chính là chủ ban, còn khóc như vậy sao được chứ.....Đinh Đại Chung cuối cùng cũng mệt mỏi, ánh mắt ông mờ dần nhìn về hướng đỉnh lều tối đen, không muốn nói nữa.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Khi nghe sư phụ đột nhiên nói mấy lời đó, Thạch Trụ liền ảm ảm cảm giác được đại khái sắp có gì không hay xảy ra, mắt thấy sư phụ lại bắt đầu mơ hồ, y rất hoảng rất đau, điều duy nhất y nghĩ đến chính là muốn đi tìm Đinh Linh Nhi trở về, muốn cho cha con hai người có thể gặp mặt nhau lần cuối, y đơn giản dặn dò mấy câu, rồi liền đi đến Dung trạch.

Lần này y đã gom đầy dẫy khí, quấy nhiễu kẻ gác cửa, cuối cùng tên Lý lão đầu độ tuổi cũng khá lớn đó không kiên nhẫn nổi nữa mà phát hỏa, “Làm cái gì đây? ! Có phải là muốn đợi đến lúc ta tìm người đi xiên người vút đi phải không?”

“Cầu ngài đi thông báo một tiếng đi.” Thạch Trụ khổ sở cầu xin, “Ngũ tiểu thiếp của các ngài sẽ nhớ ơn ngài mà.”

“Ngũ tiểu thiếp!.....Hàng! Còn không biết là có ai thèm nhớ đến nàng ta không đây!” Lý lão đầu khinh thường hừ mũi.

Lòng của Thạch Trụ lạnh xuống một nửa, thế này nghe ra, mấy ngày này Linh Nhi dường như không sống tốt.

Lý lão đầu nhìn Thạch Trụ đã ngây ra, nửa ngày liền nổi giận mắng, “Đều giống nhau là cái thứ không biết lấy lòng người khác!” Ông tàn nhẫn đẩy Thạch Trụ đi, “Đi! Cút xa một chút! Nếu đến nữa liền bắt người nhốt lại!”

Đầu đường vắng lặng, một chiếc xe hơi màu đen lặng lẽ dừng lại, Triệu phó quan bước xuống xe mở cửa, Hạ Thiên Thành đi ra, một trận hàn phong khắc cốt mạnh mẽ thổi qua, hần theo bản năng kéo lại áo khoác da.

“Phu nhân, ngài cẩn thận.” Triệu phó quan ở phía sau đỡ Dung Tú Anh xuống xe, bụng của nàng có hơi nhô ra, đã mang thai được ba tháng rồi.

Hạ Thiên Thành đã đi trước bước lên bậc thềm. Hần đi được hai bước đột nhiên chú ý đến trên bậc thang lại có một người đang nằm, người đó khi nghe được tiếng bước chân xong thì cũng ngẩng đầu lên, hai người đối mặt nhìn nhau.

Hạ Thiên Thành không ngăn được kinh ngạc ngậy ra, là y.....?

Nam nhân trước mặt, bộ dáng chắc khỏe sớm đã không còn xuất hiện trong ký ức, mặt y xanh xao, ốm đến đáng thương, trên người bận một chiếc áo đen có đến mấy mảnh chắp vá, thắt lưng cột chặt một miếng vải bố, cả người nhìn thấy quả thật so với mấy kẻ đầu đường suốt ngày khổ lực bôn ba sống tạm không có gì khác biệt, y tại sao lại tàn tạ đến mức này?

Mà nam nhân nhìn thấy hần, không ngoài suy đoán là liền tái nhợt đi, y sợ hãi đến cúi đầu thật thấp.

.....Cái bộ dạng ủy khuất này con mẹ nó một chút cũng không đổi!

Dung Tú Anh và Triệu phó quan đã đi đến bên cạnh hần, Hạ Thiên Thành lại vẫn không muốn động. Triệu phó quan nhìn nam nhân run rẩy co lại kia, không nén được nhăn mày nhíu mi, làm sao lại là y? !

Hạ Thiên Thành đột nhiên cảm thấy được tình cảnh này có chút quen thuộc, dường như lần trước là bắt tên nam nhân này về, cũng là khi đang đưa Dung Tú Anh về nhà mẹ đẻ, nên nói thế giới này nhỏ bé hay là chuyện quá trùng hợp đây? Còn có, một ngày trời lạnh thế này y ở chỗ này đông lạnh làm gì?

“Thiên Thành?” Dung Tú Anh thấy Hạ Thiên Thành không động đây, liền nghi hoặc thuận theo ánh mắt của hần mà nhìn thử, nằng chỉ thấy được một tên nam nhân tựa như ăn mày.

Hạ Thiên Thành vô thức nhìn nằng một cái, hần đang nghĩ cái gì đây.

Nam nhân lại càng co rụt lại.

Triệu phó quan nói không rõ được nguyên nhân, nhưng ông cảm thấy được nếu như không đi tiếp thì sẽ lại có chuyện xảy ra, nhưng mà cái tên chân đất này, trên đường lớn không cần thận nhìn thấy đều sẽ sinh ra chán ghét, đại soái sẽ không lại chú ý đến y lần nữa chứ, nếu vậy ngài lúc đầu cần gì hà tất phải thả y ra?

Thật ra Hạ Thiên Thành tự mình cũng không biết lúc đầu vì sao lại thả y ra, hần chỉ là cảm giác được sự tồn tại của nam nhân này sẽ gây phiền toái cho hần, hơn nữa hần cũng không muốn lại nghe Lâm Văn Sinh lải nhải chuyện này mãi. Nghĩ lại thì cũng đã nhốt người ta lâu như thế rồi, nếu như giữ lại làm tâm loạn, không bằng cứ đuổi phút y đi. Chỉ là sau đó hần lại nghĩ, quá tiện nghi cho tên tiểu tử đó rồi, đem y thả đi, y nhất định là rất cao hứng đi.

Hần trăm triệu lần không ngờ được là nam nhân này sẽ biến thành bộ dáng thảm thương như hiện tại, hơn nữa Hạ Thiên Thành còn không khỏi ảo não phát hiện, bộ dạng xui xẻo của nam nhân này mặc dù vẫn khiến cho hần tức giận vô cùng, nhưng lại cũng chạm đến một sợi thần kinh nào đó trong tim hần, nhìn thấy y muốn chạy mà lại không dám chạy, muốn trốn lại không có chỗ trốn, không biết tại vì cái gì mà vào lúc ngày đông toàn thân lạnh xanh tím, nước mũi muốn chảy mà vẫn ở chỗ này, hần liền không muốn cứ như thế mà đi.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Hạ Thiên Thành tin tưởng, nếu như có thể, người nam nhân này cho dù có phiền toái lớn bằng trời cũng nhất định không muốn hần quản đến y. Nhưng mà dựa vào bộ dạng như hùng của y thế này, chỉ sợ ở đây đông chết rồi cũng đều không có được một người đến liếc mắt một cái. Cuối cùng tâm tình như bị quỷ thần sai khiến vẫn là không khắc chế được, Hạ Thiên Thành tựa hồ muốn chán ghét bản thân, “Triệu phó quan, đi gọi người đó lại đây.”

Thật ra khoảng cách giữa họ không xa, không cần kêu người khác đến chuyển lời. Triệu phó quan và Dung Tú Anh đều có chút kinh ngạc. Có lẽ cái nên tới thì sẽ tránh không được a, Triệu phó quan thần tình phức tạp nhìn Hạ Thiên Thành một cái, rồi lại nhìn phu nhân một cái, nửa ngày mới lè nhè đi về phía người kia. Người đó xem ra đã nghe thấy được lời nói của đại soái, cả người y lại càng kinh hoàng bất an.

“Đi qua đây!” Triệu phó quan không biết tên phế vật vô dụng này có còn sức lực để đứng dậy hay không, nhưng ông lại không muốn qua đỡ y.

Nam nhân không hề động đây.

Quả thật như Hạ Thiên Thành suy nghĩ, Thạch Trụ là tà chết cũng không nguyện ý gặp lại hắn, nếu như biết sẽ gặp phải hắn, thì y sớm đã đi mất rồi, đối với người này, y không phải chỉ là sợ hãi bình thường. Người này và tất cả những gì mà hắn đã làm, đều đã vượt rất xa những suy nghĩ thông thường của một người đầu óc đơn giản như Thạch Trụ.

Lúc này, Thạch Trụ cuộn người thành một đoàn, y chỉ là muốn ngồi ở đây, y hận không thể biến thành không khí, nhưng mà tại sao người đó lại vẫn nhìn y dăm dăm như vậy?

Y lại lần nữa phát hiện mình không động đậy nổi.

Triệu phó quan lại không thể đợi nổi nữa, đại soái ở sau lưng lặng lẽ đứng đó, đây đã là sự nhẫn nại hiếm thấy của ngài, bất kể ngài là xuất phát từ nguyên nhân nào mới muốn gọi nam nhân này qua, ông đều không dám để ngài đợi qua lâu, thế là Triệu phó quan rất không tình nguyện tiến tới, nắm lấy cánh tay của nam nhân kéo y qua.

Nam nhân cứ luôn muốn trượt đi trốn tránh, Triệu phó quan không chút hảo khí mãnh liệt giật mấy cái, nếu như đại soái không có ở đó, có lẽ y đã sớm đi đến nơi rồi, nhưng mà cũng may là nam nhân xuẩn ngốc này chỉ là không muốn hợp tác, chứ không có dám phản kháng, lần này xong vẫn khiến ông đổ mồ hôi toàn thân.

Dung Tú Anh nhìn ngây ra, nàng không biết như thế này là sao? Mất thấy người nam nhân trên người đầy vết bẩn đó bị Triệu phó quan thô bạo kéo qua, ném trên mặt đất, toàn thân kịch liệt run rẩy mà đầu cũng không dám ngẩng lên, liền cảm thấy y hình như là có nhận biết bọn họ, hơn nữa còn có chút nhận biết rất rõ là đẳng khác. Nàng càng không tìm được cảm thấy càng kỳ quái, người như thế này có cùng bọn họ tiếp xúc qua sao?

Nhưng mà sắc mặt của Hạ Thiên Thành kể bên thật sự là quá khó coi a.

Sắc mặt của Hạ Thiên Thành làm sao có thể không khó coi, nam nhân này quả thật chính là một kẻ không ra gì nhất trong số những người mà hắn đã gặp qua, hắn thậm chí còn hoài nghi tên này có phải là nam nhân hay không, còn có, y rốt cuộc là làm sao mà mỗi lần nhìn thấy hắn đều sợ hãi thành cái dạng này?

Nửa ngày không nói nên lời, chân mày cau Hạ Thiên Thành nhăn khít lại, hắn liếc nhìn Triệu phó quan một cái.

Triệu phó quan hiểu ý, “.....Hai! Người ở đây làm gì?”

Thật sự là vô pháp lý giải a, nếu như ngay cả nói chuyện cũng đều không nguyện ý nói với người ta, vậy hà tất phải bắt người ta qua đây làm gì? Lại còn muốn hỏi người ta ở đây làm gì. Triệu phó quan khổ sở.

Nhưng nam nhân giống như không có nghe thấy, chỉ nằm yên tại chỗ.

“Này! Nói người đó!” Triệu phó quan thật sự là không muốn nhìn đến cái tên nam nhân nửa sống nửa chết này, không cần quản xem hắn có hiểu lầm câu hỏi của ông mang ý xấu không. Con mẹ nó cái tên suốt ngày giả chết, dư quang khóe mắt của Triệu phó quan nhìn nhìn đại soái, đại soái đen mặt nhìn trừng trừng tên đầu ngu ra kia.

Ngay lúc khó xử không biết nên gãi ở đâu, Triệu phó quan đột nhiên bắt giác nghĩ đến một chuyện, suy nghĩ của ông có hơi chấn động một chút, đa phần là nam nhân này đến đây vì chuyện đó, ông vội vàng đến gần đại soái, nhỏ giọng nói mấy câu, trên mặt Hạ Thiên Thành xuất hiện một chút thần sắc kinh dị.

“.....” Hạ Thiên Thành lại lần nữa tí mỉ đánh giá nam nhân, một lúc sau, hắn cũng tin tưởng độ xác thực của chuyện đó.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Không ngờ được là người này thế nhưng lại là một kẻ si tình, Hạ Thiên Thành thật sự là không hề biết quan hệ giữa Thạch Trụ và cô sư muội kia của y, nhưng mà hắn dựa vào trực giác có thể xác định được ngay, hắn bây giờ cũng mới phát hiện, bản thân đối với chuyện của nam nhân này là không biết chút gì.

Trong lòng nổi lên một tư vị kỳ lạ, cũng không thể nói rõ được là tại sao.

“.....Hâng, vì tiểu thiếp của người ta mà lại châu chực ở đây, người thật sự là to gan a.” Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng lạnh lùng nói, thanh âm có mấy phần âm dương quái khí.

Mà Thạch Trụ khi nghe được lời nói này, cuối cùng cũng có phản ứng, y rút rờ ngẩng đầu lên, ánh mắt trốn tránh nhìn Hạ Thiên Thành một cái, lại phát hiện Hạ Thiên Thành đang trực diện đăm đăm nhìn y, y giật mình kinh hoàng một trận.

“Không cho phép cúi đầu!” Mắt thấy nam nhân lại muốn trốn tránh, Hạ Thiên Thành đột nhiên không thể nhẫn nại được nữa mà gầm lên, “Người đợi ở đây làm gì? Lẽ nào là đang đợi hò hẹn sao!”

“.....” Thạch Trụ kinh ngạc vô cùng, “.....Người.....người đừng có nói bậy.....” Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, Thạch Trụ bị lời nói của mình dọa một phát, sắc mặt y một trận xanh trắng.

Hạ Thiên Thành lại vì lời nói của y mà không những không giận ngược lại còn cười, nam nhân này, thì ra cũng sẽ có lúc nói được mấy lời này. “Cái gì? Người nói ta nói bậy?” Bộ dáng nam nhân lúng túng muốn mở miệng lại lú lẫm, thật sự là nói không nên lời sự tức cười và.....đáng yêu? Nhưng mà nếu nghĩ kỹ lại, đây dường như cũng không phải là lần đầu tiên mà hắn có cảm giác này.

“Người nói người không phải vì hẹn hò, vậy người ở đây làm gì?” Mục quang của Hạ Thiên Thành một chút cũng không rời khỏi gương mặt đó, tựa như là sắp nhìn thấy được một đóa hoa xuất hiện ở đó.

Thạch Trụ càng lúc càng nôn nóng bất an, nhưng nếu không nói thì cũng không được, “Ta.....không.....”

“Còn nói không! Có tin là ta lại bắt người nhốt lại không? Thử xem cho đến khi người nói thì thôi!” Hạ Thiên Thành không kiên nhẫn cất lời, ác ý uy hiếp, hắn đứng như ý nguyên nhìn thấy Thạch Trụ lại run rẩy, nếu như bắt y về, cái tư vị đó nghĩ tất là y vẫn còn nhớ như in đi.

Môi của Thạch Trụ nhẹ co giật, y không thể nào hiểu được tên Hạ đại soái này tại sao lại cứ phải bức ép y như vậy, “.....Là sư phụ của ta.....bệnh rồi.....”

“.....Ngô?” Hạ Thiên Thành nhíu mi, “.....Sư phụ người?” Đúng a, đây xác thực là một giải thích hợp lý, tâm tình của Hạ Thiên Thành có chút biến chuyển tốt.

“Muốn tìm sư muội người mượn tiền sao?” Hạ Thiên Thành nghĩ thế là đương nhiên, nhìn xem bộ dáng nghèo túng của nam nhân này bây giờ đi, liền có thể biết được y có tiền mà chữa bệnh cho sư phụ hay không, nhưng không ngờ là sắc mặt của nam nhân lại càng ảm đạm.

“.....Sư phụ của ta.....lão nhân gia người.....” Nam nhân đột nhiên nhẹn không được nấc nghẹn lên, sau đó lại như vì cảm thấy nhục nhã và hoảng sợ mà đầu và thanh âm cũng từ từ thấp dần.

Hạ Thiên Thành lại thấu hiểu được, nam nhân này ở đây đến đông cứng gần chết thì ra là vì cái này a, nhưng mà cho dù là y thật sự sẽ động chết, người ở đây cũng sẽ không có ai thương hại y. Dung Trọng Anh cái tên tiểu tử đó, còn thêm tên cầu nô tài dựa thế liếc mắt của hắn nữa, mạng người trong mắt của chúng chẳng qua chỉ là một cái rắm mà thôi.

“.....Đi theo ta.” Câu nói đột nhiên thoát ra khỏi miệng này làm cho Hạ Thiên Thành tự mình cũng cho rằng đã nghe nhầm, nhưng hắn rất nhanh thư thái lại, trong lòng lại có một trận nhẹ nhõm khó nói, nhưng nhìn thấy biểu tình thẳng thốt thật lâu của nam nhân, hắn lại không kìm được có chút lúng túng, tên nam nhân này cũng không phải là xuân ngọc bình thường đâu.

“Người không phải là muốn gặp sư muội của người sao? Đi theo ta a!” Hạ Thiên Thành không kiên nhẫn ồm ồm nói.

Trên đường chịu đựng mục quang thiêu đốt tràn đầy bất mãn nghi hoặc của Dung Tú Anh, Thạch Trụ quả thật là lòng như lửa đốt, nói thật, y cũng không thể nào hiểu rõ được Hạ Thiên Thành tại sao đột nhiên thiện tâm như vậy. Y không cho rằng đáng vẻ hiện tại của y có thể khiến cho Hạ Thiên Thành nảy sinh ý muốn gì, vậy thì tại vì cái gì đây?

Nhưng mà vì cái gì cũng đều không quá quan trọng, chỉ cần có thể gặp được Đinh Linh Nhi, có thể cho cha con hai người gặp lại nhau, giải tỏa được gút mắc mà sư phụ không nói nên lời, vậy thì cho dù thật sự có

cái gì đang đợi y, cũng bất kể, huống hồ, còn có thể là cái gì?

Nhưng mà Thạch Trụ và cả Triệu phó quan lần này đều đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Hạ Thiên Thành lần này lại không hề có một chút ý nghĩ lệch lạc nào, đây có lẽ là lần đầu tiên mà hắn đối mặt với nam nhân này lại không hề có những ý niệm biến thái, cũng có lẽ là lần đầu tiên mà hắn nói chuyện nhiều với nam nhân như vậy. Tóm lại, ngay cả bản thân của hắn, cũng cảm thấy đầu óc có một cảm giác rất kỳ dị không thể nói rõ.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Dung Trọng Anh rất nhanh đã đi ra nghênh đón, Hạ Thiên Thành nói với hắn lý do mang nam nhân này theo trong lúc Dung Trọng Anh kỳ dị đánh giá Thạch Trụ, Dung Trọng Anh cười gượng nói: “Đại soái sao lại quen biết người này?”

Hạ Thiên Thành đạm nhạt: “Không quen biết thì không thể giúp đỡ sao?” Hắn rất rõ ràng con người của Dung Trọng Anh này, đây là một tên gia hỏa mà so với hồ ly còn狡 hoạt mẫn cảm hơn, so với sài lang còn tàn độc vô tình gấp bội, cũng may Dung Tú Anh và tên nhị ca này của nàng một chút cũng không giống nhau.

“Không, không, nào có thể thế được, chuyện này ta thật sự là không biết, hăng! Thật sự là không thể chấp nhận, Thôi phó quan, người đi vào tìm cái tên Lý lão đầu đó ra đây cho ta, đây không phải là làm xấu đi danh dự của Dung phủ sao?”

Hạ Thiên Thành lạnh lùng nhìn, Dung Trọng Anh làm bộ làm tịch đóng kịch: “.....Cái này, Tú nhi, đi vào mời ngũ tiểu thiếp lên đây, phải nhớ nhắc nàng thu xếp một chút, ở đây có khách quý.”

Thế là sau một lúc chờ đợi rất lâu, Đinh Linh Nhi một thân áo đỏ thắm sắc đỏ dẫn xuất hiện, đây cũng là lần đầu tiên sau mấy tháng trời Thạch Trụ mới nhìn thấy nàng, một thiếu nữ nguyên bản hoạt bát xinh tươi hiện nay dường như đã đột nhiên già đi mười tuổi, khuôn mặt tròn trịa hốc hác đi, mà đôi mắt to tròn lúc nào cũng lấp lánh rạng rỡ đã không còn chút ánh sáng. Nàng từ lúc bước vào mắt chỉ nhìn thẳng, lặng lẽ đi đến trước chỗ ngồi của Dung Trọng Anh.

Cho dù đã nghe được mấy lời kia của Lý lão đầu, Thạch Trụ đối với cảnh tượng gặp lại Đinh Linh Nhi cũng đã có mấy phần tâm lý chuẩn bị, nhưng mà khi nhìn thấy Đinh Linh Nhi dường như đã biến thành một người khác thế này, Thạch Trụ vẫn là vô cùng kinh ngạc. Tim của y như bị hung hăng đâm đau đớn, y mất tự chủ bước lên trước một bước, tay cũng vô ý thức mà vươn ra, nhưng lập tức như bị sét đánh mà đứng lại, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Chân mày của Dung Trọng Anh hơi chau, nữ nhân này sao lại càng nhìn thì con mẹ nó càng không bình thường a? Hắn vẫn nhớ rõ y phục trên người nàng là lễ vật mà hắn tặng, lúc này mặt lên, lại quái dị đến buồn cười, còn thêm cái tên hắn tử ốm đối đen thui vô lễ đó nữa, cũng quá to gan rồi đi.

“Linh Nhi, nhìn thử xem, đây là sư huynh của nàng đi?” Dung Trọng Anh miễn cưỡng khắc chế sự chán ghét bất mãn trong lòng, đối với nữ nhân này, hắn sớm đã ngán tận cổ rồi, nhưng mà tình cảnh trước mắt này, rõ ràng cũng không phải là hắn nguyện ý nhìn thấy.

Thân hình Đinh Linh Nhi nhất thời hơi run rẩy một chút, nàng hoang mang nhìn theo hướng tay của Dung Trọng Anh mà quay sang bên trái. Ở nơi đó, có một nam nhân hao gầy sớm đang đứng, đôi môi y co giật lợi hại đến thế, biểu tình của y tựa như bị người đâm cho một quyền khó chịu đến co rút, y muốn khóc sao? Đinh Linh Nhi nhìn rồi nhìn, đột nhiên liền nhếch miệng cười, thanh âm của nàng thấp đến mức dường như không thể nghe được, “Nhị sư ca.....”

Có lẽ dưới con mắt của người khác, tư thái của Đinh Linh Nhi đã mang theo mấy phần điên loạn, nhưng Thạch Trụ lại biết rất rõ không phải như vậy. Ngay khi tiếng kêu quen thuộc “nhị sư ca” kia vang lên, Thạch Trụ rõ ràng nhìn thấy được sự tuyệt vọng cùng cực trong mắt của Đinh Linh Nhi, nó nặng nề như thế, run rẩy như thế, trực tiếp đi thẳng vào chỗ sâu nhất trong đáy tim y, trước mắt Thạch Trụ nhất thời trở nên mơ hồ, cổ họng của y trong một khoảnh khắc tựa hồ như bị nghẹn không thể thở nổi.

Hạ Thiên Thành thần tình phức tạp nhìn thấy tất cả, Dung Trọng Anh bấy lâu nay đánh đập tiểu thiếp của hắn, chuyện đó Hạ Thiên Thành sớm đã nghe qua. Nhưng mà nữ nhân đáng thương trước mắt lúc này rõ ràng là đã phải chịu đựng rất nhiều giày vò, mà tên nam nhân xuẩn ngốc kia cũng biểu hiện ra một nỗi thống khổ trước giờ chưa từng thấy. Trán của y nổi đầy gân xanh, song quyền mạnh mẽ xiết chặt, trong một nơi không đúng, đối với một người không thể, y liều mạng muốn cắn răng nhẫn nhịn, mà làm sao và bất luận thế nào cũng không thể đè nén được sự quan tâm và bi thống to lớn.....là người ai cũng có thể thấy rõ.

Bởi vì do Hạ Thiên Thành can thiệp vào, nên Dung Trọng Anh cuối cùng vẫn phải phái một chiếc xe đưa Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi về đại tạp viện. Khi bọn họ sắp ra khỏi cửa, Thạch Trụ nhút nhát nhìn về phía Hạ Thiên Thành đang rót trà chuẩn bị uống, bất luận trước đây thế nào, lần này y đều rất cảm kích hắn, không ngờ lại đúng lúc cùng người đó trực diện nhìn nhau, tim Thạch Trụ đập bình một cái, y bị dọa cho hoang mang quay mặt đi.

Đinh Linh Nhi đã đứng ở cạnh cửa đợi rồi, Thạch Trụ vội vàng bước mấy bước sang, nói thật, trừ lúc mới bắt đầu không thể khống chế được chân tình lộ ra, thì Thạch Trụ vẫn luôn không có can đảm nhìn nàng, y luôn cảm thấy phía sau lưng có vô số đạo quang nhọn khắc vào, khiến y như ngồi trong chảo dầu chỉ hận không thể lập tức chạy đi.

Ngồi ở băng ghế sau, Thạch Trụ khẩn trương lo lắng nắm chặt ống quần, toàn thân run rẩy động cũng không dám động, Đinh Linh Nhi cũng trầm mặc ngồi cạnh bên y, mà Thôi phó quan ở băng ghế trước cạnh tài xế lại luôn hữu ý vô tình mà thông qua kính chiếu hậu nhìn họ, trên đường đi không có ai nói một lời nào.

Mà ở một nơi ẩn mật tăm tối phía sau nơi chiếc xe vừa đỗ, có hai đôi chân đang vừa chậm rãi vừa do dự thăm dò đến gần nhau, rất lâu sau cuối cùng cũng chặt chẽ giao triền quấn quít lấy nhau.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Ngay đêm Đinh Linh Nhi trở về, Đinh Đại Chung trút hơi thở cuối cùng, ông đi rất không cam lòng, khổ sở, không yên tâm, nhưng mà cũng không thể không như vậy. Trước mặt của Thôi phó quan, ông không dám nói cái gì, hơn nữa cũng đã nói không ra cái gì, Đinh Linh Nhi quỳ bên cạnh ông một mực khóc.

Thạch Trụ lặng lẽ đứng bên giường, ngay thời khắc Đinh Đại Chung nhắm mắt lại, y chỉ cảm thấy trời đất ầm ầm sụp đổ, y chậm rãi vô lực trượt xuống đất, y nấc nghẹn thảm thương đập đầu lay, “Sư phụ.....”

Đinh Linh Nhi thất thanh gào khóc, nàng đột nhiên đứng lên toàn thân phục lên trên người ông, liều mạng lay lắc, “Cha.....cha a! !”

Đinh Linh Nhi kiên cường bướng bỉnh, từ lúc nàng bắt đầu nhớ được mọi chuyện thì chưa từng khóc bao giờ, nàng cũng không biết bản thân tại sao lại tuyệt vọng như vậy, bi thống như vậy, trong đầu óc nàng chỉ còn lại một mảng trống rỗng. Đợi đến khi Thạch Trụ và Cường tử kéo nàng dậy, nàng gần như đã lịm đi, “Người bỏ lại nữ nhi của mình như vậy sao.....?” Đây là câu nói cuối cùng của nàng, sau đó nàng liền thật sự hôn mê.

“Linh.....ngũ tiểu thiếp! !” Thạch Trụ kinh hoàng lại gần, Đinh Linh Nhi liền ngã lên người y, y lại không dám chặt chẽ ôm lấy nàng, Thôi phó quan đương nhiên cũng không cho phép, ông tiến lên đỡ Đinh Linh Nhi dậy, không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Đây.....thật sự a, lần này trở về ta biết phải giao phó thế nào?”

Thạch Trụ không dám tiếp lời, Thôi phó quan chán ghét nhìn y một cái, “Được rồi, hôm nay cứ như vậy đi, đợi đến ngày đưa tiễn linh cữu lại nói tiếp, người đi kêu lão Lưu đến đây cho ta.” Lão Lưu là tài xế lái xe.

Thạch Trụ chờ người ra, mở to miệng, y muốn hỏi đến ngày đưa linh cữu Đinh Linh Nhi có thể trở về không, nhưng mà nhìn thấy biểu tình của Thôi phó quan, hơn phân nửa là không có khả năng. Nói thật nếu hôm nay không phải là Hạ Thiên Thành can thiệp vào, thì ngay cả lần gặp mặt cuối cùng này khẳng định là cũng không thể có.

Nhìn theo chiếc xe hơi rời đi, Đinh Linh Nhi đang hôn mê cũng đi rồi, Thạch Trụ cô độc một mình đứng ở đầu đường băng lạnh khắc cốt một lúc, rất nhanh liền lạnh thấu óc, y run rẩy xoay người, thì thấy Tiểu Bất Đinh mặt đầy lệ chạy qua viện tử lại đây, “ Nhị sư huynh, nhanh trở về thôi, tam sư huynh và tứ sư huynh đang đợi.”

“Ừ.....” Thạch Trụ thấp giọng đáp ứng.

Tang sự của Đinh Đại Chung quả nhiên Đinh Linh Nhi không thể trở về, hơn nữa Hoàng Hổ cũng không có trở lại, đây là bởi vì hôm đó hắn nghe được biến cố này liền quay về ban xem thử, nhưng ngoài ý muốn lại được biết Thạch Trụ đã chân chính trở thành chủ của ban, nhất thời phần nộ chạy đi, trước khi đi còn để lại một câu muốn cùng Đinh gia ban đoạn tuyệt quan hệ, vĩnh viễn không trở về.

Xem ra là hắn nói thật rồi, Thạch Trụ rất khổ sở, y từng nhờ người đến giảng hòa, nói là mình không thích hợp làm chủ ban, đại sư huynh thông minh hơn y rất nhiều, muốn mời hắn quay lại, nhưng lại bị Hoàng Hổ mắng chửi một trận, nói cái gì mà cùng y thể không đội trời chung, đến chết cũng không muốn có dính líu gì đến y, còn nguyên rửa Đinh gia ban bị cái tên ngu xuẩn như y dẫn dắt, sớm muộn cũng toàn bộ chết đói, lời hắn nói cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý.

Chỉ trong nháy mắt đã sắp đến cuối năm, Đinh gia ban lại liên tiếp rất nhiều ngày không có đi kiếm tiền, đây cũng là liên quan đến thời tiết gần đây rét lạnh kỳ lạ, vậy thì năm này phải làm sao qua đây? Thạch Trụ âu lo đến mỗi đêm đều không ngủ được.

Hôm nay y gọi hai người sư đệ đến, thương lượng xem có thể nào dựa vào việc kéo xe đẩy, kéo đỡ mấy ngày, kiếm chút tiền mua một số đồ dùng năm mới rồi nói sau. Đợi qua cái tết này rồi lại làm lại nghề cũ, tuyệt đối không thể để cho sư phụ phải ôm hận nơi cửu tuyền, hai sư đệ đều rất tán đồng.

Thế là ba sư huynh đệ đều đến quảng trường có trăm loại xe đẩy, mỗi người thuê một chiếc xe còn mới hơn phân nửa, nửa ngày đầu, bọn họ phân ra đến từng khu riêng biệt, nhưng bọn họ không có kinh nghiệm, không có bằng hữu, trong lúc đồng hành không gặp được vận may nào, nửa ngày sau, đều không có được mấy lần có khách. Đến ngày thứ hai bọn họ lại đi chung với nhau, nhiều người sẽ không sợ bị ức hiếp, nhờ vậy mới có thể giành được một vài khách, cứ thế cũng dần dần thuận lợi hơn.

Nhưng kéo xe lại không thể nào lúc nào cũng ở cùng nhau, đều sẽ có lúc đơn độc, mà Thạch Trụ là một người cực kỳ không biết mặc cả, y luôn nói: “Lên ngồi đi, đến nơi trả tiền.”* Hơn nữa chạy đến những chỗ tương đối hoang vu, y cũng không nhận rõ đường mấy, cho nên thường bị người ta trả thiếu tiền, những điều này y đều biết, nhưng cũng không có biện pháp.

Hơn nữa Thạch Trụ có một điều không suy nghĩ đến, kéo xe thì có thêm thu nhập, nhưng lương cơm cũng tăng bạo lên, có lúc y kéo được một chút tiền cũng không đủ cho y ăn, hai sư đệ cũng vậy, thế là vì dành dụm tiền, y lại bắt đầu bó bụng chịu đói.

Cứ vậy mang đến hậu quả trực tiếp chính là, y thường xuyên trong lúc đang kéo xe mà tinh thần hoảng hốt, dưới chân như đang bay, thậm chí tới lúc vừa mệt vừa đói đến cực điểm, y sẽ một trận choáng váng, trong khoảnh khắc mất đi ý thức, thời khắc ấy y cái gì cũng đều không biết.

(* Nguyên văn câu này có nghĩa là: cứ lên xe ngồi, đến nơi rồi thì thấy là nên trả bao nhiêu thì trả bấy nhiêu. Coi như để cho khách hàng quyết định giá cả.)

Xe kéo:

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Khi Hạ Thiên Thành nhìn thấy Thạch Trụ, Thạch Trụ chính là đang xây xẩm chóng mặt chạy phía trước xe của hắn, mặc cho lão Lý tài xế có bóp còi như thế nào đều không có phản ứng, đợi lão Lý bạo nộ lên muốn xuống xe giáo huấn cho y một trận, y lại đột nhiên lao đảo một cái rồi ngã ra đường, làm cho nữ nhân mập mạp trên xe cũng đều bị chao đảo theo.

“A da! !” Nữ nhân kinh hô lên rồi cũng ngã ra đất.

Lão Lý tài xế bị tình huống đột nhiên này làm cho kinh ngạc ngậy ra, thẳng cho đến khi nữ nhân kia bắt đầu trèo dây chửi mắng, đi lên cầm hận đập y, “Người tên nhà quê này! Đi chết đi! Dám làm ngã lão nương!”

Thạch Trụ vẫn còn đang ngồi mơ màng trên mặt đất, chỉ là trong vô thức vẫn dùng cánh tay che người lại, lão Lý không kiên nhẫn, la mắng nữ nhân đó. “Này, tránh đường đi, muốn đánh qua bên đường mà đánh! Đui rồi sao!”

Nữ nhân lúc này mới chú ý đến chiếc xe hơi sau lưng, ả vội vàng tránh qua bên kia đường, nhưng vẫn không quên cầm hận trừng mắt nhìn Thạch Trụ, giống như là đang đợi chiếc xe đi rồi lại tiếp tục xông lên. Hạ Thiên Thành chính là đang trong xe có chút nhàm chán nhìn ra ngoài một cái, thật ra hắn rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, nhưng lại đột nhiên ngẩng ra, không chịu được lại một lần nữa quay nhìn.....hắn là mãi đến lúc này mới nhận ra y.

Hạ Thiên Thành quả thật phải hoài nghi độ rộng lớn của Bắc Bình này, nếu không thì tại sao lại cứ luôn gặp phải nam nhân này? !

Hơn nữa dường như mỗi lần gặp y, y đều luôn là một bộ dáng sa sút xui xẻo này.

Lão Lý tài xế lại bắt đầu mắng chửi Thạch Trụ, Thạch Trụ lúc này đã thanh tỉnh lại, y ráng sức trèo dây cúi đầu cong lưng muốn tránh qua một bên, lại nhờ lời mắng chửi của lão Lý mà nhớ đến chiếc xe kéo, tay chân luống cuống vội quay lại kéo đi, đợi cho tất cả đều xong rồi, mới nhẹ nhõm thở một hơi, rồi lau lau mồ hôi, nhất thời sắc mặt cũng đỡ hơn nhiều.

Hạ Thiên Thành không còn gì để nói nhìn, hắn thật sự nói không rõ được tư vị trong lòng, xa cách mấy tháng rồi, thế nhưng lại gặp được y, hơn nữa Hạ Thiên Thành còn ảo não phát hiện, cái người mà hắn vốn dĩ đã không còn nghĩ đến này thật ra là vẫn dính rễ trong lòng không thể quên được.

Có lẽ dưới con mắt của người khác, cái tên nam nhân tầm hạ thấp kém này bình thường so với mấy tiện dân khổ lực cả ngày lo kiếm sống ở đầu đường xó chợ trên Bắc Bình này không hề có chút khác biệt, quá tầm thường đến ngay cả ánh mắt đáng thương mà lại đáng ghét này cũng đều không đủ để nhận được chút bố thí.

Hạ Thiên Thành hoàn toàn hiểu rõ, vốn dĩ đối với người như thế này, hắn cũng không muốn nhìn nhiều hơn một lần, nhưng mà tại sao đến bây giờ cái thứ đồ này, vẫn là luôn thu hút ánh mắt của hắn, lẽ nào chính là bởi vì con mẹ nó đã từng ngủ qua với y sao?

Lão Lý tài xế trở lại khởi động xe, Hạ Thiên Thành không động đậy gì ngồi đó, thân ảnh của nam nhân từ ngoài cửa sổ chậm chậm lướt qua, lập tức, tiếng nữ nhân lớn hòng la hét đó lại lần nữa truyền đến.

“.....Lão Lý, đi bịt miệng cái nữ nhân to mồm đó cho ta.” Khi chiếc xe đã chạy được khá xa, Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, y như lúc trước ở cổng của Dung phủ, hắn vô pháp cứ như vậy mà đi, cái tên nam nhân đáng ghét kia, có cần lúc nào cũng một bộ dạng đáng thương như thế xuất hiện ở trước mắt hắn không.

Lão Lý tài xế một trận kinh ngạc.

“.....Quay xe lại đi.” Mệnh lệnh của Hạ Thiên Thành trước giờ cho dù là có hoang đường đến thế nào cũng không cho phép cãi lại, lão Lý hiểu rất rõ, ông đương nhiên có hoài nghi, nhưng cũng chỉ có thể tuân lệnh hành sự.

Đợi đến lúc bọn họ quay lại, Thạch Trụ đáng thương đã đem tất cả tiền mang theo trên người lấy ra chuẩn bị bồi thường cho nữ nhân kia, nhưng nữ nhân tựa hồ đối với số tiền ít ỏi trong tay y kia rất không vừa lòng, một tay đoạt lấy hết, lại vẫn luôn mồm la hét mắng nhiếc.

Thẳng cho đến khi trước mặt có hai nam nhân, một trong số đó là tên tài xế vừa rồi, lạnh lùng nhìn ả, nữ nhân mới phát hiện được bầu không khí dị thường, này lập tức cầm miệng.

“Còn không mau cút.” Lão Lý trừng mắt, cái ả xú nữ nhân hung hăng này vô cùng đáng ghét, nhưng mà đây không phải là nguyên nhân mà đại soái muốn quần đến chuyện nhỏ nhặt này, nói thật, ả ta còn chưa có xứng đâu.

Khí thế của bọn họ có chút kinh người, nữ nhân rất rõ ràng đã bị dọa đứng, đặc biệt là nam nhân anh tuấn rõ ràng là không hề phát ra một lời kia, lại càng làm cho ả cảm giác được áp lực càng tăng, nên vội vàng quay lưng gấp gáp chạy đi.

Nhưng Hạ Thiên Thành căn bản là không thèm nhìn đến ả, từ đầu đến cuối, hắn chỉ nhìn tên nam nhân kia một lần, nhưng cũng lập tức quay đi, mà Thạch Trụ lại từ khi nhìn thấy bọn họ đến và nhìn thấy hắn, gương mặt hao gầy tiêu tụy rõ ràng là trắng bệch đi, ngơ ngàng đứng ngốc tại chỗ.

Y cũng là vạn lần không thể ngờ được là sẽ ở chỗ này gặp phải Hạ Thiên Thành, nhưng đã kích liên tiếp và áp lực cuộc sống đã khiến y càng hiền như khúc gỗ. Đối với tình trạng ngoài ý muốn này, trong đầu chỉ có một mảng trắng xóa, lại thêm lần trước Hạ Thiên Thành không có điều kiện gì mà giúp đỡ y, cho nên sự sợ hãi theo quán tính đối với nam nhân này và sự khản trương vô cùng kia, đã có hơi âm thầm mang theo chút an tâm, Thạch Trụ hoàn toàn cũng không biết phải làm sao.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Duổi đi được ả nữ nhân đáng ghét kia, tựa hồ cũng đã không còn gì tất yếu phải ở chỗ này tiếp nữa, Hạ Thiên Thành biết, thật ra ngay cả sự xuất hiện của hắn cũng không cần thiết, nhưng hắn không chỉ xuất hiện mà đến giờ cũng không hề có một chút ý tứ muốn đi, đối với trạng thái này, hắn là triệt để không nói nổi rồi.

“.....Lão Lý, người tự mình lái xe về trước đi, ta ngồi xe này đi.” Nửa ngày sau, Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng chậm rãi nói, đồng thời ánh mắt của hắn cũng chuyển đến Thạch Trụ, “Người, đưa ta đến ngoại ô thành tây.”

Lão Lý và Thạch Trụ đều đồng thời kinh ngạc, “Đại soái.....” Lão Lý thấp giọng, đại soái hôm nay cũng thật sự là quá kỳ lạ rồi, ông quả thật một chút cũng không thể nào mò ra.

Thạch Trụ thì lại càng hoảng loạn, y sợ hãi nhìn về phía Hạ Thiên Thành, lại đúng lúc nhìn ngay vào ánh mắt của hắn, lòng y run lên.

“Sao rồi? Ta không phải là không trả tiền.” Mắt của Hạ Thiên Thành híp lại, hắn nâng tay phải phát phát, lão Lý hiểu ý, không thể làm gì hơn lái xe đi.

Bên này Hạ Thiên Thành cũng tự lo liệu mà ngồi lên trên xe của Thạch Trụ, Thạch Trụ trắng trẻo mà nhìn, y chỉ cảm thấy chân rất nặng nề, không cần nói đến cái khác, y thật sự là đã không còn một chút khí lực nào nữa, hướng hồ ngoại ô thành tây xa như thế, “Ta.....ta đang muốn quay về.....” Sau nửa ngày lúng búng, Thạch Trụ cũng chỉ có thể nói được một câu như thế.

Hạ Thiên Thành lạnh lùng nhìn y, trong cơn hàn phong khắc cốt, nam nhân này vẫn mặc chiếc áo đen vá chùm vá đục lằn trước, mà một chút mồ hôi khi vừa rồi kéo xe cho nữ nhân kia đổ ra đáng lý nên sớm bay hết rồi chứ, có lẽ là đói mà cũng có thể là lạnh, lúc này y chỉ còn biết run rẩy đứng đó..... Y thật sự là rất gầy rồi.

“.....Vậy trước tiên cứ đến lầu Bát Cầm đi.” Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng buông xuống không tiếp tục đánh giá nữa, hắn nhẹ nhàng nhấc tay kéo mũ xuống che mặt, sau đó dựa vào lưng ghế, không còn để ý đến Thạch Trụ đã bị lời nói của hắn làm cho càng lúc càng không biết nên làm sao mà ngay ra.

Thạch Trụ đã có chút hiểu được Hạ Thiên Thành là đang cố ý làm khó y, nhưng y không hiểu được Hạ Thiên Thành tại sao phải làm như vậy, việc đã đến mức này, y cũng chỉ có thể ráng gồng lên chút tinh thần, đi bước nào tính bước đó.

Đối diện với gió bắc, đầu của Thạch Trụ cuối thật thấp, hai chân bước đi. Mỗi bước đều vô cùng gian nan, y kéo chiếc xe quả thật là không có nhanh hơn đi bộ bao nhiêu, chỉ có khoảng cách một con đường, đã khiến y phải khổ sở nghiêng ngả hết nửa ngày, mà Hạ Thiên Thành từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng ngồi phía sau, càng gây thêm cho y một áp lực tinh thần to lớn.....con đường dường như không có điểm kết thúc.

Lúc này là ngay đúng giờ dùng cơm, trên con đường đi đến lầu Bát Cầm người đến xe đi, rất là náo nhiệt, Thạch Trụ nghĩ rằng gắng thêm chút sức nữa tranh thủ nhanh chóng kéo đến chỗ đó, lại làm sao cũng toàn thân từng trận yếu đi, đầu cũng choáng váng, chỉ có thể chậm chạp tiếp tục bước đi, trong lòng Thạch Trụ âm thầm nghĩ, đợi lát nữa bất luận thế nào cũng phải quay xe về.

“.....Đến rồi.....ngài cẩn thận.....” Không dễ dàng gì mới đến được nơi, Thạch Trụ cẩn thận dừng xe, cố gắng đứng thẳng lưng lên, y nói ra mấy câu dường như không thể nghe được, không có can đảm nhìn Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành mang ủng quân đội bước xuống, không nhanh không chậm đứng ở trước mặt y, đầu của Thạch Trụ lại vô ý thức cúi thấp hơn một chút, nhưng mà một lúc lâu sau vẫn không thấy Hạ Thiên Thành trả tiền. Đây nếu như là người khác, Thạch Trụ có tiền lương thế nào cũng không thể một chút tiền cũng không lấy, bởi vì đây không phải là chỉ dành cho y a, nhưng mà bây giờ không phải là người khác, cái người này, y không dám đòi mà cũng không muốn đòi, chỉ mong hắn đừng gây chuyện lên y là được.

Thế là Thạch Trụ liền có chút hoảng loạn mà cong cong người, cúi lưng xuống muốn nhắc xe lên định đi, ai biết được còn không đợi tay của y chạm được vào càng xe, tên Hạ Thiên Thành mà vẫn luôn không nói tiếng nào và cũng không thêm động đậy gì kia liền đột nhiên nói ra một câu.

“Đi theo ta.” Thanh âm của hắn không lớn nhưng lại không dễ gì phản bác, Thạch Trụ nhất thời không thể phản ứng được, kinh ngạc ngẩn đầu.

“.....A?”

“Muốn kéo ta đến ngoại ô thành tây, phải có chút khí lực thôi.” Ánh mắt của hai người vừa mới chạm nhau, Hạ Thiên Thành liền có chút không thấy thoải mái mà dời đường nhìn đi, hắn quay người bước lên bậc thềm, tự lo tự đi, nhưng hắn biết nam nhân đó sớm muộn gì cũng đi theo thôi.

Y không có cái lá gan để chạy.

Nhưng mà đợi đến lúc Thạch Trụ cuối cùng cũng đi vào nhà gian, Hạ Thiên Thành đã đuổi phứt đi ông chủ ninh bộ của lầu Bát Cầm kia được rất lâu rồi, cởi mũ ra ngồi ở trước bàn cũng đã rất lâu rồi, hơn nữa ngay cả những món ăn đã gọi cũng đều đã gần như xong hết, Hạ Thiên Thành tối mặt trừng mắt nhìn tên Thạch Trụ lưỡng lự chần chờ đứng ở cạnh cửa cả nửa ngày rồi kia, cho đến khi toàn thân Thạch Trụ đều hận không thể thu nhỏ lại, mới chịu gõ gõ lên bàn, hung hăng nói: “Qua đây đem mấy thứ này ăn hết cho ta.”

31. Chương 31

CHƯƠNG 30

Đuổi đi được ả nữ nhân đáng ghét kia, tựa hồ cũng đã không còn gì tất yếu phải ở chỗ này tiếp nữa, Hạ Thiên Thành biết, thật ra ngay cả sự xuất hiện của hắn cũng không cần thiết, nhưng hắn không chỉ xuất hiện mà đến giờ cũng không hề có một chút ý tứ muốn đi, đối với trạng thái này, hắn là triệt để không nói nổi rồi.

“.....Lão Lý, người tự mình lái xe về trước đi, ta ngồi xe này đi.” Nửa ngày sau, Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng chậm rãi nói, đồng thời ánh mắt của hắn cũng chuyển đến Thạch Trụ, “Người, đưa ta đến ngoại ô thành tây.”

Lão Lý và Thạch Trụ đều đồng thời kinh ngạc, “Đại soái.....” Lão Lý thấp giọng, đại soái hôm nay cũng thật sự là quá kỳ lạ rồi, ông quả thật một chút cũng không thể nào mò ra.

Thạch Trụ thì lại càng hoảng loạn, y sợ hãi nhìn về phía Hạ Thiên Thành, lại đúng lúc nhìn ngay vào ánh mắt của hắn, lòng y run lên.

“Sao rồi? Ta không phải là không trả tiền.” Mắt của Hạ Thiên Thành hí lại, hắn nâng tay phải phất phất, lão Lý hiểu ý, không thể làm gì hơn lái xe đi.

Bên này Hạ Thiên Thành cũng tự lo liệu mà ngồi lên trên xe của Thạch Trụ, Thạch Trụ trân trân mà nhìn, y chỉ cảm thấy chân rất nặng nề, không cần nói đến cái khác, y thật sự là đã không còn một chút khí lực nào nữa, hướng hồ ngoại ô thành tây xa như thế, “Ta.....ta đang muốn quay về.....” Sau nửa ngày lúng búng, Thạch Trụ cũng chỉ có thể nói được một câu như thế.

Hạ Thiên Thành lạnh lùng nhìn y, trong cơn hàn phong khắc cốt, nam nhân này vẫn mặc chiếc áo đen vá chùm vá đục lằn trước, mà một chút mồ hôi khi vừa rồi kéo xe cho nữ nhân kia đổ ra đáng lý nên sớm bay hết rồi chứ, có lẽ là đói mà cũng có thể là lạnh, lúc này y chỉ còn biết run rẩy đứng đó..... Y thật sự là rất gầy rồi.

“.....Vậy trước tiên cứ đến lầu Bát Cầm đi.” Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng buông xuống không tiếp tục đánh giá nữa, hần nhẹ nhàng nhấc tay kéo mũ xuống che mặt, sau đó dựa vào lưng ghế, không còn để ý đến Thạch Trụ đã bị lời nói của hắn làm cho càng lúc càng không biết nên làm sao mà ngây ra.

Thạch Trụ đã có chút hiểu được Hạ Thiên Thành là đang cố ý làm khó y, nhưng y không hiểu được Hạ Thiên Thành tại sao phải làm như vậy, việc đã đến mức này, y cũng chỉ có thể ráng gồng lên chút tinh thần, đi bước nào tính bước đó.

Đối diện với gió bắc, đầu của Thạch Trụ cuối thật thấp, hai chân bước đi. Mỗi bước đều vô cùng gian nan, y kéo chiếc xe quả thật là không có nhanh hơn đi bộ bao nhiêu, chỉ có khoảng cách một con đường, đã khiến y phải khổ sở nghiêng ngả hết nửa ngày, mà Hạ Thiên Thành từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng ngồi phía sau, càng gây thêm cho y một áp lực tinh thần to lớn.....con đường dường như không có điểm kết thúc.

Lúc này là ngay đúng giờ dùng cơm, trên con đường đi đến lầu Bát Cầm người đến xe đi, rất là náo nhiệt, Thạch Trụ nghĩ ráng gồng thêm chút sức nữa tranh thủ nhanh chóng kéo đến chỗ đó, lại làm sao cũng toàn thân từng trận yếu đi, đầu cũng choáng váng, chỉ có thể chậm chạp tiếp tục bước đi, trong lòng Thạch Trụ âm thầm nghĩ, đợi lát nữa bất luận thế nào cũng phải quay xe về.

“.....Đến rồi.....ngài cẩn thận.....” Không dễ dàng gì mới đến được nơi, Thạch Trụ cẩn thận dừng xe, cố gắng đứng thẳng lưng lên, y nói ra mấy câu dường như không thể nghe được, không có can đảm nhìn Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành mang ủng quân đội bước xuống, không nhanh không chậm đứng ở trước mặt y, đầu của Thạch Trụ lại vô ý thức cúi thấp hơn một chút, nhưng mà một lúc lâu sau vẫn không thấy Hạ Thiên Thành trả tiền. Đây nếu như là người khác, Thạch Trụ có hiên lành thế nào cũng không thể một chút tiền cũng không lấy, bởi vì đây không phải là chỉ dành cho y a, nhưng mà bây giờ không phải là người khác, cái người này, y không dám đòi mà cũng không muốn đòi, chỉ mong hắn đừng gây chuyện lên y là được.

Thế là Thạch Trụ liền có chút hoảng loạn mà cong cong người, cúi lưng xuống muốn nhấc xe lên định đi, ai biết được còn không đợi tay của y chạm được vào càng xe, tên Hạ Thiên Thành mà vẫn luôn không nói tiếng nào và cũng không thêm động đậy gì kia liền đột nhiên nói ra một câu.

“Đi theo ta.” Thanh âm của hắn không lớn nhưng lại không dễ gì phản bác, Thạch Trụ nhất thời không thể phản ứng được, kinh ngạc ngẩn đầu.

“.....A?”

“Muốn kéo ta đến ngoại ô thành tây, phải có chút khí lực thôi.” Ánh mắt của hai người vừa mới chạm nhau, Hạ Thiên Thành liền có chút không thấy thoải mái mà dời đường nhìn đi, hần quay người bước lên bậc thềm, tự lo tự đi, nhưng hắn biết nam nhân đó sớm muộn gì cũng đi theo thôi.

Y không có cái lá gan để chạy.

Nhưng mà đợi đến lúc Thạch Trụ cuối cùng cũng đi vào nhà gian, Hạ Thiên Thành đã đuổi phứt đi ông chủ ninh bộ của lầu Bát Cầm kia được rất lâu rồi, cởi mũ ra ngồi ở trước bàn cũng đã rất lâu rồi, hơn nữa ngay cả những món ăn đã gọi cũng đều đã gần như xong hết, Hạ Thiên Thành tối mắt trừng mắt nhìn tên Thạch Trụ lưỡng lự chần chờ đứng ở cạnh cửa cả nửa ngày rồi kia, cho đến khi toàn thân Thạch Trụ đều hần không thể thu nhỏ lại, mới chịu gõ gõ lên bàn, hung hăng nói: “Qua đây đem mấy thứ này ăn hết cho ta.”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Thạch Trữ đã có một chút không hiểu rõ được là rốt cuộc y đang làm cái gì, lúc mới đầu mọi người chỉ là dùng xe của y, sau đó liền nhờ y giúp vận chuyển đồ đạc, đến bây giờ, y đều đã sắp tương đương như là một người làm công ngắn hạn rồi, cứ vừa đến nơi là không có được một chút rảnh rỗi, bận rộn làm việc ở hoa viên, nhà bếp, chuồng ngựa.....Mấy người đó mở miệng nhờ cũng nhẹ nhàng, nhưng Thạch Trữ cũng không thể cự tuyệt, cả ngày cứ thế cũng thật sự là rất mệt mỏi. Mà đồng thời, mặc dù càng ngày càng ít, Hạ Thiên Thành vẫn ngẫu nhiên sẽ dùng đến y.

Nói thật thì, chiếc xe cũ nát của Thạch Trữ có nhìn thế nào thì làm sao cũng tuyệt đối không thích hợp với Hạ Thiên Thành một thân chói sáng phú phách vĩ đại, nhưng Hạ Thiên Thành cứ như là lú lẫn không phát giác, mỗi lần ngồi lên xe y đều tựa như đang ngồi trong chiếc xe hơi cao cấp của hắn vậy.

Thạch Trữ biết chiếc xe kia của hắn vẫn luôn đỗ trong nhà xe, nếu như là lúc bình thường cũng thôi đi, nhưng mà đây là mùa đông cực lạnh của Bắc Bình a, Thạch Trữ nghĩ không hiểu mà cũng không dám nghĩ nhiều.

Hôm nay, trời âm lạnh lợi hại, vừa xem đã biết trễ lắm là đến chiều nhất định sẽ có tuyết rơi, nhưng mà, Từ tổng quản vừa đến truyền lời của Hạ Thiên Thành, bảo y lập tức đi đến gần bồn hoa để đợi, một lát Hạ Thiên Thành liền phải ra ngoài, Thạch Trữ không còn cách nào khác, chỉ có thể tỉ mỉ thu xếp rồi kéo xe qua, lúc đó ông lão nấu ăn trong nhà bếp đi qua bảo lát nữa giúp ông đi khuân đồ, sau khi nghe Thạch Trữ lấp ba lấp bập giải thích chút nữa đại soái muốn dùng xe của y, ông nhất thời kinh ngạc đứng ở đó đến nửa ngày không nói ra lời.

Hạ Thiên Thành và Triệu phó quan mỗi người ngồi một chiếc xe kéo, nửa canh giờ sau đi ra khỏi Hạ phủ. Hơn nữa bởi vì xe của Thạch Trữ cũ kỹ, Triệu phó quan còn đặc biệt dặn dò xe đưa ông đi phải cũ hơn nữa, suốt trên đường đi chiếc xe cũ nát chòng chành đến mức như sắp gãy đến nơi, khổ không thể tả, nhưng mà Hạ Thiên Thành lại vẫn là một bộ dáng sung sướng đắc ý, thật sự là, để cho tên hán tử gốc nghèo này kéo dễ chịu đến thế sao?

Nơi bọn họ muốn đi rất xa, nhưng vừa khéo là chỗ đó lại cách đại tạp viện mà Đình gia ban của Thạch Trữ ở rất gần, là Đoàn Trạch cũng khá nổi danh, Hạ Thiên Thành và Triệu phó quan đi vào rồi thì Thạch Trữ có chút đứng ngồi không yên, bởi vì sáng hôm nay Tiểu Bát Đình nói lương thực trong nhà đã không còn nhiều rồi, còn nói ngày mai giá cả sẽ tăng, cho nên nếu như không phải là Hạ Thiên Thành đột nhiên lại muốn dùng đến xe của y ra ngoài như thế, thì lúc này Thạch Trữ đã xin Từ quản gia cho nghỉ rồi.

Thật ra Thạch Trữ cũng không biết bản thân có cần thiết phải xin nghỉ không, nghiêm chỉnh mà nói thì y như thế không tính là đã được bao xe, y không có làm lâu dài, y luôn có thể dựa vào tình trạng mỗi ngày của mình mà quyết định ngày hôm sau có cần phải tiếp tục nhận công việc kiếm sống này nữa không, nhưng mà bởi vì nguyên nhân mà ai ai cũng đều biết đó, y nhất định là không dám cự tuyệt.

“Đại ca, người là đang ở đây đợi sao?” Thạch Trữ nhìn hán tử đầu bự cũng làm nghề kéo xe so với y còn sa sút hơn kia, hán tử đó co cụm lại ngồi chồm hổm ở góc hút thuốc, sau khi nghe câu hỏi liền ngẩng mắt lên nhìn y, “.....Àn.”

Thạch Trữ cảm nhận được sự lãnh đạm của hắn, y trong khoảnh khắc muốn lùi về, loại người này y đã gặp qua, cuộc sống nghèo khổ của bọn họ khiến họ tê liệt, đã không còn chút tâm trí đâu mà rảnh rang đi lo chuyện bao đồng, nhưng mà chuyện lần này và sự tiện nghi mà hắn có thể nhận được khiến y không thể khác chế được, nhin cả buổi y vẫn là đỏ mặt nói: “Ta.....nhà ta có chút chuyện ở cách đây mấy con đường, liệu có thể.....liệu có thể làm phiền đại ca người giúp đỡ một chút.....”

Đại hán đầu to lại lần nữa nhìn y, “.....”. Hắn lần này ngay cả tiếp lời cũng không thêm.

Thạch Trữ đứng tại chỗ không biết làm sao cả buổi, y nhìn sắc trời đã không còn sớm, nếu trễ hơn chút nữa thì tiệm gạo sẽ đóng cửa mất, lại nhìn về phía đại môn vẫn đóng chặt, cuối cùng nhần nhần một lát, kéo xe chạy đi về hướng tiệm gạo ở đường tây.

Gạo trong tiệm bởi vì tiếng gió phong thanh trong mấy ngày nay mà đã sắp bị mua sạch rồi, Thạch Trụ chỉ mua về được một bao bột ngô nhỏ, dựa vào sức ăn như lang như hổ của mấy huynh đệ y, y không biết là có thể cầm cự được bao nhiêu ngày, bất giác âm thầm hối hận không có chạy ra tranh mua sớm hơn một chút, nhưng mà y sớm cũng đã biết là sẽ không thể không như vậy rồi.

Quay lại đoạn đường trở về Đoàn trạch, Thạch Trụ liền ngạc nhiên phát hiện có một đám người đứng ở đó, nhìn thấy Hạ Thiên Thành sắc mặt âm trầm đứng ở trung tâm đám người, lòng y nhất thời phát run.

Tại sao hắn lại nhanh như vậy!

Thạch Trụ không biết được bản thân đã đi qua như thế nào, y chỉ cảm giác được đôi con ngươi lóe lên đầy giận dữ cố chấp hung hăng trừng thẳng vào y, sau lưng y đều đã thấm ướt mồ hôi lạnh rồi.

Đám người nhận ra được dị thường kỳ quái nhìn tới nhìn lui giữa y và Hạ Thiên Thành.

33. Chương 33

CHƯƠNG 32

Thạch Trụ đã có một chút không hiểu rõ được là rốt cuộc y đang làm cái gì, lúc mới đầu mọi người chỉ là dùng xe của y, sau đó liền nhờ y giúp vận chuyển đồ đạc, đến bây giờ, y đều đã sắp tương đương như là một người làm công ngắn hạn rồi, cứ vừa đến nơi là không có được một chút rảnh rỗi, bận rộn làm việc ở hoa viên, nhà bếp, chuồng ngựa.....Mấy người đó mở miệng nhờ cũng nhẹ nhàng, nhưng Thạch Trụ cũng không thể cự tuyệt, cả ngày cứ thế cũng thật sự là rất mệt mỏi. Mà đồng thời, mặc dù càng ngày càng ít, Hạ Thiên Thành vẫn ngẫu nhiên sẽ dùng đến y.

Nói thật thì, chiếc xe cũ nát của Thạch Trụ có nhìn thế nào thì làm sao cũng tuyệt đối không thích hợp với Hạ Thiên Thành một thân chói sáng phú phách vĩ đại, nhưng Hạ Thiên Thành cứ như là lú lẫn không phát giác, mỗi lần ngồi lên xe y đều tựa như đang ngồi trong chiếc xe hơi cao cấp của hắn vậy.

Thạch Trụ biết chiếc xe kia của hắn vẫn luôn đỗ trong nhà xe, nếu như là lúc bình thường cũng thôi đi, nhưng mà đây là mùa đông cực lạnh của Bắc Bình a, Thạch Trụ nghĩ không hiểu mà cũng không dám nghĩ nhiều.

Hôm nay, trời âm lạnh lợi hại, vừa xem đã biết trễ lắm là đến chiều nhất định sẽ có tuyết rơi, nhưng mà, Từ tổng quản vừa đến truyền lời của Hạ Thiên Thành, bảo y lập tức đi đến gần bồn hoa để đợi, một lát Hạ Thiên Thành liền phải ra ngoài, Thạch Trụ không còn cách nào khác, chỉ có thể tỉ mỉ thu xếp rồi kéo xe qua, lúc đó ông lão nấu ăn trong nhà bếp đi qua bảo lát nữa giúp ông đi khuân đồ, sau khi nghe Thạch Trụ lắp ba lắp bắp giải thích chút nữa đại khái muốn dùng xe của y, ông nhất thời kinh ngạc đứng ở đó đến nửa ngày không nói ra lời.

Hạ Thiên Thành và Triệu phó quan mỗi người ngồi một chiếc xe kéo, nửa canh giờ sau đi ra khỏi Hạ phủ. Hơn nữa bởi vì xe của Thạch Trụ cũ kỹ, Triệu phó quan còn đặc biệt dặn dò xe đưa ông đi phải cũ hơn nữa, suốt trên đường đi chiếc xe cũ nát chòng chành đến mức như sắp gãy đến nơi, khổ không thể tả, nhưng mà Hạ Thiên Thành lại vẫn là một bộ dáng sung sướng đắc ý, thật sự là, để cho tên hán tử gốc nghèo này kéo dễ chịu đến thế sao?

Nơi bọn họ muốn đi rất xa, nhưng vừa khéo là chỗ đó lại cách đại tạp viện mà Đình gia ban của Thạch Trụ ở rất gần, là Đoàn Trạch cũng khá nổi danh, Hạ Thiên Thành và Triệu phó quan đi vào rồi thì Thạch Trụ có chút đứng ngồi không yên, bởi vì sáng hôm nay Tiểu Bát Đình nói lương thực trong nhà đã không còn nhiều rồi, còn nói ngày mai giá cả sẽ tăng, cho nên nếu như không phải là Hạ Thiên Thành đột nhiên lại muốn dùng đến xe của y ra ngoài như thế, thì lúc này Thạch Trụ đã xin Từ quản gia cho nghỉ rồi.

Thật ra Thạch Trụ cũng không biết bản thân có cần thiết phải xin nghỉ không, nghiêm chỉnh mà nói thì y như thế không tính là đã được bao xe, y không có làm lâu dài, y luôn có thể dựa vào tình trạng mỗi ngày của mình mà quyết định ngày hôm sau có cần phải tiếp tục nhận công việc kiếm sống này nữa không, nhưng mà bởi vì nguyên nhân mà ai ai cũng đều biết đó, y nhất định là không dám cự tuyệt.

“Đại ca, người là đang ở đây đợi sao?” Thạch Trữ nhìn hán tử đầu bự cũng làm nghề kéo xe so với y còn sa sút hơn kia, hán tử đó co cụm lại ngồi chồm hổm ở góc hút thuốc, sau khi nghe câu hỏi liền ngẩng mắt lên nhìn y, “.....Àn.”

Thạch Trữ cảm nhận được sự lãnh đạm của hán, y trong khoảnh khắc muốn lùi về, loại người này y đã gặp qua, cuộc sống nghèo khổ của bọn họ khiến họ tê liệt, đã không còn chút tâm trí đâu mà rảnh rang đi lo chuyện bao đồng, nhưng mà chuyện lần này và sự tiện nghi mà hán có thể nhận được khiến y không thể khắc chế được, nhìn cả buổi y vẫn là đỏ mặt nói: “Ta.....nhà ta có chút chuyện ở cách đây mấy con đường, liệu có thể.....liệu có thể làm phiền đại ca người giúp đỡ một chút.....”

Đại hán đầu to lại lần nữa nhìn y, “.....”. Hán lần này ngay cả tiếp lời cũng không thèm.

Thạch Trữ đứng tại chỗ không biết làm sao cả buổi, y nhìn sắc trời đã không còn sớm, nếu trễ hơn chút nữa thì tiệm gạo sẽ đóng cửa mất, lại nhìn về phía đại môn vẫn đóng chặt, cuối cùng nhẩn nhẩn một lát, kéo xe chạy đi về hướng tiệm gạo ở đường tây.

Gạo trong tiệm bởi vì tiếng gió phong thanh trong mấy ngày nay mà đã sắp bị mua sạch rồi, Thạch Trữ chỉ mua về được một bao bột ngô nhỏ, dựa vào sức ăn như lang như hổ của mấy huynh đệ y, y không biết là có thể cầm cự được bao nhiêu ngày, bất giác âm thầm hối hận không có chạy ra tranh mua sớm hơn một chút, nhưng mà y sớm cũng đã biết là sẽ không thể không như vậy rồi.

Quay lại đoạn đường trở về Đoàn trạch, Thạch Trữ liền ngạc nhiên phát hiện có một đám người đứng ở đó, nhìn thấy Hạ Thiên Thành sắc mặt âm trầm đứng ở trung tâm đám người, lòng y nhất thời phát run.

Tại sao hán lại nhanh như vậy!

Thạch Trữ không biết được bản thân đã đi qua như thế nào, y chỉ cảm giác được đôi con người lóe lên đầy giận dữ cố chấp hung hăng trừng thẳng vào y, sau lưng y đều đã thấm ướt mồ hôi lạnh rồi.

Đám người nhận ra được dị thường kỳ quái nhìn tới nhìn lui giữa y và Hạ Thiên Thành.

34. Chương 34

CHƯƠNG 33

“Thiên Thành, người rút cuộc cũng nên nói một lời đi, chúng ta đi đâu?” Đứng ở bên cạnh Hạ Thiên Thành là lão gia của Đoàn trạch Đoàn Hi, hán và Hạ Thiên Thành là bạn từ thuở nhỏ, quan hệ cũng tương đối tốt, hán không chút để ý đến tên xe phu đang rứt đầu rứt cổ kia.

Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng thu lại mục quang quay nhìn Đoàn Hi.

“Trên đường đã lạnh lẽo thế này, người vẫn là nên nói chuyện đi a! Muốn đông chết ai vậy!” Đoàn Hi không hảo khí tiếp tục nói: “Ta thấy vẫn là nên gọi xe đến trước đi.”

“Ta không đi nữa.” Hạ Thiên Thành đột nhiên cắt đứt lời hán.

Đoàn Hi kinh ngạc, “.....”

“Phiền, muốn trở về rồi, người cũng về đi!” Hạ Thiên Thành quay mặt lại, hán không tiếp tục để ý đến Đoàn Hi đã lú lẫm cứng họng nữa, mục quang lại một lần nữa đặt lên trên người Thạch Trữ giờ đây đã đến trước mặt. Phía ghế xe sau lưng của tên hỗn tiểu tử này đặt một bao lương thực không lớn, nghĩ đến lời của tên xe phu đầu bự vừa nãy nói, Hạ Thiên Thành không kìm được hí hửng mắt lại.

“Người tên gia hỏa, không dễ dàng gì mới đến được một chuyến, đã bảo không say không về, ta không thể để người đi!” Đoàn Hi cuối cùng cũng tỉnh lại, “Lại nói tuyết đã rơi rồi, ta không đưa người, người cũng không thể lại ngồi xe kéo mà đi a.”

Qua lời nhắc nhở của hán, mọi người mới chú ý đến trên trời đã có bông tuyết bay bay, bị cuốn trôi tạt lả trong cơn gió bắc tàn phá, mù mịt đầy trời, kiểu này xem ra sẽ đổ một trận tuyết lớn đây.

Hạ Thiên Thành mặt không biểu tình cũng nhìn một cái, nhưng hán căn bản là không thèm thay đổi chủ định, cũng không thèm để ý đến lời quở trách của Đoàn Hi.

“.....Ta vẫn muốn ngồi xe kéo.”

Hạ Thiên Thành bỏ đi trong sự uy hiếp chữ rửa của Đoàn Hi rằng nếu dám đi thì trong ba tháng đừng để hần nhìn thấy mặt, Hạ Thiên Thành mở đồng hồ xem giờ (đồng hồ sợi đeo ở thắt lưng), rồi trèo lên xe, Triệu phó quan cũng vội vã theo sau.

“Đoàn gia, chúng tôi đi đây.” Nhìn theo bóng lưng Hạ Thiên Thành không chút do dự bực tức đạp một cước vào Thạch Trụ thúc giục y đi cho mau, Triệu phó quan có thể lý giải được rất rõ sự thất vọng và bực tức của Đoàn Hi, ông ngồi trên xe khom lưng nói.

Hạ Thiên Thành luôn là như thế, tùy hứng, thích làm theo ý mình, Đoàn Hi lớn hơn hần một tuổi mỗi lần đều nhường nhịn hần, nhưng mà mỗi lần đều làm bị hần làm cho tức giận.

“Hạ Thiên Thành người cái tên hỗn tiểu tử! Lão tử đã đợi người cả buổi chiều.....đừng để ta nhìn thấy mặt người nữa!” Phía sau truyền đến tiếng mắng chửi căm hận không thể làm gì hơn của Đoàn Hi.

Cho đến khi quẹo qua một ngã rẽ, Thạch Trụ vừa nãy bị đá một cước giờ vẫn làm cho móng y ầm ầm đau, y căng thẳng thần kinh, nhưng mà nãy giờ cũng chưa thấy Hạ Thiên Thành phát tiết tức giận.

“Nhà của người ở gần đây phải không?” Ngay khi Thạch Trụ vừa mới nhẹ thả lỏng được một chút, nhấc ống tay áo lên lau mồ hôi trên trán, thanh âm của Hạ Thiên Thành đột nhiên lại vang lên, Thạch Trụ không đề phòng, liền bị dọa nhảy dựng lên.

“.....A.” Thạch Trụ không biết Hạ Thiên Thành tại sao lại hỏi điều này, hơn nữa, hần làm sao mà biết được? Thạch Trụ cảm thấy chột dạ vô cùng.

Phía sau trầm lặng một lát.

“.....Trước đến nhà của người bỏ bao đồ này xuống đi.” Vứt ra một câu nói bất thành linh không mấy rõ ràng, nhưng mà ngữ khí trong câu nói đó kẻ dằn dặt như Thạch Trụ cũng nghe ra được là tâm tình của Hạ Thiên Thành còn chưa hồi phục. “Vướng víu chết được.”

Thế là, sau đó, sự việc phát triển thêm một biến hóa mà ngay cả bản thân người nào đó cũng không rõ trong lòng đang nghĩ gì, mà cuối cùng Thạch Trụ thấp thỏm không yên phát hiện, mặt của y chỉ dám cúi gằm xuống, còn Hạ Thiên Thành lại rất đường hoàng mà ngồi lên trên giường đất trong nhà của y, Thạch Trụ không thể hiểu rõ được mọi chuyện tại sao xoay tới xoay lui lại biến thành thế này, y thận trọng rụt rè co ro trong góc phòng.

“Đại soái, vậy ngài trước tiên cứ ở nơi này tránh tuyết, ta trở về gọi lão Lý đến đón ngài.” Triệu phó quan tỉnh nhanh lại làm sao cũng không thể cảm giác được hành động quấy phá trong tiềm thức này của đại soái, hữu ý vô ý mà xoay người khom lưng, nhưng khi ông liếc nhìn đến Thạch Trụ đang trốn trong xó kia, lại vô luận thế nào cũng cảm thấy khó thể tiếp nhận.

Hạ Thiên Thành từ mũi phì ra được một tiếng ản, nói thật, hần không có để ý đến Triệu phó quan đang nói cái gì. Từ lúc bước vào trong cánh cửa này, toàn bộ tinh thần của hần đã bị cái căn phòng vừa thấp vừa rách nát này hút hết rồi.

Bắc Bình vẫn còn có những nơi như thế này sao?

Đây là cảm thức đầu tiên của Hạ Thiên Thành, mà cách nghĩ thứ hai của hần chính là thì ra nam nhân này sống ở đây.

Giường đất ở dưới thân rất tồi tàn, chăn nệm được phủ lên trên cũng chẳng chịt các miếng vá, đầu giường còn để vài bộ quần áo đã giặt xong, mà một chiếc trong số đó còn bị vô số đường kim khâu mới lần nữa có thể chắp vá lại.....Hạ Thiên Thành vẫn còn nhớ rõ nó.

.....Chiếc áo này bị xé thành như vậy cũng có công lao của hần a.

Trong lòng của Hạ Thiên Thành nhin không được có hơi hơi động một chút.

Trời vẫn còn chưa tính là đã quá trễ, tuy nhiên trong nhà đã có chút âm u đến không nhìn rõ được người rồi, bởi vì trừ một tiểu cô nương lúc vừa bước vào nhìn thấy ra, những người khác trong nhà này đều chưa trở về.

Ngồi buồn bực thật lâu, Hạ Thiên Thành cuối cùng có chút mệt mỏi, hần chằm chằm đứng lên.

“.....Ta.....ta đi nấu nước.....” Đột nhiên cảm nhận được sự di động của Hạ Thiên Thành, Thạch Trụ vẫn luôn đứng cứng ngắc như cục đá kia giật thót một cái, thanh âm run rẩy của y nói được một câu, rồi hoảng loạn không gì bằng chạy ra ngoài cửa, trên đường đi còn “bình” một tiếng đụng phải một chiếc ghế.

Hạ Thiên Thành cảm lạnh ngốc ra nhìn theo bóng lưng y.

.....Cái người ngốc nghếch này, thì ra y cũng không có quên được cái gì cả a, một chút cảm giác trong lòng của Hạ Thiên Thành lại càng thêm rõ ràng, phản ứng kịch liệt của Thạch Trụ không cần nghi ngờ là đã thêm một bước dẫn phát lại ký ức của Hạ Thiên Thành, hần rất cẩn thận không muốn nhớ lại tư vị của nam nhân này.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Những ngày tiếp theo, Hạ Thiên Thành dường như là muốn bù đắp cho khoảng thời gian bị thiếu hụt, mỗi đêm đều phải đến căn phòng nhỏ của Thạch Trụ, mà Thạch Trụ cũng không còn phản kháng nữa. Đêm hôm đó, Hạ Thiên Thành đã dùng những hành vi bữa bãi kia để nói cho y biết, không có chỗ cho y không nguyện ý, y đã liều mạng xin tha, phản kháng chỉ còn thiếu điều quỳ xuống nữa thôi, nhưng kết quả lại thế nào?

Thạch Trụ không phải là ngốc đến mức chưa từng nghĩ qua nguyên nhân Hạ Thiên Thành bao xe của y, y chỉ là vẫn cầu mong một chút may mắn, cho nên khi mà chút hy vọng đó tan biến, y khó thể khắc chế, y chỉ là muốn bảo toàn chính mình mà thôi, tại sao lại khó như vậy?

Hiện tại y chỉ còn mong ngóng Hạ Thiên Thành sẽ giống như trước đây, chơi đùa hai ba lần liền chán ghét.

Nhưng Hạ Thiên Thành rõ ràng là không có thành toàn cho mong muốn của y, không những như thế, đối diện với thân thể của Thạch Trụ sớm đã không kịp hồi phục lại trạng thái như lúc đầu, hần vẫn cứ như vậy liên tục trầm nghiện, nói không rõ được tư vị đó, có lẽ là dục vọng kìm nén quá lâu sau khi được giải phóng liền càng thêm khó thể khống chế. Thạch Trụ cuối cùng cũng đổ bệnh.

“Hồ đại phu, mời qua bên này.” Từ Phúc Quang dẫn vị đại phu riêng cho gia đình của Hạ phủ Hồ Hiển Tông đến một căn phòng nhỏ ở phía tây, dưới biểu tình kinh ngạc của Hồ Hiển Tông mà đẩy cửa vào, cửa vừa mở ra, một mùi vị ẩm mốc liền ào ra.

“Chính là y.” Thạch Trụ nằm trên giường sốt cao, mơ mơ màng màng ngủ, bộ dạng bần loạn không chịu nổi của y khiến cho Hồ Hiển Tông nhất thời nhíu mày, “Đây.....”

“Xin bắt mạch.” Từ Phúc Quang không để cho ông nói hết, nhanh lẹ chuyển một chiếc ghế đặt bên cạnh giường, Hồ Hiển Tông chỉ còn có thể ngồi xuống, ông cầm tay Thạch Trụ lên không chút để tâm mà bắt mạch, từ từ, biểu tình của Hồ Hiển Tông càng kinh ngạc.

Từ Phúc Quang tỉ mỉ xem xét sắc mặt của ông.

Rất lâu sau, Hồ Hiển Tông cuối cùng cũng buông tay Thạch Trụ xuống.

“Sao rồi?” Từ Phúc Quang thăm dò hỏi.

Hồ Hiển Tông do dự cả buổi, “.....Có thể hỏi một chút, người này là.....”

“Ngài chỉ cần nói bệnh của y thôi.” Từ Phúc Quang không động thanh sắc, ông biết lấy y thuật của Hồ Hiển Tông, khẳng định là đã nhìn ra manh mối, mà Hồ Hiển Tông nghe ông nói như vậy, trong lòng liền hiểu rõ được tám, chín phần, ông đứng dậy đi đến bàn bên cạnh, bắt đầu viết đơn thuốc.

“Có chút trễ nải.” Hồ Hiển Tông chỉ nói câu này, tay không ngừng viết, rất nhanh đã viết xong đơn thuốc.

“Đây là thuốc dùng bên ngoài.” Ông lại viết lên mặt sau của tờ giấy tên một loại thuốc. “Còn có, bệnh này cần tĩnh dưỡng.”

Đưa Hồ Hiến Tông đi xong, Từ Phúc Quang lập tức đi đến phòng của Hạ Thiên Thành hồi báo, đồng thời đưa đơn thuốc trình lên, Hạ Thiên Thành nhìn lướt qua, sắc mặt âm trầm bất định.

“Vay đi sắc thuốc sao?” Từ Phúc Quang cẩn cẩn dực dực hỏi. (Vô cùng cẩn thận)

Hạ Thiên Thành đem đơn thuốc giao lại cho ông, “.....Hồ đại phu còn nói cái gì không?” Không thể phủ nhận, nội dung trong đơn thuốc này khiến Hạ Thiên Thành có chút kinh ngạc.

“Còn nói bệnh này cần phải tĩnh dưỡng.” Thanh âm của Từ Phúc Quang càng nhỏ, đối với quan hệ của lão gia và nam nhân đó, ông sớm đã biết hết rồi, nhưng ông trước giờ đều không dám lộ điều đó ra ngoài.

Hạ Thiên Thành ngậy ra một lát, nửa ngày sau, chậm chậm phát tay, “Cứ chiếu theo đơn này sắc đi.”

Trước giờ đều chưa bao giờ nghĩ qua Thạch Trụ sẽ bởi vì làm chuyện đó mà sinh bệnh, Hạ Thiên Thành trầm mặc ngồi trước bàn, gần đây bản thân hắn làm việc cũng có chút mệt mỏi, nhưng mà mỗi đêm khi trời vừa tối, hắn vẫn theo quán tính mà đi đến căn phòng nhỏ đó. Hắn rất ít khi nhìn nơi đó của Thạch Trụ, mà có lẽ mỗi lần xong chuyện Thạch Trụ đều sẽ thanh tẩy, xúc cảm ở nơi đó vẫn không có cái gì dị thường, cho nên Hạ Thiên Thành trước giờ chưa từng đem những nét nhăn đỏ hồng ở nơi đó liên tưởng đến vết thương.

Có chút trẻ nãi sao? Đúng vậy, dù sao thì cũng đã hơn nửa tháng rồi, nam nhân đó phải gánh vác đã quá sức rồi đi, nghĩ lại dục vọng của bản thân trước đây đều là do bốn vị phu nhân, đôi khi còn có thêm một Lâm Vân Sinh, hoặc là một vài nữ tử thanh lâu chia ra gánh vác, hiện nay lại toàn bộ đều phát tiết trên người của một mình y, y có thể chịu đựng được mới lạ.

Hạ Thiên Thành nghĩ đến phản ứng gần đây của Thạch Trụ, mỗi lần khi hắn đẩy cửa bước vào, thì bất luận là nam nhân đó đang làm cái gì, đều sẽ bị dọa nhảy dựng lên, rồi ném cho hắn một ánh mắt hoảng sợ khủng bố, cái này nếu so ra, Thạch Trụ lúc trước mỗi khi đối diện với hắn khẩn trương bất an, thì chỉ nhiều hơn một nỗi sợ hãi mà thôi.

Chỉ là Hạ Thiên Thành trước giờ đều chọn lựa không nhìn đến

Hạ Thiên Thành đột nhiên có một tư vị không thể nói rõ, mặc dù trước giờ trên giường hắn đều không phải là một nam nhân biết dụ dỗ sẵn sốc, nhưng mà thô bạo dã man như thế cũng tuyệt đối hiếm thấy. Hắn sớm nên phát hiện sự không thích hợp của Thạch Trụ chứ, suy cho cùng thì nam nhân yếu đuối này đến lúc cuối thì toàn bộ quá trình ngay cả một câu xin tha cũng đều không nói ra nổi, toàn thân cũng căng chặt lại khiến hắn cũng cảm giác được tình trạng không thoải mái này có bao nhiêu dị thường.

Buổi tối hôm nay, Thạch Trụ vào ở trong tòa lầu trắng của Hạ Thiên Thành đã dọa cho toàn bộ mọi người đều muốn rớt cảm xuống đất, mặc dù cũng chỉ là vào ở trong căn phòng của người làm ở lầu một thôi, nhưng cũng là chuyện hết sức đột ngột không hợp với thường quy, chỉ là một xe phu kéo xe mà thôi, có cái gì tất yếu phải vào ở trong nơi trú mà chỉ có người hầu cận bên của Hạ Thiên Thành mới có thể vào?

Lại thêm trước đó đã có rất nhiều lời phong thanh không biết do ai truyền ra nói rằng đại soái và y có cái này cái nọ, cho nên sau khi chuyện này truyền ra không bao lâu, đã kinh động đến hai vị phu nhân và hai tiểu thiếp của Hạ Thiên Thành.

Các nàng vốn vẫn bất luận thế nào cũng không tin tưởng con mắt chỉ biết nhìn lên cao của Hạ Thiên Thành sao lại có thể nhìn trúng được cái thứ đó, nhưng mà tình huống bây giờ phải giải thích thế nào đây? Đặc biệt là Dung Tú Anh, theo tin tức mà con nha đầu nàng đã mang theo từ nhà mẹ đẻ đến thám thính được, thì nam nhân tên là Thạch Trụ đó chính là nhị sự ca của ngũ tiểu thiếp của nhị ca nàng, điều này khiến nàng âm thầm nhớ lại cái đêm hôm đó, tên hán tử ốm nhách đen thui đã làm cho Hạ Thiên Thành đi quản mấy chuyện nhỏ nhặt, nàng cảm thấy sự tình không có đơn giản như các nàng lúc đầu đã nghĩ nữa rồi.

36. Chương 36

CHƯƠNG 35

Những ngày tiếp theo, Hạ Thiên Thành dường như là muốn bù đắp cho khoảng thời gian bị thiếu hụt, mỗi đêm đều phải đến căn phòng nhỏ của Thạch Trụ, mà Thạch Trụ cũng không còn phản kháng nữa. Đêm hôm đó, Hạ Thiên Thành đã dùng những hành vi bừa bãi kia để nói cho y biết, không có chỗ cho y không

nguyện ý, y đã liều mạng xin tha, phản kháng chỉ còn thiếu điều quỳ xuống nữa thôi, nhưng kết quả lại thế nào?

Thạch Trụ không phải là gốc đến mức chưa từng nghĩ qua nguyên nhân Hạ Thiên Thành bao xe của y, y chỉ là vẫn cầu mong một chút may mắn, cho nên khi mà chút hy vọng đó tan biến, y khó thể khắc chế, y chỉ là muốn bảo toàn chính mình mà thôi, tại sao lại khó như vậy?

Hiện tại y chỉ còn mong ngóng Hạ Thiên Thành sẽ giống như trước đây, chơi đùa hai ba lần liền chán ghét.

Nhưng Hạ Thiên Thành rõ ràng là không có thành toàn cho mong muốn của y, không những như thế, đối diện với thân thể của Thạch Trụ sớm đã không kịp hồi phục lại trạng thái như lúc đầu, hắn vẫn cứ như vậy liên tục trầm nhiễm, nói không rõ được tư vị đó, có lẽ là dục vọng kìm nén quá lâu sau khi được giải phóng liền càng thêm khó thể khống chế. Thạch Trụ cuối cùng cũng đổ bệnh.

“Hò đại phu, mời qua bên này.” Từ Phúc Quang dẫn vị đại phu riêng cho gia đình của Hạ phủ Hồ Hiến Tông đến một căn phòng nhỏ ở phía tây, dưới biểu tình kinh ngạc của Hồ Hiến Tông mà đẩy cửa vào, cửa vừa mở ra, một mùi vị ẩm mốc liền ào ra.

“Chính là y.” Thạch Trụ nằm trên giường sốt cao, mơ mơ màng màng ngủ, bộ dạng bần loạn không chịu nổi của y khiến cho Hồ Hiến Tông nhất thời nhíu mày, “Đây.....”

“Xin bắt mạch.” Từ Phúc Quang không để cho ông nói hết, nhanh lẹ chuyển một chiếc ghế đặt bên cạnh giường, Hồ Hiến Tông chỉ còn có thể ngồi xuống, ông cầm tay Thạch Trụ lên không chút để tâm mà bắt mạch, từ từ, biểu tình của Hồ Hiến Tông càng kinh ngạc.

Từ Phúc Quang tỉ mỉ xem xét sắc mặt của ông.

Rất lâu sau, Hồ Hiến Tông cuối cùng cũng buông tay Thạch Trụ xuống.

“Sao rồi?” Từ Phúc Quang thăm dò hỏi.

Hồ Hiến Tông do dự cả buổi, “.....Có thể hỏi một chút, người này là.....”

“Ngài chỉ cần nói bệnh của y thôi.” Từ Phúc Quang không động thanh sắc, ông biết lấy y thuật của Hồ Hiến Tông, khẳng định là đã nhìn ra manh mối, mà Hồ Hiến Tông nghe ông nói như vậy, trong lòng liền hiểu rõ được tám, chín phần, ông đứng dậy đi đến bàn bên cạnh, bắt đầu viết đơn thuốc.

“Có chút trễ nải.” Hồ Hiến Tông chỉ nói câu này, tay không ngừng viết, rất nhanh đã viết xong đơn thuốc.

“Đây là thuốc dùng bên ngoài.” Ông lại viết lên mặt sau của tờ giấy tên một loại thuốc. “Còn có, bệnh này cần tĩnh dưỡng.”

Đưa Hồ Hiến Tông đi xong, Từ Phúc Quang lập tức đi đến phòng của Hạ Thiên Thành hồi báo, đồng thời đưa đơn thuốc trình lên, Hạ Thiên Thành nhìn lướt qua, sắc mặt âm trầm bất định.

“Vậy đi sắc thuốc sao?” Từ Phúc Quang cẩn cẩn dục dục hỏi. (Vô cùng cẩn thận)

Hạ Thiên Thành đem đơn thuốc giao lại cho ông, “.....Hò đại phu còn nói cái gì không?” Không thể phủ nhận, nội dung trong đơn thuốc này khiến Hạ Thiên Thành có chút kinh ngạc.

“Còn nói bệnh này cần phải tĩnh dưỡng.” Thanh âm của Từ Phúc Quang càng nhỏ, đối với quan hệ của lão gia và nam nhân đó, ông sớm đã biết hết rồi, nhưng ông trước giờ đều không dám lộ điều đó ra ngoài.

Hạ Thiên Thành ngậy ra một lát, nửa ngày sau, chậm chậm phát tay, “Cứ chiếu theo đơn này sắc đi.”

Trước giờ đều chưa bao giờ nghĩ qua Thạch Trụ sẽ bởi vì làm chuyện đó mà sinh bệnh, Hạ Thiên Thành trầm mặc ngồi trước bàn, gần đây bản thân hắn làm việc cũng có chút mệt mỏi, nhưng mà mỗi đêm khi trời vừa tối, hắn vẫn theo quán tính mà đi đến căn phòng nhỏ đó. Hắn rất ít khi nhìn nơi đó của Thạch Trụ, mà có lẽ mỗi lần xong chuyện Thạch Trụ đều sẽ thanh tẩy, xúc cảm ở nơi đó vẫn không có cái gì dị thường, cho nên Hạ Thiên Thành trước giờ chưa từng đem những nét nhăn đỏ hồng ở nơi đó liên tưởng đến vết thương.

Có chút trễ nải sao? Đúng vậy, dù sao thì cũng đã hơn nửa tháng rồi, nam nhân đó phải gánh vác đã quá sức rồi đi, nghĩ lại dục vọng của bản thân trước đây đều là do bốn vị phu nhân, đôi khi còn có thêm một

Lâm Vân Sinh, hoặc là một vài nữ tử thanh lâu chia ra gánh vác, hiện nay lại toàn bộ đều phát tiết trên người của một mình y, y có thể chịu đựng được mới lạ.

Hạ Thiên Thành nghĩ đến phản ứng gần đây của Thạch Trụ, mỗi lần khi hắn đẩy cửa bước vào, thì bất luận là nam nhân đó đang làm cái gì, đều sẽ bị dọa nhảy dựng lên, rồi ném cho hắn một ánh mắt hoảng sợ khủng bố, cái này nếu so ra, Thạch Trụ lúc trước mỗi khi đối diện với hắn khẩn trương bất an, thì chỉ nhiều hơn một nỗi sợ hãi mà thôi.

Chỉ là Hạ Thiên Thành trước giờ đều chọn lựa không nhìn đến

Hạ Thiên Thành đột nhiên có một tư vị không thể nói rõ, mặc dù trước giờ trên giường hắn đều không phải là một nam nhân biết dịu dàng săn sóc, nhưng mà thô bạo dã man như thế cũng tuyệt đối hiếm thấy. Hắn sớm nên phát hiện sự không thích hợp của Thạch Trụ chứ, suy cho cùng thì nam nhân yếu đuối này đến lúc cuối thì toàn bộ quá trình ngay cả một câu xin tha cũng đều không nói ra nổi, toàn thân cũng căng chặt lại khiến hắn cũng cảm giác được tình trạng không thoải mái này có bao nhiêu dị thường.

Buổi tối hôm nay, Thạch Trụ vào ở trong tòa lầu trắng của Hạ Thiên Thành đã dọa cho toàn bộ mọi người đều muốn rút cằm xuống đất, mặc dù cũng chỉ là vào ở trong căn phòng của người làm ở lầu một thôi, nhưng cũng là chuyện hết sức đột ngột không hợp với thường quy, chỉ là một xe phu kéo xe mà thôi, có cái gì tất yếu phải vào ở trong nơi trú mà chỉ có người hầu cận bên của Hạ Thiên Thành mới có thể vào?

Lại thêm trước đó đã có rất nhiều lời phong thanh không biết do ai truyền ra nói rằng đại soái và y có cái này cái nọ, cho nên sau khi chuyện này truyền ra không bao lâu, đã kinh động đến hai vị phu nhân và hai tiểu thiếp của Hạ Thiên Thành.

Các nàng vốn vẫn bất luận thế nào cũng không tin tưởng con mắt chỉ biết nhìn lên cao của Hạ Thiên Thành sao lại có thể nhìn trúng được cái thứ đó, nhưng mà tình huống bây giờ phải giải thích thế nào đây? Đặc biệt là Dung Tú Anh, theo tin tức mà con nha đầu nàng đã mang theo từ nhà mẹ đẻ đến thám thính được, thì nam nhân tên là Thạch Trụ đó chính là nhị sư ca của ngũ tiểu thiếp của nhị ca nàng, điều này khiến nàng âm thầm nhớ lại cái đêm hôm đó, tên hán tử ốm nhách đen thui đã làm cho Hạ Thiên Thành đi quản mấy chuyện nhỏ nhặt, nàng cảm thấy sự tình không có đơn giản như các nàng lúc đầu đã nghĩ nữa rồi.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Đêm đó, Hạ Thiên Thành liền quang lâm phòng mới của Thạch Trụ, đây cũng là lần đầu tiên hắn đến phòng của người hầu dưới lầu một, nếu so với căn phòng luôn tỏa ra mùi ẩm mốc trước đây của Thạch Trụ, thì điều kiện ở đây rõ ràng là tốt hơn nhiều. Thạch Trụ từ lúc Hạ Thiên Thành bước vào phòng liền không rời khỏi cái góc tường đó, y cúi đầu thật thấp, Hạ Thiên Thành chỉ thấy hai tay của y đang sợ hãi nắm chặt lại nổi đầy gân.

Hạ Thiên Thành tùy ý thoải mái ngồi lên giường.

Trên giường có đặt một gói đồ, bên trong sắp xếp một mớ đồ loạn thất bát tao, cạnh bên còn có mấy gói điểm tâm, Hạ Thiên Thành nhăn mày: “Đây để làm gì?”

Thạch Trụ càng cúi đầu thấp hơn, Hạ Thiên Thành lấy tay khơi khơi điểm tâm, đây chắc là chuẩn bị để trở về đi, “Hằng, tối mai trở về cho ta.” Không biết là vì cái gì mà trong lòng có chút không vui.

Toàn thân Thạch Trụ run lên, tối mai.....đột nghĩ về thăm nhà này của y là được nghỉ thẳng đến buổi trưa ngày mốt, nhưng y sao cũng không dám nói.

Đã nhiều ngày như vậy không tìm đến nam nhân này, Hạ Thiên Thành dám khẳng định y tuyệt đối không có tắm rửa gì, nhưng mà trước đây y cũng rất ít tắm rồi, y chỉ rửa qua nơi đó, hơn nữa đa phần đều là bởi vì bị thương hoặc là vì muốn lấy sạch thứ mà Hạ Thiên Thành lưu lại bên trong, Hạ Thiên Thành nghĩ đến cái này, cổ họng liền có chút khô nóng: “Đem bồn nước đến tắm đi.” Điều này vẫn là tất yếu a.

Thạch Trụ nhất thời cứng ngắc lại.

Thạch Trụ không biết Hạ Thiên Thành tại sao lại đến nữa, theo lời của mấy người trong phủ truyền tai nhau, khoảng thời gian này hẳn đều ở cùng với ông chủ Lâm, ông chủ Lâm đó dễ nhìn biết bao, diễn hý khúc cũng rất hay, còn mình lại tính là cái gì chứ?

Thạch Trụ đã cho rằng bản thân cuối cùng cũng có thể không cần phải làm loại chuyện này nữa. Nên mấy ngày nay y đều rất cao hứng a. Nhưng mà, sự tình lại làm cái gì mà trở nên như thế này? Trong đầu óc hiền khô của Thạch Trụ làm sao mà đoán được cách nghĩ của Hạ Thiên Thành. Hai chân y không nhấc lên nổi.

“Vẫn còn muốn trở về đi?” Trong thanh âm của Hạ Thiên Thành nghe không ra được tình tự gì, nhưng phân lượng của câu nói này cũng đã quá đủ rồi.

Cuối cùng Thạch Trụ cũng ngẩng đầu lên, sắc mặt của y tiêu tụy thảm hại, cả người lo sợ bất an, y là muốn cầu khẩn đi, nhưng con người thâm thúy kiên định của Hạ Thiên Thành đã bức lui lời y muốn nói.

Cho dù y có không nguyện ý, lại khẩn cầu, lại phản kháng, thì có tác dụng gì đâu? Y vẫn còn nhớ thảm trạng lần đó xem chút nữa đã bị đánh cho tàn phế, hơn nữa bây giờ cho dù y nói không muốn trở về, nam nhân này cũng sẽ không bỏ qua cho y đâu.

Trước mắt Thạch Trụ mơ hồ đi, y lại lần nữa vùi đầu xuống thật thấp.

Trong phòng chỉ có một gian, cho nên quá trình Thạch Trụ tẩy rửa hạ thể từ đầu đến cuối đều bị Hạ Thiên Thành nhìn rõ mồn một, thật là một loại hương diễm không tưởng tượng được, khi nam nhân này làm loại chuyện này thế mà lại có một hiệu quả câu dẫn người như thế, đến khi Thạch Trụ tắm xong, ánh mắt của Hạ Thiên Thành đã có thể thiêu cháy người rồi, “Khỏi mặc nữa, lại đây!” Giọng nói của hắn đã khàn đến mức tựa hồ không phát ra tiếng.

Thạch Trụ mới chỉ nhắc quần lên liền đứng ngậy ra tại chỗ, Hạ Thiên Thành biết, lúc này là lúc nên đi đến bắt y rồi.

Hạ Thiên Thành nhìn nơi đó của Thạch Trụ, đã hồi phục cũng không tồi rồi a, hoàn toàn không nhìn ra được đã từng thảm hại như trước, hắn nâng chân của Thạch Trụ dùng tay sờ rầm, cảm giác thân thể của Thạch Trụ nhất thời cứng ngắc.

Hạ Thiên Thành từ trong ***g ngực lấy ra một chai nhỏ, bật mở nắp, một hương thơm thanh thoát trào ra, hắn lấy ngón tay móc ra một khối lớn, bắt đầu bôi vào nơi đó của Thạch Trụ, Thạch Trụ rõ ràng là không biết hắn đang làm gì, y nhục nhã và sợ hãi ý đồ muốn tránh đi.

“Người lại chạy!” Hạ Thiên Thành đã nhần đến rất cực khổ rồi, nơi đó lại cứ chậm chạp không thấy mềm đi, mà Thạch Trụ lại luôn cố gắng che giấu đi khiến hắn càng không thuận tiện bôi trơn, trong cơn phần nộ hắn lại tát Thạch Trụ một bạt tai, sự giãy dụa của Thạch Trụ liền ngưng lập tức.

“Ta con mẹ nó thềm quần người!” Hạ Thiên Thành trong cơn phần nộ bùng bùng phát ra lời oán giận, động tác trên tay cũng có chút mạnh bạo.

Thạch Trụ liều mạng chịu đựng cảm giác không thích hợp cường liệt, Hạ Thiên Thành liên tục gấp gấp thâm nhập khiến y rất đau, nhưng nói thật, loại đau đớn này nếu so với trước đây đã nhẹ hơn cả trăm lần rồi.

Hạ Thiên Thành phát hiện thân thể của Thạch Trụ run lẩy bẩy, cái loại tình cảnh mà hắn sớm đã quen thuộc này bây giờ lại khiến cho hắn có chút không thoải mái, lần này chắc là không có đau đi? Lâm Văn Sinh nếu như chuẩn bị lâu như vậy thì sớm đã kích tình hưng hực rồi, hắn nhìn lên mặt của Thạch Trụ, gương mặt đó giống như sắp khóc đến nơi, hắn đột nhiên nhớ đến tuổi tác của nam nhân này cũng không lớn gì lắm.

Động tác của Hạ Thiên Thành không kim được có hơi chậm rãi lại, hắn cũng không nói gì nữa, chỉ là ngón tay liên tục nhu động.

Thạch Trụ cuối cùng cũng không có mềm đi bao nhiêu, cho nên lúc mà Hạ Thiên Thành xâm nhập vào bên trong, y vẫn đổ một thân mồ hôi lạnh, cái cảm nhận sâu sắc đầy thống khổ mà thân thể sớm đã sợ hãi tập kích đến, đặc biệt là tình lực dồi dào của Hạ Thiên Thành lại càng khiến y tuyệt vọng.

Còn nhớ rõ thời điểm Hạ Thiên Thành ham muốn nhiều nhất trong một đêm đã làm y đến sáu lần, xem chút nữa muốn lấy luôn cái mạng của y, bởi vậy đối với kết quả của đêm nay, y sớm đã không dám kỳ vọng gì nhiều, chỉ cần ngày mai y có thể xuống giường được đã đủ lắm rồi.

Nhưng có lẽ là dầu bôi trơn đó đã có tác dụng, hơn nữa cái đó của Hạ Thiên Thành mấy lần phát tiết, Thạch Trụ ngoài ý muốn là không có bị thương gì, mà sự thật Thạch Trụ không có bị thương cũng khiến cho Hạ Thiên Thành càng lúc càng không cố kỵ, hẳn không ngừng muốn y, thay đổi rất nhiều tư thế khác nhau, Thạch Trụ khó chịu, chân của y dường như đã không còn thuộc về y nữa rồi, nơi xấu hổ đó cũng hoàn toàn không còn tri giác sắp sửa như không thể khống chế được, nhưng sự giãy vò này phản phát như vĩnh viễn không có điểm kết thúc. Khi Hạ Thiên Thành lại một lần nữa áp đảo trên người y, Thạch Trụ cuối cùng chịu không nổi khóc lên.

Một đêm này, ai cũng đều không biết bọn họ đã làm bao nhiêu lần, sang ngày hôm sau Thạch Trụ căn bản không dậy nổi, một trận này y nằm cả một ngày, không dễ dàng gì mới đợi được đến ngày trở về thăm nhà, vậy mà lại phải bỏ phí như thế, trong lòng Thạch Trụ thật sự là khó chịu đến cực điểm. Y khô héo phiền muộn trôi qua hai ngày, buổi chiều hôm đó, khi đang ở trong vườn làm việc thì Thạch Trụ lại đột nhiên nhận được thông báo có thể về thăm nhà.

Thạch Trụ căn bản không nghĩ đến sự việc còn có thể xoay chuyển thế này, hiện giờ cũng chỉ có lúc này y mới cao hứng lên được một chút, y dậy tinh thần lần nữa thu xếp lại đồ đạc mà lần trước sớm đã chuẩn bị tốt, cũng lấy mấy bao điểm tâm trong tận đáy rương ra, buổi tối ăn xong cơm liền gấp gáp đến không thể đợi mà đi liền.

Sắp đến gần con hẻm đi vào đại tạp viện, một chiếc xe hơi nhanh chóng lướt qua bên cạnh, xem chút nữa đã dừng vào xe của y, Thạch Trụ nhếch nhác tránh đi, tiếp theo đó ở trước mặt cũng truyền đến tiếng kinh hô của những người mua bán bên đường, Thạch Trụ dừng lại định thần, rồi mới tiếp tục chạy đi.

Thạch Trụ chạy càng lúc càng chậm, chỉ cần quẹo qua là đến đại tạp viện, y lại cảm giác cổ họng khô khốc, trong lòng đau khổ, trong đoạn thời gian này, y đều trải qua những ngày không ra gì, trước mắt dường như thoáng qua gương mặt của sư đệ sư muội đơn thuần mộc mạc, Thạch Trụ thật không biết bản thân thế này phải làm sao mới dám đối mặt với họ.

Cuối cùng bước vào cửa, Thạch Trụ lại nhìn thấy được một người đang ngồi thẳng trên cạnh giường đất, y nhất thời ngây ra.

“.....Linh.....”

Chuyện gì vậy, nữ nhân ánh mắt đờ đẫn, dung nhan tiêu tụy, hơn nữa tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây và vào lúc này, không phải là Đinh Linh Nhi thì là ai.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Đinh Linh Nhi là bị Dung Trọng Anh phái người đưa về nhà, chỉ trong khoảng thời gian nửa năm ngắn ngủi, nữ hài tử đáng thương này đã bị giày vò đến thần trí thất thường.

Mấy ngày trước, bởi vì nàng trong lúc loạn trí đã động thủ đánh tứ tiểu thiếp mà Dung Trọng Anh yêu sủng nhất, nên cuối cùng dẫn đến tên đó tức giận, kết quả là cảnh ngộ bị “vứt bỏ” này, có lẽ đối với nàng mà nói, đây mới là kết quả mà nàng mong muốn đi, nhưng dù sao đã có hơi muộn rồi, giờ đây Đinh Linh Nhi nhìn Thạch Trụ tựa như không thấy.

Còn nhớ lần trước khi y gặp nàng, nàng vẫn còn nhìn y, còn nói được ra lời, khóe mắt đã cạn khô của Thạch Trụ lại lần nữa ẩm ướt.

Ông trời ơi, rốt cuộc tất cả là vì cái gì?

Trước giờ Thạch Trụ đều chưa từng hỏi qua ông trời như thế.

Rất nhanh kỳ nghỉ về thăm nhà đã kết thúc, Thạch Trụ lại vẫn chưa hồi phủ, y không muốn đến đó nữa.

Y không dám tưởng tượng làm như thế này sẽ có hậu quả gì, nhưng y thật sự là không muốn trở về nữa, càng không cần phải nói là những ngày tháng như thế y không muốn lại tiếp tục trải qua thêm một ngày nào, dù sao sự muội thể này thì y cũng không thể bỏ lại được.

Trong ý thức của Thạch Trụ cũng cảm giác được Hạ Thiên Thành sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y, y không biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy, bản thân đáng lý ra không xứng để phải huy động nhiều người đi bắt trở về đi, nhưng trong lòng lại vẫn lo sợ bất an.

Hơn nữa mặc dù đã có bao nhiêu lo buồn, cũng có bao nhiêu nỗi tiếc, nhưng mà trong một thời gian rất dài rồi niềm vui cuối cùng có thể đoàn tụ vẫn khiến cho trên dưới Đình gia ban náo nhiệt như đang ăn tết, Tiểu Bất Đình là cao hứng nhất, dù sao thì nó vẫn chỉ là một tiểu hài tử mà thôi.

Tâm tình của Thạch Trụ cũng bị niềm vui này lan tràn, nhìn mọi người trong nhà, nội tâm y cũng cảm thấy ấm áp, “Tiểu Bất Đình, hôm nay không cần nấu cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Ya! Tiểu Bất Đình lớn tiếng đáp ứng, nó lo chiếu cố trước sau cho Đình Linh Nhi, Đình Linh Nhi một dạng thần tình mù mịt đỡ rất an tĩnh.

Nếu như có thể cứ như vậy tiếp tục, Thạch Trụ cũng biết đủ rồi.

Thế là một hàng năm người không ngần ngại đi vào một sạp hàng ăn nhỏ khá xa ở tận Thiên Kiều, lúc này đang đúng lúc náo nhiệt, Tiểu Bất Đình la hét muốn ăn lỗ bát kiện*, lại muốn ăn đậu hũ, Thạch Trụ đưa nó tiền, nó nhảy lên mừng rồi chạy biến.

“Nhị sư ca, huynh xem.” Thiết tử vừa ăn lỗ bát kiện, vừa hát hàm lên chỉ về một hướng, Thạch Trụ thuận theo nhìn, chỉ thấy ở một khoảng đất không xa có một gánh tạp kỹ đang biểu diễn, chung quanh có vài người đứng xem, “Ai, thực con mẹ nó muốn được diễn quá đi.”

Thạch Trụ không có đáp lời, trong lòng của y cũng có một tư vị không nói nên lời.

“Lập tức là qua năm mới rồi, nhị sư ca, người cũng đừng làm nữa là tốt nhất, chứ cứ luôn không thể về nhà, đại sư tỷ lần này cũng về rồi, chúng ta lại đi kiếm một chỗ, qua năm mới lại bắt đầu dựng rạp.” Thiết tử nói tiếp.

Lời nói của hắn khiến cho trước mắt Thạch Trụ phẳng phất như lướt qua tình cảnh lúc trước mãi vô, những ngày tháng bốn ba khắp nơi đó bây giờ nghĩ lại có bao nhiêu tốt đẹp vui vẻ, đó là khoảng thời gian mà họ có thể hồi ức được.

“.....Đợi xong tết này đã.” Thạch Trụ than một tiếng.

Thạch Trụ cố gắng gom tất cả dũng khí đi đến Hạ phủ, hai ngày nay y suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, y phải từ chối công việc này thôi, nghĩ lại thì Hạ Thiên Thành dù sao cũng là một nhân vật lớn như thế, nếu như một xe phu nhỏ bé như y kiên quyết không làm, nghĩ chắc cũng không có gì ngoài ý khiến hắn đem y làm gì đâu. Nhưng nếu như cứ như vậy không từ mà biệt, thì một là một người như y không thể làm như vậy được, hai là nói không chừng ngược lại còn gây ra chuyện, cho nên Thạch Trụ sau khi đắn đo giãy dụa suy nghĩ một trận xong, cuối cùng mới hạ được quyết tâm.

Từ Phúc Quang vừa nhìn thấy Thạch Trụ thì thập phần ngoài ý muốn, nhưng ngay lập tức sắc mặt trở nên kỳ lạ: “.....Người trở về rồi sao!” Ông lạnh lẽo cười: “Thật khéo a, ta đang chuẩn bị đến mời người!”

Thạch Trụ run rẩy, câu nói này.....là ý gì?

“Người đợi đi, lão gia ra ngoài rồi.” Từ Phúc Quang trong lòng rất tức giận, bởi vì nam nhân này mà sáng sớm nay Hạ Thiên Thành đã mắng ông một trận, nhưng mà ông căn bản là không chút ý đến việc Thạch Trụ có phải là nên trở về rồi không, lại nói, nam nhân này cũng không có về trễ gì lắm a, lão gia vì sao lại bất mãn đến như thế?

Từ Phúc Quang nghĩ đến đó liền muốn quay người rồi đi, lại không ngờ Thạch Trụ lấp ba lấp bắp gọi một tiếng, “Từ.....tiên sinh.....”

Từ Phúc Quang đứng lại, kỳ quái đánh giá y.

“.....Ta.....Ta định không làm nữa, sắp qua năm rồi.....” Thạch Trụ càng nói thì thanh âm càng nhỏ, y không có gan đi gặp Hạ Thiên Thành, chỉ mong Từ Phúc Quang có thể quyết định.

Từ Phúc Quang rõ ràng là không ngờ được Thạch Trụ sẽ nói một câu như thế, ông kinh ngạc suốt một phút, nhìn chằm chằm Thạch Trụ, “.....”

Ngay đúng lúc này, ông lão nấu ăn trong phòng bếp đi đến, ông tìm Từ Phúc Quang để xác nhận lại đơn hàng cần cho năm mới, vừa thấy Thạch Trụ liền bất giác mừng rỡ, “Hắc! Tiểu tử ngươi trở lại rồi, ta đang rầu vì hôm nay không đủ người đây.”

Thạch Trụ cứng họng lú lười, Từ Phúc Quang nhận lấy đơn hàng xem qua, thật lâu không nói gì, Thạch Trụ không biết làm sao đứng ngốc ra đó.

“Trước tiên cứ như vậy đi.” Từ Phúc Quang cuối cùng xem xong, lấy ngón tay chỉ vào một hàng nói: “Cái này, phải mua nhiều thêm hai cân.” Sau đó đổi sang nói với Thạch Trụ, “Hôm nay nhà bếp bận rộn, thôi thì ngươi trước tiên đến giúp đỡ đi, chuyện ngươi vừa nói đó lát nữa lão gia trở về, ta sẽ hỏi bầm lại cho ngươi xem sao.”

Thạch Trụ hoàn toàn ngây ra.

Cả buổi chiều bị ông lão sai sử này nọ không có một phút nghỉ tay, mắt thấy trời đã sắp tối rồi, Thạch Trụ lại vừa mệt vừa khấn trương, y nhớ mong người thân, lúc sắp đi y có nói sẽ trở về, nhưng lúc này nếu như còn không đi thì chỉ sợ quá trễ bọn họ sẽ khấn trương lo lắng.

Thạch Trụ cố gắng khuân một bao gạo cuối cùng, nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi đi ăn cơm, y nhấc tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng nghĩ ăn xong cơm có phải là nên đi tìm Từ Phúc Quang lần nữa không, không biết Hạ Thiên Thành đã trở về hay chưa, ông đã hỏi bầm chưa, nhưng mong là không phải nhìn thấy nam nhân đó.

Thạch Trụ phủi bụi trên áo bông rồi đi đến cửa, ngay lúc tay y vừa chạm vào nắm đấm cửa, cửa đột nhiên bị đá mở ra, Hạ Thiên Thành với sắc mặt âm hàn xuất hiện trước mắt.

“.....” Thạch Trụ bị dọa cho ngây ra, ngay tiếp theo đó, y bị Hạ Thiên Thành tàn nhẫn đẩy lại vào trong.

Hạ Thiên Thành không thể khống chế được tâm tình của chính mình, từ lúc Thạch Trụ kéo dài thời gian không chịu trở lại thì hắn đã bắt đầu nổi giận rồi, thật là con mẹ nó không nên đột nhiên nổi lên lòng tốt quái đản mà cho phép y về thăm nhà, nhưng thế còn chưa tính, cái tên hỗn tiểu tử không biết sống chết này còn dám trở lại nói không muốn làm nữa. Hăng! Thật ngu xuẩn a, y làm hay không làm, là chuyện y có thể nói là xong sao.

Hạ Thiên Thành nhìn Thạch Trụ thế nào cũng đều cảm thấy tức giận, từng bước bức tới, “Nghe nói ngươi không muốn làm nữa a?”

Thạch Trụ lão đảo lui về, khí thế của Hạ Thiên Thành khiến toàn thân y phát run, y căn bản không nói nổi lời nào.

“Nói chuyện a!” Hạ Thiên Thành đột nhiên gầm lên, Thạch Trụ kinh sợ.

Sự sợ hãi đối với nam nhân này đã thấm nhập vào cốt tủy, nhưng mà Thạch Trụ lại không còn đường lui rồi, y cũng không thể lùi về sau nữa, bờ môi run rẩy hết nửa ngày, mặt y lúc đỏ lúc trắng, “Sắp.....sắp qua năm mới rồi.....” Thạch Trụ đáng thương gom được chút dũng khí cũng chỉ nói ra được một câu như thế, y đã bị bức đến góc tường, đối với chuyện sẽ phát sinh kế tiếp, y có thể bi thảm mà âm thầm dự cảm được.

Lòng ngực đột nhiên đau đớn, trước mắt thoáng qua bóng dáng của Đinh Linh Nhi, Thạch Trụ tựa hồ muốn cuốn chân lên để chạy, y không nguyện ý đâu, loại chuyện này, nhưng mà ai có thể đến cứu y? Hạ Thiên Thành nhìn chằm chằm Thạch Trụ đang co lại thành một đoàn, nam nhân này đã có giác ngộ rồi a, y cảm giác được sao, ha, đây coi như là thu hoạch duy nhất sau rất nhiều lần hấn ngù với y sao? Y cũng học được thông minh rồi.

*Lễ bát kiện(): món ăn được nấu từ 8 thứ nguyên liệu: đậu phộng, trứng gà, móng heo, thịt bò, đậu hũ, cánh gà, bao tử heo, xúc xích gà (chắc là vậy, cái này không biết là cái gì).

Xúc xích gà:

Đây là lỗi bất kiện thành phẩm, ta chẳng nhìn ra cái gì hết:

*Đậu hũ:

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Hạ Thiên Thành đánh giá khắp nơi một lát, nắm lấy hai bao gạo tùy ý vút trên mặt đất, nhìn Thạch Trụ nói: “Leo lên trên cho ta.”

Mặt Thạch Trụ không còn chút huyết sắc, y vẫn luôn không có can đảm nhìn thẳng vào Hạ Thiên Thành, lúc này, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trên mặt y tràn đầy thần tình bi thương, thanh âm của y nhỏ đến khó thể nghe, “.....Đừng.....”

Hạ Thiên Thành nghe không rõ được y đang nói cái gì, nhưng có thể đoán được là đang xin tha, hẩn lạnh mặt nhìn.

Thạch Trụ dần dần kháng cự không nổi, y biết Hạ Thiên Thành một khi đã muốn làm chuyện gì thì tuyệt đối sẽ làm bằng được, nhưng mà hiện tại, y thật sự là không thể tuân theo. Thạch Trụ nghĩ muốn nhích về phía cửa, nhưng mà chân của y rất nặng, dường như đã không thể chịu đựng được trọng lượng của chính y mà run lấy bầy.

Hạ Thiên Thành nhẩn nhẹn, rất lâu sau, đôi mắt nguy hiểm nheo lại. Tên nam nhân này thật sự không phải là đáng hận bình thường mà!

Hạ Thiên Thành không có dự định sẽ khách khí, cái thứ xuân ngốc mãi mãi cũng không hiểu rõ được tình huống này thật sự là con mẹ nó chắc là thiếu bị trừng trị mà. Sau đó như bình thường lúc Hạ Thiên Thành bắt lấy Thạch Trụ, Hạ Thiên Thành lại đụng phải sự phản kháng trước giờ chưa từng có. Thạch Trụ giống như là đột nhiên trong nháy mắt phát điên.

Mấy lần khống chế không hiệu quả, tâm trạng tồi tệ của Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng không thể tiếp tục nhẫn nại nổi nữa, một tay nắm lấy mái tóc của nam nhân dưới thân đang không ngừng giãy dụa, tay kia thì tàn nhẫn tát cho mấy bạt tai. Nếu như giống như trước đây Thạch Trụ bị đánh cho mấy bạt tai đến vàng đầu, đại khái cũng sẽ từ bỏ rồi, nhưng lúc này y lại vẫn cắn chặt răng tiếp tục nỗ lực.

Y đang cố gắng chịu đựng, cho dù chống cự trực diện với Hạ Thiên Thành thế này khiến y sợ muốn chết.

Hạ Thiên Thành không ngừng đánh y, hẩn cường hành muốn xé bỏ quần của y.

“Không.....” Thạch Trụ nắm chặt lấy lưng quần, thanh âm của y đã không thể khống chế được mà run rẩy nghẹn ngào, “.....Không.....” Ông trời ơi! Có ai đến cứu y không!

Hạ Thiên Thành hoàn toàn không thèm để ý đến sự cự tuyệt của y, đối với hẩn mà nói, cường bạo tên nam nhân này sớm đã không ít lần rồi, y có lúc nào thì nguyện ý đâu? Ngược lại y càng phản kháng, lại càng khiến hẩn không hiểu nổi mà càng muốn làm y, lần này chẳng qua chỉ là đặc biệt kịch liệt mà thôi.

Muốn trốn khỏi hẩn, bộ dễ dàng lắm sao? !

Thạch Trụ lại một lần nữa chống cự muốn ngồi dậy, quần áo hỗn loạn trên toàn thân y đều đã bị xé rách gần hết, y liều mạng che phủ người lại ngật ngưỡng chạy về phía góc tường. Thạch Trụ cho rằng bản thân sẽ bị đánh chết, y không hiểu tại sao luôn là như vậy, y vẫn còn là một nam nhân đi? Nhưng Hạ Thiên Thành lại liên tục dùng quyền cước cố chấp nói cho y biết, y không phải, y không được phép là y, Thạch Trụ thật sự không hiểu, tại sao ngay cả tư cách bảo toàn chính mình y cũng không có, y chỉ là không muốn ngủ với nam nhân mà thôi, tại sao lại khó đến thế vậy?

Yếu ớt dựa vào góc tường, Thạch Trụ đã sắp tan vỡ rồi, y tuyệt vọng nhìn Hạ Thiên Thành sau khi phản ứng trở lại thì sắc mặt lại càng âm u đang bức đến phía y, khuôn mặt với những vết xưng bầm khắp nơi co rút lại.

“.....Van xin.....Người.....dừng.....ta quỳ xuống lạy người!” Nương theo tiếng nói, Thạch Trụ thoát lực yếu ớt quỳ xuống.

.....Chỉ cần bỏ qua cho y, thì có làm sao cũng được.

Nước mắt khuất nhục cuối cùng cũng chậm rãi chảy xuống gương mặt trắng bệch.

Hạ Thiên Thành có chút kinh ngạc, hần đột nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng, Thạch Trụ hôm nay dường như đặc biệt không thể nhìn thấu, hơn nữa, nam nhân yếu đuối này tuy rằng mỗi lần gần như đều khổ sở van xin hần đến mức chỉ hận không thể quỳ xuống, nhưng từ đó đến giờ cũng đều chưa từng chân chính quỳ xuống bao giờ, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì sao?

Ánh mắt Hạ Thiên Thành lóe lóe bất định, “.....Đứng lên cho ta.”

Hai vai của Thạch Trụ chấn động.

“Người không nghe thấy sao!” Hạ Thiên Thành lại phẫn nộ, loại nhu nhược này con mẹ nó cũng bị nghiền sao?

Thạch Trụ bị dọa một phát, nửa ngày sau, mới chậm trễ đứng lên.

“.....Nói đi, có chuyện gì?” Hạ Thiên Thành kỳ quái bản thân hần lúc này sao lại còn có tâm tình và nhẫn nại để hỏi vấn đề này, trước giờ mỗi khi đang chuẩn bị hành sự cho dù trời có sập xuống hần cũng sẽ không dừng lại mà.

Thạch Trụ nhút nhát nhìn hần một cái.

“.....Không muốn nói sao?” Đợi qua một lát, thấy Thạch Trụ hoàn toàn không có chút ý tứ muốn nói, chân mày Hạ Thiên Thành nhăn lại, y lạnh lẽo cười: “Người con mẹ nó lại đây cho ta.”

Lúc này nếu như hần bỏ qua cho y thì hần không phải là Hạ Thiên Thành.

Nghe được ẩn ý trong lời của Hạ Thiên Thành sắc mặt Thạch Trụ lại càng trắng hơn, y lẩm bẩm nửa ngày, lắp ba lắp bắp nói: “.....Sắp.....qua năm rồi.....”

“Ít nói bậy cho ta!” Hạ Thiên Thành lập tức cắt lời y, hần khó nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, “Qua năm thì có liên quan gì đến chuyện này!” Hạ Thiên Thành buồn bực, hần không phải là bị bệnh rồi chứ, tại sao lại muốn nói chuyện thể này với tên xuẩn nam nhân kia.

Thạch Trụ lại im lặng, y ngây ngốc đứng yên, y dù có ngốc, cũng biết là không nên nói chuyện của sư muội ra, còn tại sao, y cũng không thể nói rõ. Y lại không biết y càng như thế này, ngược lại lại càng khiến cho Hạ Thiên Thành cảm thấy có chuyện, phải làm sao để bức tên nam nhân cổ chấp này mở miệng a? Hạ Thiên Thành trầm ngâm.

“Hâng, người nếu như không muốn nói cũng không sao, chỉ là nếu như để ta tra ra được.....” Hạ Thiên Thành không có nói hết, có những lời không nói ra lại còn có tác dụng hơn là nói.

Môi Thạch Trụ run rẩy, Hạ Thiên Thành không thèm để ý đến y nữa quay người rời đi, nhưng mà hần không đi nhanh, đủ cho Thạch Trụ giây dựa rồi, khi hần sắp đến cửa, cuối cùng nghe được thanh âm chứa đầy sợ sệt của nam nhân vang lên: “Sư muội.....của ta.....trở về rồi.....Nàng.....sinh bệnh rồi.....”

Hạ Thiên Thành đứng lại, lý do này rõ ràng là nằm ngoài dự liệu của hần, hần kinh ngạc trong phút chốc, sau đó, từ từ quay người lại, “.....Cái này, cũng là nên không ảnh hưởng gì đến chuyện này đi!” Hần bắt động thanh sắc nói.

Thật ra, trong lòng Hạ Thiên Thành rất là không vui, chính bởi vì tên Thạch Trụ đó mà bản thân cũng không thể làm rõ được sự lo lắng trong lòng, còn nhắc đến nữ nhân kia làm hần khó chịu, đặc biệt là còn thêm bộ dáng úp úp mở mở của Thạch Trụ.....Hâng! Lần này nam nhân này sống chết cũng không tuân theo, thì ra là vì cái này a!

“Người và sư muội người rất không tồi đi, Dung Trọng Anh không cần nàng nữa, vừa khéo lại tác hợp cho tâm ý của các người?”

Nhìn tên nam nhân dường như không dám nhìn trực diện với hắn một mực cúi đầu thật thấp, cảm thấy đã nói đúng tim đen rồi, nhìn không ra cái tên nam nhân này, thật là con mẹ nó giỏi che dấu như vậy a!

“.....Chúng ta.....không.....nàng.....sinh bệnh rồi.....” Sau trầm mặc thật lâu, thanh âm khàn khàn thấp bé của Thạch Trụ vang lên. Nói y thế nào cũng có thể, nhưng mà, Đinh Linh Nhi và y là thanh bạch, nàng không phải là một nữ nhân không quy củ, y không chịu được có người nói nàng như vậy, Hạ Thiên Thành nhìn kỹ Thạch Trụ đã trở nên dị thường ảm đạm chân thật.

“.....Hâng, vậy thì lại thế nào?” Rất lâu, Hạ Thiên Thành di chuyển ánh mắt, “Sớm muộn cũng sẽ ở bên nhau thôi.”

Hạ Thiên Thành đột nhiên cảm thấy có chút tư vị không đúng, nam nhân này, thật sự là cuối cùng sẽ cùng nữ nhân đó ở bên nhau sao? Y khẳng định là nằm mơ cũng mong ước đi.

“Vợ đẹp con ngoan gia đình ấm cúng, thật sự là những ngày tháng tươi đẹp a.” Hạ Thiên Thành lạnh lùng cảm khái, “Được rồi, ta chuẩn đó, bữa nào đón nàng đến đây đi.”

Hắn dường như hoàn toàn quên rằng Thạch Trụ đã nói không muốn làm nữa, hoặc là trong lòng hắn căn bản không thêm suy nghĩ đến, hắn ngay cả một chút cũng đều không nghĩ muốn thả nam nhân này đi đâu, đây mới là điều quan trọng nhất.

Hắn phải bắt tên nam nhân này ở mãi trong phủ mà không có một chút nguyên rủa.

Thạch Trụ cho rằng mình nghe lầm rồi, y mù mịt ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Hạ Thiên Thành đang nhìn mình chăm chăm, y liền kinh sợ một chút.

“Được rồi, bây giờ qua đây cho ta.” Âm thanh tựa như ác quỷ của Hạ Thiên Thành từ xa xa vọng đến.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Hạ Thiên Thành làm rõ được nguyên nhân sự việc, không còn phần nộ như lúc đầu nhưng lại càng muốn nam nhân này.

Hắn bước lại gần Thạch Trụ trước mắt, cái tên nam nhân này dường như ngốc nghếch mãi mãi cũng sẽ không học được cách nghe lời, bắt lấy y, Thạch Trụ sau khi phản ứng được thì bắt đầu trượt ngã xuống đất.

Hạ Thiên Thành tha kéo y một quãng.

Mà nam nhân vừa rồi liệu cả mạng để phản kháng lúc này đã không còn nói ra lời, y sống chết ý đồ muốn níu giữ tất cả những thứ đồ cạnh người suốt quãng đường bị tha đi, khiến cho khoảng cách đến bao gạo được đặt trên đất kia chỉ vón vện có hơn mười bước chân, lại khó khăn đến gần.

Hạ Thiên Thành gắng sức kéo tha mấy lần đều không có kết quả, tâm tình vốn dĩ đã có được chút chuyển biến tốt lại lần nữa thâm trầm xuống, thật sự là khó trị a!

Mà điều khiến cho hắn càng không thể hiểu được là lần này tên nam nhân yếu đuối này tại sao lại có can đảm chống cự đến cùng như thế, y con mẹ nó thật sự là mong muốn làm một nam nhân a!

“Đây là không muốn ngủ cùng nam nhân sao?” Hạ Thiên Thành trầm thanh chế giễu, “Người nghĩ cho kỹ đi, ta nghĩ tên tiểu tử Dung Trọng Anh đó cũng không để ý khi phải nuôi thêm một nữ nhân điên loạn đâu!”

Sự việc đến lúc này, Hạ Thiên Thành trực tiếp cảm thấy hắn nhất định phải ngủ với tên nam nhân này mới được, chỉ là điều này từ đầu đến cuối rốt cuộc là còn được mấy phần đơn thuần là xuất phát từ dục vọng hắn cũng không thể nói rõ.

Đối với lời nói của hắn, phản ứng của Thạch Trụ lại càng khẩn trương nắm chặt lấy bao gạo kê bên trốn vào trong góc tường.

Mục quang của Hạ Thiên Thành âm trầm bất định, sau một khắc, đột nhiên bất ngờ áp đến.

“A.....” Thạch Trụ bất ngờ bị ép lên trên bao gạo kinh hoàng thất thanh, trong một thoáng, y lại muốn phản kháng, nhưng Hạ Thiên Thành nhanh chóng áp chế y, hắn đã không còn nhẫn nại để tiếp tục dây dưa với y.

Ngay tư thế đang đứng thẳng, Hạ Thiên Thành nhanh chóng xé bỏ chiếc quần bông sớm đã không còn đai lưng, Thạch Trụ càng giãy dựa mạnh hơn, nhưng nửa người y trần trụi hiển nhiên đã mất đi lợi thế.

Không cần nói nhiều liền nhấc người chen vào giữa hai chân của Thạch Trụ, Hạ Thiên Thành mò đến nơi xấu hổ kia của y, Thạch Trụ một trận kinh sợ.

Bởi vì trên người không có mang theo đồ bôi trơn, Hạ Thiên Thành cường lực ép chặt Thạch Trụ nhẹ nhàng dùng tay nhu động hạ thể của y một chút, muốn để y thả lỏng hơn, nhưng mà hắn rất nhanh liền phát hiện sự khuỷu động của mình chỉ làm cho nam nhân này càng khấn trương hơn mà thôi.

Hơi thâm trầm suy tính, Hạ Thiên Thành nhỏ một ngụm nước bọt vào trong tay, trực tiếp đưa vào bên trong xoa nắn. Động khẩu căng chặt kinh người, Hạ Thiên Thành nhu động trong chốc lát, từ từ đỉnh nhập, “Hô.” Lực cản cực đại khiến cho hắn không kìm được mà phải hít một ngụm khí.

Xem ra bất luận là nỗ lực thể nào, nam nhân này đều không thể không thụ thương, hơn nữa còn chặt như thể, xem ra xong rồi thì hắn cũng không tránh được sẽ bị đau hai ngày a.

Hạ Thiên Thành kiên trì khuếch trương thêm một lúc. Không biết là bởi vì sợ hãi nhục nhã hay là lạnh cóng, nam nhân trong lòng run rẩy đến có chút dọa người, cánh tay còn lại của Hạ Thiên Thành rờ rẫm trên đùi của y, rất ồm rất mát. Hạ Thiên Thành cuối cùng từ bỏ trực tiếp ép lên trên.

Thạch Trụ ngay cả động cũng không thể động nữa, y gay gắt cắn chặt lấy áo bông, trên bao gạo dán chặt lấy da đầu y toàn bộ đều là mồ hôi lạnh, theo sự xuyên xỏ vĩnh viễn không ngừng nghỉ của Hạ Thiên Thành, y bị bức đến lay lắt, âm thanh thống khổ không thể thừa nhận nỗi đau đã không kìm được mà tuôn ra khỏi miệng.

Sau đó Hạ Thiên Thành vẫn chưa có hoàn toàn đi vào, phía dưới của hắn đã có chút đau rồi, con mẹ nói, loại tư vị khổ sở chịu nghiền này thật sự không phải là để cho người chịu a. Rất lâu rất lâu sau, Hạ Thiên Thành cuối cùng không có từ bỏ công kích rồi cuộc cũng không thể khống chế nổi nữa, một trận thổ dốc, thân thể đang chặt chẽ áp lên trên Thạch Trụ bất chợt gắng sức kích thích lên, nháy mắt, hung khí xuyên vào, Thạch Trụ một trận co rút, Hạ Thiên Thành dường như nghe thấy được âm thanh da thịt bị xé rách, hắn hơi hơi run rẩy, rồi lập tức không lo không quản mà dùng lực bắt đầu đánh chiếm.

Hạ Thiên Thành chỉ giải quyết một lần, nhưng mà khi hắn buông Thạch Trụ ra, lại vô cùng kinh ngạc phát hiện nam nhân này không biết từ lúc nào đã hôn mê đi. Đây dường như cũng là lần đầu tiên nam nhân này ngất xỉu trước mặt hắn.

Hạ Thiên Thành cả buổi không phản ứng lại được, Thạch Trụ yếu ớt ngã xuống, giữa hai chân toàn bộ là máu, hắn không biết chỉ đơn giản là một lần sao lại khiến y bị thương thành dạng này. Đợi đến lúc Hạ Thiên Thành lật ngược Thạch Trụ lại xem, hắn triệt để không nói ra lời.

Trên gương mặt phân rõ là mồ hôi hay nước mắt, dính hỗn tạp bết bết bột mì và bùn đất, ô uế không chịu nổi, mà trong đôi môi xanh tím lạnh cứng đang cắn chặt lấy một mảnh tay áo bông rách nát.....Nam nhân này là vô cùng khó chịu đến mức hôn mê đi.

Có lẽ là lần này không chỉ là không nguyện ý như bình thường nữa, mới khiến cho nam nhân này thân tâm đều bị giày vò khó nhịn, cũng khiến cho Hạ Thiên Thành càng thêm cố chấp thô bạo a. Hạ Thiên Thành không nói rõ được tư vị trong lòng, hắn ngậy ra đứng đó một lúc, sau đó âm thầm đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, trời mới vừa sáng朦胧 lung, Đinh Linh Nhi đã được đón vào trong Hạ phủ, lúc này, Thạch Trụ vẫn còn đang trong giấc ngủ.

Chuyện này lại một lần nữa gây nên sự thảo luận rầm rộ của mọi người. Nói thật, Hạ Thiên Thành làm việc trước giờ đều không thèm tránh né ai, cho nên quan hệ của hắn và Thạch Trụ toàn phủ trên dưới hơn một nửa đã âm thầm biết được, chỉ là bọn họ ai cũng chưa từng nghĩ lão gia sẽ kéo dài lâu như vậy, đặc biệt là Từ Phúc Quang, ông biết Thạch Trụ không muốn làm nhưng mà lão gia không những không chuẩn, hiện nay còn đem nữ quyến của y đón vào phủ. Đây rõ ràng cho thấy trong một khoảng thời gian ngắn không

có ý định thả người rồi, nhưng mà nếu như đã bá chiếm nam nhân đó như vậy, thế thì hà tất phải đưa nữ nhân kia đến làm gì? Từ Phúc Quang thật sự là không hiểu.

Khi Thạch Trữ nhìn thấy Đinh Linh Nhi, trong lòng mãnh liệt nhảy lên nhưng sau đó lại trầm hạ xuống, y cũng không thể hiểu rõ, Hạ Thiên Thành làm gì mà nhất định phải đón Đinh Linh Nhi đến chứ? Đinh Linh Nhi cũng được an bài vào phòng của người hầu dưới lầu một, thậm chí, Hạ Thiên Thành còn phái một nha đầu tên Thanh Thanh chiếu cố nàng, sau sự lo lắng bất an ban đầu hơi nhạt dần đi, Thạch Trữ nhin không được đến thăm nàng.

Khi y đến thăm Đinh Linh Nhi, nha đầu tên Thanh Thanh đó trước giờ luôn đứng bên cạnh, trong mục quang nhìn Thạch Trữ có một loại khinh bỉ đến thế, lại mang theo một chút xem thường, Thạch Trữ luôn là rất nhanh liền không ở lại nổi.

Buổi tối, Hạ Thiên Thành lại bắt đầu mỗi đêm đều phải đi đến qua đêm ở nơi của y, hiện tại Đinh Linh Nhi lại ở ngay trong căn phòng sát vách, Thạch Trữ lại càng không dám phản kháng nữa, không những không dám phản kháng, mà còn nghiền chặt răng không dám để cho tiếng rên đau đớn thoát ra khỏi miệng, y sợ Đinh Linh Nhi sẽ nghe được cái gì, hễ nghĩ đến kết quả của việc bị nàng nghe được cái gì, Thạch Trữ quả thật hận không thể chết đi, y đã càng lúc càng không còn mặt mũi nhìn nàng rồi.

Mà không biết là bắt đầu từ lúc nào, Hạ Thiên Thành làm xong chuyện đó rồi thì không còn ly khai nữa, mà ngủ lại ở đó luôn, điều này cũng là sự bắt đầu cho những ngày không thể ngủ ngon của Thạch Trữ.

Ngẫu nhiên, Hạ Thiên Thành cũng sẽ gọi Thạch Trữ đến phòng của hắn, làm ở nơi đó, làm xong rồi cũng không cho y rời đi, Thạch Trữ lại càng thêm một đêm mất ngủ, y không biết Hạ Thiên Thành bị làm sao rồi. Có lẽ là có liên quan đến sự thuận tòng của y, nam nhân này cũng đã có những ngày không đến cường bạo.

Thạch Trữ có lúc cũng nghĩ, Hạ Thiên Thành mỗi đêm đều đến chỗ của y, vậy mấy vị phu nhân của hắn không biết gì sao? Cũng không thêm oán sao? Còn có ông chủ Lâm kia nữa, mấy ngày trước cậu cũng hay đến lắm, nhưng khi nhìn thấy y thì sắc mặt trở nên khó coi đi không ít, Hạ Thiên Thành không phải là thích cậu sao, tại sao bọn họ đều không đến oán hận a?

Thạch Trữ đáng thương không biết rằng, có ai lại ngốc đến mức đi nghịch lại ý muốn của Hạ Thiên Thành sao? Cho dù là thật sự đi đến mức độ tất yếu phải lo quản, bọn họ cũng sẽ nghĩ phương pháp khai đao trên người y đầu tiên.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Lâm Vân Sinh càng lúc càng không thể ngồi yên được, Hạ Thiên Thành đã rất nhiều ngày không đến xem diễn cũng không phái người đến mời cậu, lúc đầu cậu chỉ cho rằng có thể là hắn rất bận rộn, dù sao thì gần đây bọn họ ở bên nhau cũng không tồi. Nhưng mà, chẳng cho đến khi cậu nhìn thấy Thạch Trữ trong tòa nhà đó, cuối cùng mới bừng tỉnh đại ngộ, ha, cậu cũng thật ngốc nghếch a, sao lại có thể quên mất sự tồn tại của nam nhân này nhỉ.

Kỳ thật, Lâm Vân Sinh cũng biết, cái chuyện quên mất này chẳng qua chỉ là sự lừa mình dối người đáng cười của cậu mà thôi, sở trường của cậu là hiểu được lòng người thì làm sao có thể không nhìn ra cho được, thật ra ngay cả lúc Hạ Thiên Thành trầm mê cậu nhất, thì từ đầu đến cuối vẫn ưu nhã thanh tĩnh. Một Hạ Thiên Thành như thế lại đi cường bạo nam nhân thô tục kia, lại còn liên tiếp làm ra những chuyện mà khiến cho người khác và ngay cả bản thân hắn chắc cũng không mấy thấu hiểu, tất cả những chuyện này đều nói rõ nên cái gì đây? Chỉ là có điểm cậu không hiểu chính là, rốt cuộc thì nam nhân đó có mê lực gì, mà có thể lọt được vào trong mắt xanh của một Hạ Thiên Thành chỉ thích tuần nam mỹ nữ.

Lâm Vân Sinh đã không còn có thể đắm nhiên được nữa, hiện tại cậu chỉ hận lúc đầu sao lại để mặc cho bản thân trầm mê, rõ ràng biết rằng nếu như không chiếm được trái tim của Hạ Thiên Thành thì kết quả sẽ rất thảm, mà trái tim của Hạ Thiên Thành lại khó đoán định đến thế, nhưng mà cậu lại mê lú không chịu tỉnh, đây cũng xem như là tự mình tác nghiệt không thể sống sao?

Lâm Vân Sinh bị ai nhìn rõ được kết cục thất bại của bản thân, nhưng tính cách mạnh mẽ kiên trì tôi luyện sau bao nhiêu năm khiến cậu tuyệt đối không cam nguyện thua thiệt tất cả như vậy, nếu đã không thể nào sống tốt được, thì cậu còn phải lo lắng cái gì nữa?

Cũng ngay lúc này, hành vi khác biệt lúc thường của Hạ Thiên Thành đã triệt để khiến cho các vị phu nhân dấy lên sự cảnh giác, các nàng lại lần nữa chú mục vào người nam nhân mà các nàng không muốn nhìn đến nhất. Dung Tú Anh lại càng tỉ mỉ hồi tưởng lại một lần tất cả những điểm nhỏ nhất nhất có liên quan đến nam nhân đó mà nàng biết, nàng cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản, lão gia đối với y đặc biệt chú ý, còn thật sự trầm mê, cho dù trong khoảng thời gian này cũng có nhiều lúc gián đoạn, nhưng nàng cũng không hề nhớ được lão gia có từng đối với ai ái muội không rõ ràng như thế này không.

Đã làm phu thê nhiều năm rồi, Dung Tú Anh cũng hiểu rõ khá sâu về trạng thái của nàng, hẳn trước giờ không phải là một người có thể lặp lại sai lầm, hẳn muốn làm như vậy, hơn phân nửa là tự hấn cũng không phát giác được, càng chưa từng suy nghĩ, nhưng mà khẳng định là hẳn cũng chưa từng lo lắng do dự qua, và nếu đã có ý đồ muốn làm thì nhất định sẽ nỗ lực, sau đó đến cuối cùng thì khó thể cắt đứt, tất cả những điều này, Dung Tú Anh càng nghĩ lại càng không tìm được thấy kinh hoàng.

Hôm nay, nhị phu nhân của Hạ Thiên Thành, là nữ tử tài hoa đã từng là hoa khôi trong đại học viện của Bắc Bình Lâm Thục Bình đến tìm nàng chuyện phiếm. Dung Tú Anh vốn nghĩ muốn đem những lời này cùng thương nghị với nàng, nhưng lại biết rõ tính cách của Lâm Thục Bình là thanh lãnh kiêu ngạo nhất, làm tỉ muội với nàng lâu như vậy rồi, trước giờ cũng chưa từng thấy nàng kết thân với ai nữa, Dung Tú Anh sợ nàng ghét phiền, lại sợ nói không rõ ràng sẽ khiến nàng ngộ nhận mà chế giễu, nhưng nếu không tìm nàng thì Dung Tú Anh lại có thể đi tìm ai? Hai người tiểu thiếp kia sao? Mấy ngày nay đến làm trò hề náo loạn nàng còn chưa đủ sao, cái loại đó, cũng không chịu suy nghĩ sự việc cho rõ một chút, suốt ngày chỉ biết khóc nháo thì có thể làm được cái gì đây!

Lời còn chưa nói ra, Dung Tú Anh trước hết đã tự mình thở dài một hơi phiền muộn.

Sự lo lắng này của nàng, cũng là bởi vì chính bản thân nàng, nhưng mà, lại có ai có thể cảm kích đâu.

Lâm Thục Bình đang uống trà nhìn nàng một cái, “.....Tỷ tỷ, có chuyện gì khiến người rầu vậy, làm gì than thở ghê thế.”

Dung Tú Anh thấy nàng hỏi, bèn đáp: “Muội muội, người cũng nên biết rõ mà, người còn không rầu?”

“Ta cũng biết?” Lâm Thục Bình không tìm được kinh ngạc nhượng mi, sau đó, bưng tỉnh gật đầu, “Ngô, người nói là chuyện đó.”

“Đúng a, chuyện đó còn không đáng buồn rầu sao? Muội muội, người nói xem chuyện này rốt cuộc là sao, lão gia sao lại nhìn trúng được một người như thế? Đã trôi qua nhiều ngày như thế rồi, hơn nữa người vẫn còn nhớ chuyện lần trước chứ? Cũng là nam nhân này.” Dung Tú Anh thật sự không hiểu rõ.

Lâm Thục Bình nửa ngày không nói gì, Dung Tú Anh cho rằng nàng kiêu ngạo thanh lãnh, nàng sẽ không thêm quan tâm, chỉ là chuyện này còn có thể chia sẻ với ai a, có trời biết từ sau khi nàng biết được chuyện này, đã phiền muộn đến nhiều ngày không ngủ yên. Trên đời này cũng chỉ có Hạ Thiên Thành, có thể quấy nhiễu lòng nàng đến thế, từ lúc nàng biết rõ hẳn đã có vợ nhưng vẫn muốn gả cho hắn, cho đến lúc nàng vì hắn cố tâm chịu đựng rồi chịu đựng, đại khái chắc là kiếp trước nàng đã thiếu nợ hắn đi.

“Rầu thì có tác dụng gì đâu?” Lâm Thục Bình hạ thấp thanh âm xuống, lần này, nàng cũng thật sự đau lòng.

Bởi vì Hạ Thiên Thành nhìn trúng một người như thế, hơn nữa còn là một nam nhân, cái dạng đó có gì hơn nàng sao?

Dung Tú Anh nhìn nàng như vậy, mới biết được là nữ nhân này cũng không dễ chịu gì hơn nàng, chỉ là che giấu không biểu lộ ra thôi, “Lần này không thể tiếp tục theo ý của lão gia nữa, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến người khác chê cười, muội muội, người thông minh nhất, người cũng nghĩ cách đi, cũng là vì tốt cho lão gia thôi.”

Nói đến cùng, cũng là vì người nam nhân này. (Ở đây là chỉ Hạ Thiên Thành)

Lâm Thục Bình cười khỏ, thật là nữ nhân luôn lo lắng những điều nhỏ nhặt mà, nàng và Dung Tú Anh không giống nhau a, Dung Tú Anh dịu dàng ôn hòa, nàng thì đậm mạc lãnh tĩnh, nhưng mà lúc đối diện với nam nhân này, đều biến thành ngốc nghếch như vậy.

Lâm Thục Bình nghiêng rằng, “Muốn biện pháp còn không có sao? Tìm một nguyên nhân để đuổi nam nhân đó đi không phải là được rồi sao?”

Dung Tú Anh lắc đầu, “Lão gia sẽ không đồng ý đâu, lại nói, đuổi ra rồi cũng có thể tìm trở lại mà.” Hơn nữa chắc chắn là sẽ bị bắt trở lại.

“.....Đuổi ra rồi còn có thể để cho y bị tìm trở lại sao? Vậy thì không bằng đừng làm.” Lâm Thục Bình đậm nhạt nói.

“ A? Người là nói.....” Dung Tú Anh kinh ngạc.

Lâm Thục Bình lập tức cắt lời, “Ta là cái gì cũng không nói a, tỷ tỷ, theo ta thấy tốt nhất là đưa cho tên đó một số tiền, để y cao chạy xa bay, còn không thì cũng tránh đi một thời gian.”

Dung Tú Anh kinh hồn khấn thiết, cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ tiếp lời: “Ân, tốt nhất là cứ thế, chỉ là không biết y có nguyện ý không.”

Các nàng vẫn nghĩ nam nhân kia sợ là kẻ tham sang phú quý không chịu đi, các nàng đều không biết Thạch Trụ nếu như biết được dự định này của các nàng, vậy thì có bảo y dập đầu lạy các nàng y cũng nguyện ý.

Đối với những cách thức này Lâm Thục Bình không có nói ra miệng, mà chỉ là ngầm thương nghị.

Thạch Trụ cảm thấy Đinh Linh Nhi dường như đã nhận được y, mấy lần này, mỗi lần y đến thăm nàng đều sẽ nhìn chăm chăm vào y không dứt, có lúc thậm chí còn cười với y một cái, phát hiện này khiến Thạch Trụ kích động không thôi, cũng không thềm để tâm đến Thanh Thanh đang ở cạnh bên, một ngày thì hết nửa ngày là ngồi ngốc ở chỗ của nàng, y không nhẫn nại được mong muốn liền giành lấy việc chiếu cố Đinh Linh Nhi, Thanh Thanh nói mấy lần cũng không nghe, bèn lạnh lùng đứng một bên nhìn, cứ như thế tiếp tục nhàn tản.

Dù sao thì y cũng chỉ là giành đi công việc mà thôi, nàng đứng ở cạnh bên, thì bọn họ cũng không thể làm ra được chuyện gì không đứng đắn.

Từ từ, Thạch Trụ liền thường xuyên ở lại chỗ của Đinh Linh Nhi ăn cơm xong rồi mới đi, Đinh Linh Nhi không thuận tiện, cơm của nàng trước giờ đều là do Thanh Thanh đi lấy về rồi ăn một mình, ở Hạ phủ những cái khác không nói, riêng về phần cơm thì rất tốt, bàn cơm chung của hạ nhân có thể bảo chứng là mỗi người được ít nhất một món ăn. Còn như Đinh Linh Nhi, mỗi bữa đều ít nhất là hai món, qua đợt này, Thạch Trụ đều có thể cảm thấy được khí sắc của Đinh Linh Nhi rõ ràng tốt hơn nhiều, đây cũng là niềm an ủi duy nhất mà hiện nay y có được.

Mà mỗi lần rời khỏi phòng của nàng trở về nơi của mình, tâm tình Thạch Trụ liền bắt đầu trầm trọng, lúc này, sắc đêm dần dần tối, đại khái là đã đốt đèn không lâu, Hạ Thiên Thành chắc cũng đến rồi, hiện tại hẳn có thói quen ở trong phòng y xem sách xong rồi ngủ, đêm dài thăm thẳm dù sao cũng đủ cho hắn giầy vò rồi.

Vì thế mỗi ngày từ lúc sau khi ăn cơm tối xong cho đến sáng ngày hôm sau, Thạch Trụ chính là phải trải qua một loại hành hạ nhỏ nhoi này.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Hạ Thiên Thành an tĩnh ăn cơm tối, Dung Tú Anh ngồi phía dưới gần hắn, vừa ăn vừa đưa mắt nhìn Liễu Nhất Mi và Lý Khả Nhi căn bản không để tâm vào chén cơm trước mặt kia, hai vị tiểu thiếp này không được bao lâu thì lại đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, Liễu Nhất Mi nói: “Lão gia, hôm nay Nhất Mi có mua mấy chậu hoa mới, bạo gan muốn mời lão gia và phu nhân cùng đến thưởng thức.”

Hạ Thiên Thành chậm chậm câu lên khoe môi, có chút không để tâm nói: “.....Hôm nay có hơi mệt, các nàng cứ tự mình thưởng thức đi.”

“A, vậy thì có thể để Khả Nhi xoa xoa cho ngài mà, lão gia không phải là rất thích công phu xoa bóp của Khả Nhi sao?” Lý Khả Nhi lập tức tiếp lời, Hạ Thiên Thành có hơi kinh ngạc.

Dung Tú Anh thấy thế hơi nhật mím cười, “Đúng a, lão gia, hiếm có hôm nào chúng ta thế này thì nên xum vầy lại a, không bằng nhân cơ hội này đến chỗ của Nhất Mi chơi một lát, rồi để Khả Nhi xoa bóp cho ngài.”

Liều Nhất Mi và Lý Khả Nhi không ngờ được Dung Tú Anh sẽ nói đỡ cho các nàng, có chút được sủng mà lo sợ, càng thêm mắt long lanh kỳ vọng nhìn Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành đột nhiên ý thức được là bản thân đã để các nàng lạnh lẽo quá lâu rồi.

“.....Ngô, vậy cứ như thế đi.”

Dung Tú Anh và Lâm Thục Bình bất động thanh sắc nhìn nhau.

Đêm này, khi Hạ Thiên Thành đến phòng của Thạch Trữ là đã rất trễ rồi, hẳn vốn dĩ định ngủ lại ở phòng của Nhất Mi nhưng lại nghĩ đến ở đó còn ba người kia nên đành bỏ ý định, lại nói, hẳn cũng không phải muốn ngủ ở đó lắm.

Nhưng ngay lúc hắn đang suy nghĩ Thạch Trữ có phải là đã đi ngủ trước rồi không, thế mà lúc đẩy cửa vào lại phát hiện trong phòng trống không. Hạ Thiên Thành kinh ngạc một lúc, mục quang lại chuyển hướng qua phòng bên trái của Đình Linh Nhi.

Thạch Trữ lúc này đang ở trong phòng của Đình Linh Nhi, không biết vì sao, Thanh Thanh luôn ở bên cạnh giám sát bọn họ hôm nay sau bữa cơm tối thì không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, Thạch Trữ không thể yên tâm để Đình Linh Nhi một mình trong phòng, tối nay lúc ăn cơm nàng đã không mấy dễ chịu, nhưng mà y cũng vẫn lo lắng việc Hạ Thiên Thành không biết lúc nào sẽ đến, thế là vẫn tranh thủ lúc rảnh sẽ chạy về phòng mình xem một chút.

Thạch Trữ mới vừa trở về phòng mình xem qua một khắc trước, vẫn không thấy bóng dáng Hạ Thiên Thành, Thạch Trữ thấp thỏm bất an lại như trút được gánh nặng, có lẽ đêm nay hắn sẽ không đến đi? Đình Linh Nhi càng lúc càng khó chịu lăn qua lộn lại trên giường, mấy lần đã xém ói ra, Thạch Trữ rất hoảng loạn, “Linh nhi.....khó chịu sao?”

Thanh Thanh tại sao còn chưa trở về nữa? Thạch Trữ cũng không biết đã trễ thế này rồi, còn có thể chạy đi đến đâu chuyện phiếm được nữa.

Đình Linh Nhi giống như không hề nghe thấy lời nói của y, đột nhiên, nàng lại một lần nữa ngồi dậy phục xuống mép giường.

Thạch Trữ vội vàng đỡ người nàng, bưng cái chậu ói lên để cạnh miệng nàng.

Cứ thế, ai biết được trời xui quẻ khiến, lại ngay đúng vào giây phút đó, Hạ Thiên Thành đẩy cửa đi vào.

Trong thoáng chốc, tình cảnh bên trong khiến cho Hạ Thiên Thành vốn dĩ đang âm trầm sắc mặt nhất thời ngây ra.....Bọn họ, đang làm cái gì?

Giờ khắc này trầm tịch đến mức dường như ngay cả tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được, hai mắt Hạ Thiên Thành từ từ híp lại, “.....Hâng! Còn chưa có bái đường đã muốn động phòng rồi sao?”

Cái thứ xuẩn ngốc lúc nào cũng chỉ biết than thở đó, thật là con mẹ nó nhìn không ra là còn có được cái can đảm này.

Tay của Thạch Trữ lúc này là đang xoa trên lưng của Đình Linh Nhi, y đã bị dọa ngốc rồi.

Hạ Thiên Thành không kìm được lại càng tức giận, đây là cái gọi là bắt gian tại giường sao? Cho dù bọn họ cũng không thật sự là đang ở trên giường, nhưng mà cũng đã đủ để kích thích hắn rồi.

“Người con mẹ nó.....”

“Oe!” Đột nhiên, Đinh Linh Nhi này giờ vẫn đối với Hạ Thiên Thành hỗn loạn không chú ý thấy lớn tiếng nồn ọc, Hạ Thiên Thành bị dọa một phát, lời nói đang dâng lên đến miệng bất giác cũng đành nuốt trở về.

Thạch Trụ sau một chút kinh ngạc, hoảng loạn tay chân vụng về quay lại xem nàng, nhưng trong ý thức y lại không dám chạm vào Đinh Linh Nhi nữa.

Hạ Thiên Thành lặng lẽ đứng ở đó, chuyện này, đã khiến hắn dần dần bình tĩnh lại, hắn phát hiện được điều dị thường trong phòng. Đầu tiên, Đinh Linh Nhi xem ra không mấy dễ chịu, kể đó, Thanh Thanh con thú nhá đầu kia lại không có trong phòng, đây có phải là có thể giải thích được tại sao Thạch Trụ trẻ như vậy rồi còn ở lại chỗ này? Nghĩ như thế làm cho sắc mặt của Hạ Thiên Thành dần chuyển biến tốt hơn một chút.

Hắn không tiếp tục nói nữa mà lạnh mặt đứng nhìn Thạch Trụ bận rộn.

Cuối cùng, Thạch Trụ sau khi giúp đỡ Đinh Linh Nhi nằm lại đành hoảng liên đứng thẳng dậy vô thức lấy tay chùi chùi mồ hôi trên trán, y không dám nhìn Hạ Thiên Thành.

“.....Đi thôi.” Sau nửa ngày không nói tiếng nào, Hạ Thiên Thành cử động tứ chi có hơi cương cứng một chút, rồi nói như thế.

Thạch Trụ ngạc nhiên,.....Đi thôi? ! Y có chút không thể phản ứng được.

Mà vẫn chậm trễ không thấy Thạch Trụ có ý muốn động dậy, Hạ Thiên Thành kiên nhẫn vô cùng đợi thêm một chút, chân mày nhịn không được lại lần nữa nhướng lên. “Người đang làm gì?”

Thạch Trụ sợ run, y cứng họng líu lưỡi len lén ném một ánh mắt sang Hạ Thiên Thành.

“Ta đang hỏi người đó, người đang làm gì?” Thanh âm của Hạ Thiên Thành nâng cao, hắn quả thật đã không còn có thể kiên nhẫn nữa, nam nhân này, y có thể nào đứng trưng ra bộ dáng chết rồi này được không.

“Thanh.....Thanh.....” Thạch Trụ càng căng thẳng, nhưng mà y nhìn Đinh Linh Nhi vẫn không thể an tĩnh kia, y không thể cứ như thế mà đi.

Hạ Thiên Thành lạnh lẽo trừng mắt nhìn Thạch Trụ, sau đó, hắn bực bội nắm chặt lại hai quyền, hắn có thể đoán ra y đang muốn nói cái gì, nhưng mà, hắn kiên quyết muốn nam nhân này phải tự mình nói ra.

Thạch Trụ lẩm bẩm, mục quang của y trốn tránh, Hạ Thiên Thành không nhớ được có lúc nào thì y nhìn thẳng vào hắn không, tuy là bọn họ đã ngủ với nhau vô số lần rồi, nhưng Hạ Thiên Thành tin rằng nam nhân này đại khái là ngay cả thân hình của hắn là cái dạng gì cũng đều chưa từng nhìn rõ, thật là con mẹ nó mà, bản thân hắn lại khiến cho nam nhân này sợ hãi chán ghét đến thế sao?

Cho tới bây giờ đối với sự phóng đảng bữa bãi của mình, Hạ Thiên Thành chưa bao giờ từng cảm thấy qua được những hành vi đó có gì quá phạm, hắn chỉ là làm chuyện mà hắn muốn làm mà thôi, còn về chuyện Thạch Trụ có nguyện ý hay không.....Hạ Thiên Thành thật sự là chưa từng gặp phải một người nào như Thạch Trụ, trong những tình huống bình thường khác, người mà hắn nhìn trúng, cho dù lúc bắt đầu có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng cũng đều chạy theo hắn, nào có cái thứ thấy hắn như nhìn thấy quỷ thế này, mà còn đem chuyện phải lên giường với hắn xem là sự giày vò, khiến cho việc đó nếu không phải là một trận cuồng bạo thì chính là tựa như con cá chết động cũng không động, nên chuyện này làm sao có thể không khiến cho Hạ Thiên Thành nổi giận phiền não và cảm thấy kỳ quái chứ?

Rõ ràng biết rõ nam nhân ngốc nghếch này chắc chắn sẽ không thể cũng không dám cùng sư muội của y có hành vi mờ ám nào, nhưng mà mỗi lần bọn họ ở bên nhau, cái loại cảm giác thân thuộc đó, cái loại vô tư thân thiết do bên nhau từ nhỏ không hề che đậy đó, nhìn thế nào cũng đều khiến cho Hạ Thiên Thành không vui.

Thạch Trụ rốt cuộc cũng không có nói ra lý do rõ ràng, khóe mắt Hạ Thiên Thành nhìn nữ nhân điên loạn đang cuộn mình trong chăn một lát, biểu tình của hắn nghiêm nghị, rồi lại đột nhiên lia miệng cười xéo, “Đúng a, sao ta lại quên đi, sư muội của người là một kẻ ngốc a..... Ôi ôi, thật là thật là.....nếu đã như vậy, người cũng không cần miễn cưỡng, không đi thì không đi vậy, chúng ta ngủ ở đây cũng giống nhau thôi.” Thanh âm của Hạ Thiên Thành trầm lắng nhàn tản đến thế.

Trong đầu Thạch Trụ một mảng trống rỗng, y ngậy ngốc nhìn Hạ Thiên Thành, cái người phảng phất như đang cười đó nói xong rồi thì lúc này trên mặt không còn biểu tình gì, con ngươi của Thạch Trụ từ từ dâng lên một sự sợ hãi cường liệt, y không thể không chế được sự rét sợ mà thân thể bắt đầu run rẩy, chỉ cảm giác được trước mắt từng trận đen đi, trời đất quay cuồng, y xém chút nữa chết ngất đi.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Hạ Thiên Thành đã dẫn bước lên đi vào trong, Thạch Trụ thậm đến không còn huyết sắc nhìn hấn.

Giường của Thanh Thanh nằm bên phải giường của Đinh Linh Nhi, thấp bé ở phía dưới của sổ, Hạ Thiên Thành cau mày đánh giá chần nệm bông xanh được sắp xếp chỉnh tề trên giường, nói thật, độ sạch sẽ này còn hơn rất nhiều so với chỗ mà lần đầu tiên hấn ngủ với Thạch Trụ.

“Qua đây đi.” Hạ Thiên Thành ngồi cố định trên chiếc giường không thể coi là rộng rãi bao nhiêu, mục quang mới chuyển đến trên người Thạch Trụ lúc này tựa như đã hóa đá, nam nhân này, sắc mặt thật sự là đủ khó xem lắm rồi.

Thạch Trụ không hề động đây

“.....Ta kêu ngươi lại đây.” Không nghe được bất kỳ âm thanh cử động nào, thanh âm hồ hững liên lập lại, hai tay của Thạch Trụ chặt chẽ xiết lại.

Y tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể để hấn ngay tại đây.....khóe mắt Thạch Trụ nóng lên, y cúi đầu thật thấp.

Thạch Trụ biết chỉ cần là Hạ Thiên Thành muốn làm, thì y tuyệt đối không có khả năng phản kháng trốn tránh được, nhưng mà lần này.....trong lòng Thạch Trụ một mảng lạnh lẽo, y tuyệt vọng nhìn mặt đất.

“.....Không nguyện ý sao.....” Trong mắt Hạ Thiên Thành trong nháy mắt bắn ra tinh quang, hấn sao lại không nhìn ra được xuẩn nam nhân này đang nghĩ cái gì chứ?

Hơn nữa chính bởi vì phản ứng của y lại rất chuẩn xác với dự liệu của hấn, mới khiến cho trong lòng hấn lại càng cảm thấy không vui, hấn cố gắng áp chế một lúc lâu, trong một thoáng đã muốn nhịn không được mà phát tác.

Nhưng mà lúc này, hấn vẫn nhịn được, không biết là vì sao, nhìn thấy bộ dáng Thạch Trụ tựa như trời sập đó, hấn lại không thể nhẫn tâm xuống tay, lẽ nào sau rất nhiều ngày trôi qua trong hòa bình khiến hấn quen rồi, làm hấn không còn muốn tiếp tục cưỡng bách y nữa sao? Hạ Thiên Thành không phải không ưu tư. Hấn có hơi trầm ngâm, xem ra có một số lỗi, là tuyệt đối phải nói rõ, khiến cho nam nhân này không cảm thấy áp lực.

Hạ Thiên Thành không biết bản thân làm quái gì phải phí công như thế, sau rất lâu mới chậm rãi nói, “Ta biết, trong lòng của ngươi nhưng nhớ nữ nhân này, nhưng mà nàng là tiểu thiếp của Dung Trọng Anh, cho dù là hấn không cần nữa, cũng không đến lượt ngươi. Nếu ngươi và nàng tiếp tục thế này, để cho tên tiểu tử đó biết được thì các ngươi cũng không dễ chịu gì đâu, những điều này, ngươi đều chưa từng nghĩ qua đi?”

Thạch Trụ ngốc lảng, y kinh ngạc ngẩng đầu lên, không thể tin rằng Hạ Thiên Thành sẽ nói với y những lời này, hơn nữa lại ngay vào lúc này.

“.....Nói thật cho ngươi biết, lão gia ta là đáp ứng cho chuyện của hai người các ngươi, nhưng mà phải đợi qua một khoảng thời gian a, còn phải xem biểu hiện của ngươi, ta vì ngươi mà đặc tội với thân thích, còn không phải là vì thành toàn cho tư tình mật ý của các ngươi sao.” Hạ Thiên Thành ảo não, đối với người này nói chuyện hấn cũng sắp muốn thay đổi luôn.

Nhưng mà Thạch Trụ lại không phải như hấn cho rằng như thế, y chưa từng nghĩ qua những điều này, y thật sự một chút cũng không có dám kỳ vọng, đối với lời của Hạ Thiên Thành, y căn bản không dám tưởng tượng thành sự thật bao giờ, y sớm đã chết tâm từ lâu rồi, không cần tính đến chuyện y không đầu lại một số người, đơn giản chỉ riêng bản thân y hiện tại cái dạng này, có điểm nào còn đủ tư cách chứ.

Lúc này thấy Hạ Thiên Thành nói như thế, trong mắt Thạch Trụ lại không thể nhẫn được cảm thấy chua xót. “.....”

Mà Hạ Thiên Thành lần đầu tiên nói chuyện với nam nhân này nhiều như vậy, trong lòng cũng không ngăn được có chút quái quái, nhất thời trong phòng lại trầm tĩnh lại.

Cánh cửa bị người nhẹ nhàng đẩy vào, đầu của Thanh Thanh thò vào thăm dò trước tiên, khi nàng nhìn thấy được Hạ Thiên Thành đang ngồi yên lặng, liền bị dọa cho trái tim như muốn nhảy khỏi ***g ngực, ông trời ơi, nàng sẽ không thật sự xui xẻo như vậy chứ.

Hạ Thiên Thành đã nhìn thấy nàng, sắc mặt đông lại, Thanh Thanh vội vàng run rẩy lên tiếng: “Lão gia!” Nàng len lén đi vào tránh trong góc phòng.

“Người tốt a.” Hạ Thiên Thành lạnh lùng nói.

Thanh Thanh lại càng run rẩy, cuối thấp đầu không dám trả lời.

“Nói đi, làm quái gì mà đi mất?”

Trong đầu Thanh Thanh kịch liệt xoay chuyển, lão gia đã từng nói với nàng, có chuyện gì đều phải hỏi bẩm lại cho hắn rồi mới có thể làm, nhưng mà tình huống hôm nay thì đầu thể do nàng làm chủ được. Một người luôn rất nhạy bén như nàng sau khi đem chuyện hôm nay trước sau xâu chuỗi lại, trong lòng sớm đã hiểu rõ được tám chín phần, rõ ràng là muốn mạng của nàng mà, nhưng nàng lại không dám nói đúng sự thật, nếu không, cái mạng nhỏ này của nàng lại càng xong rồi.

“Lão gia, hôm nay mẹ của Thanh Thanh thân thể không khỏe, vốn là nghĩ chỉ trở về thăm một cái rồi trở lại liền, không nghĩ là lại chậm trễ như vậy, xin lão gia trách phạt.” Thanh Thanh căng chặt da đầu nói dối.

Hạ Thiên Thành lạnh lẽo nhìn kỹ nàng, nửa ngày, hắng một tiếng nói: “Người dám tự tiện làm chủ a, nhưng mà, ta thấy y chiều đó cũng rất là quen tay đi, nghĩ tắt là đã làm không ít lần..... Người nói xem ta còn cần người để làm gì nữa?”

Mặt Thanh Thanh trắng bệch đi, nàng đột nhiên quỳ phục xuống đất: “Lão gia, Thanh Thanh không bao giờ dám nữa, xin ngài đừng đuổi Thanh Thanh đi, trong nhà của Thanh Thanh chỉ có thể dựa vào Thanh Thanh thôi.”

Hạ Thiên Thành mặt không chút biểu tình, hắn không còn muốn để ý đến nàng nữa, quay sang Thạch Trụ ôn thanh nói: “Hiện tại người có thể đi rồi chứ?”

Thạch Trụ sớm đã ngóc ra nhìn, nghe được câu hỏi của Hạ Thiên Thành, kinh ngạc hồi thần.

Y chậm chạp đi về phía cửa, lúc đi qua Thanh Thanh, lại cảm lòng không dặng mà trộm nhìn nàng một cái, y trước giờ chưa từng nhìn thấy một nữ hài tử nào lại sợ hãi tuyệt vọng đến mức độ này, không biết tại sao, y lại cảm thấy rất áy náy.

Lúc sắp ra khỏi cửa lại trộm nhìn về chiếc giường một cái, Linh Nhi lúc này đã rất an tĩnh ngủ say rồi.

Đêm này, Hạ Thiên Thành làm đặc biệt kịch liệt, Thạch Trụ đã lâu rồi không có khó chịu như thế, chờ cho đến lúc Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng phát tiết đủ rồi, Thạch Trụ đã ngay cả người cũng đều không nhắc lên nổi, nhưng mà y cố gắng chịu đựng, úp mở nói, “Lão gia.....ngài tha cho Thanh Thanh đi.....”

Hạ Thiên Thành vốn là đang muốn ngủ rồi, lại không ngờ nghe được câu này, hắn quả thật đã cho rằng mình nghe nhầm, nam nhân này, y là đang cầu tình cho người khác sao? Hạ Thiên Thành quay người lại nằm trên giường nhìn Thạch Trụ, mặt của Thạch Trụ đỏ bừng lên.

“Người nói cái gì?” Đã muốn giày vò người nam nhân này hơn nửa đêm rồi, vậy mà y luôn cố gắng chịu đựng không giống với lúc thường, thì ra là bởi vì câu nói này a, tâm tình của Hạ Thiên Thành lại kỳ quái là chuyển biến tốt hơn.

Tỉ mỉ nghĩ lại, đây chắc là lần đầu tiên y chủ động nói cái gì đó với hắn.

“.....” Thạch Trụ lại không dám mở miệng nữa, mục quang của y tránh né Hạ Thiên Thành.

Hạ Thiên Thành sao lại có thể dễ dàng cho y tránh né như thế, “Người nói ta tha cho Thanh Thanh sao?”

Thạch Trữ gian nan gật đầu.

Thạch Trữ thế này thật sự là không nói rõ được có bao nhiêu mới mẻ thú vị, Hạ Thiên Thành đột nhiên cười, “Tha cho nàng đương nhiên là không phải không thể, nhưng mà người đứng trên lập trường gì để cầu tình đây? Dựa vào việc người lên lút làm chuyện gì đó sau lưng ta sao?”

Thạch Trữ vô thức nhìn hẩn một cái, “.....Chúng ta.....ta và sư muội.....không.....”

“Hâng, ta đương nhiên biết là không có, nếu không người cho rằng ta sẽ tha cho sư muội của người sao?” Hạ Thiên Thành đột nhiên tùy tiện nói ra câu nói này, nói xong rồi thì bản thân cũng có chút ngây đi, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, nếu như Thạch Trữ và Đinh Linh Nhi thật sự có gì đó, hẩn đích thật là người đầu tiên không bỏ qua cho nữ nhân đó.

Thạch Trữ lại càng không nói ra được cái gì, câu nói này khiến y vô cùng kinh tâm, Hạ Thiên Thành hôm nay, thật sự là không thể nói rõ được có cái gì rất khác, nửa ngày trầm mặc, Hạ Thiên Thành lại trở mình, ngáp một cái thật lớn tiếng rồi nói: “Ngủ đi.” Thuận tay với lấy tắt đèn.

Trong phòng nhất thời một mảng đen kịt.

Nhưng mà đêm này Hạ Thiên Thành cuối cùng có ngủ hay không, chỉ có trời mới biết.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Cuối cùng cũng chỉ còn có ba ngày nữa là qua năm mới rồi, trên dưới Hạ phủ một mảng nào nhiệt rối loạn, chỉ có Thạch Trữ là đứng ngồi không yên.

Thật sự là đã đến lúc cần phải trở về rồi, nhưng mà đến nay cũng không có ai nhắc đến chuyện cho y về nhà, nhìn Hạ Thiên Thành mỗi ngày đều hành sự như không hề có chuyện gì, lẽ nào ngay cả hai ngày này hẩn cũng đều không tính bỏ qua cho y sao?

Đồ đạc của Thạch Trữ sớm đã thu xếp xong hết rồi.

Thạch Trữ cũng đã từng nói qua với Từ Phúc Quang chuyện phải trở về nhà này, nhưng Từ Phúc Quang chỉ nói trước năm mới rất bận, bảo y qua hai này nữa rồi lại nói, sau đó cũng không còn để ý gì đến y nữa. Thạch Trữ thật ra có thể nhìn rõ, y không thể từ chỗ của Từ Phúc Quang đạt được câu trả lời, nhưng mà nếu như phải đi hỏi Hạ Thiên Thành, y lại vẫn không gom được dũng khí.

Y một chút cũng không thể lần rõ được con người đó, chỉ sợ hỏi ngược lại còn gây ra chuyện.

Thạch Trữ suy nghĩ không tòi, Hạ Thiên Thành đích thực là căn bản không dự tính sẽ cho y trở về, sư muội của y cũng đã đón đến rồi, y còn có cái gì tất yếu phải trở về nhà nữa? Hẩn ngay cả nghĩ cũng không thềm nghĩ qua.

Thạch Trữ cố gắng chịu đựng đợi thêm một ngày, đêm nay, không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, len lén đưa mắt nhìn Hạ Thiên Thành đang nằm nghiêng trên giường xem sách hết mấy lần, cuối cùng nhân lúc y đang rảnh lật sách mà úp úp mở mở: “.....Hôm nay là hai mươi tám rồi....”

Đường nhìn của Hạ Thiên Thành chuyển từ trong sách ra nhìn Thạch Trữ, trong căn phòng tĩnh lặng đã lâu lại bị nam nhân này mở miệng nói chuyện, hẩn có chút không phản ứng kịp, “.....”

Thạch Trữ bị hẩn nhìn một cái lại càng khấn trương, nhưng mà y ráng căng da đầu nói, “.....Trong nhà đang đợi về ăn tết.....”

Hạ Thiên Thành từ từ đặt sách xuống, “Ngô?” Nam nhân này, y muốn nói cái gì?

“.....Ngày mai liệu ta có thể trở về không, đợi qua mừng ba là trở lại rồi.....” Thạch Trữ cúi đầu, y không dám nhìn Hạ Thiên Thành.

Ánh mắt của Hạ Thiên Thành lấp lánh, nửa ngày không nói câu nào, Thạch Trữ chờ đến hoảng loạn.

“Vậy người trở về đi.” Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng nói, hắn lại cầm quyển sách lên che phủ mặt, Thạch Trụ rốt cuộc có thể an lòng xuống. “Sư muội của người ta sẽ cho người chiếu cố, hôm qua có người nói có một đại phu rất mất tay, ta dự định mời hắn đến xem bệnh cho sư muội người.”

Thạch Trụ kinh ngạc.

“Đi tắm rửa đi, hôm nay ngủ sớm một chút.” Thanh âm của Hạ Thiên Thành từ sau quyển sách đậm nhiên vọng ra, Thạch Trụ hoàn toàn ngốc lảng.

“.....Làm sao rồi?” Hạ Thiên Thành từ trên người của Thạch Trụ hơi hơi nâng thân dậy, y cứ một mực co người khiến hắn rất không vui lòng, cưỡng ép mấy lần cũng đều không thấy hiệu quả, nhưng mà lên nhìn chằm chằm nam nhân mang bộ mặt sầu khổ hoảng sợ này một lúc, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Người lại đang muốn làm cái quỷ gì?”

Trong con mắt thâm thúy của Hạ Thiên Thành tuyệt đối không có một nửa ý cười, lúc này, hắn nghĩ hắn đã chịu đủ rồi, “Ta thấy nếu cách xa người nào đó con mẹ nó người cũng không qua nổi cái tết này!”

Có trời biết hắn đã ghen suốt nửa ngày rồi, từ lúc nghe thấy Thạch Trụ nói muốn trở về, nam nhân này trừ cái đám người kia, trong đầu y con mẹ nó còn có thể còn ai nữa? Thật ra bên ngoài Hạ Thiên Thành bình tĩnh nhưng trong lòng lại phiền muộn ức chế không nói ra được, cắn chặt lấy môi nhìn chằm chằm nửa ngày, đột nhiên, trên tay dùng lực tách hai chân của Thạch Trụ ra, “Không có ai dạy cho người, có yêu cầu gì, thì trước hết phải hầu hạ lão gia ta cho tốt rồi mới nói sao?”

Thạch Trụ không hề đề phòng theo phản xạ liền muốn co chân lại, nhưng mà lần này Hạ Thiên Thành thật sự dùng lực rất lớn, sức mạnh hắn ép lên y lớn đến kinh người, Thạch Trụ đã cảm giác được một ngón tay không chút do dự cưỡng chế nhét vào nơi đó, “.....Không.....” Thạch Trụ đau đến trong nháy mắt căng chặt lại thân thể.

Hạ Thiên Thành từ trên cao nhìn xuống chú mục vào gương mặt sợ hãi trắng bệch của Thạch Trụ, nương theo sự xâm phạm mạnh bạo của hắn, nơi đó đã thấm ướt một tầng mồ hôi lạnh dày đặc, nhưng trừ một tiếng cầu xin đầu tiên không tìm được ra, thì nam nhân này chỉ im lặng, cảm giác được y không thể không chế được mà run rẩy, sự thô bạo trong tay của Hạ Thiên Thành không thể duy trì được bao lâu.

Đến lúc cuối cùng cũng xâm nhập, động tác của Hạ Thiên Thành quả thật có thể gọi là dịu dàng được rồi, hắn toàn tâm toàn ý cảm nhận tư vị mất hồn của khối thân thể này, mơ mơ hồ hồ nghĩ, muốn hắn phải rời xa thân thể này năm ngày, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì a.

Thạch Trụ không hiểu rõ được biểu hiện lập đi lập lại của Hạ Thiên Thành trong đêm này, chỉ là sang hôm sau khi Từ Phúc Quang đến nói cho y biết có thể về nhà, y lại không hề kinh hỉ, lẽ nào y đã sớm cảm giác được sẽ như vậy rồi sao? Nhưng mà y lại không có dám kỳ vọng a.

Kỳ vọng đối với y mà nói, sớm đã là một chuyện rất xa xỉ rồi, có lẽ chỉ là y đã quá mệt rồi đi.

Sau đó Hạ Thiên Thành vạn lần không thể ngờ được, Thạch Trụ đi chuyển này, thế nhưng lại như hòn đá chìm trong biển tiêu thất không thấy nữa, cả cái Đình gia ban cũng không thấy, hắn tìm kiếm một tháng, lại tìm thêm một tháng, đến khi được một năm, hắn cũng không còn nhắc đến người này nữa.

Hoa viên Hạ phủ.

“Lão gia, ngài quyết định phải đi rồi sao? Sơn Đông nơi đó loạn vô cùng, thổ phỉ hoành hành.” Dung Tú Anh bảo bà vú mang con gái Tư Vân đi, không phải không có lo lắng nói.

Hạ Thiên Thành gật đầu, “Kính Bình đã nhiều lần thành ý tương hẹn, nếu còn không đi cũng không tốt, nàng yên tâm đi, trên đường có vệ binh bảo hộ, sẽ không có chuyện gì.”

“.....Nhưng mà lão gia.....” Dung Tú Anh vẫn không an tâm.

Hạ Thiên Thành cắt lời nàng, “Được rồi, nàng đừng nghĩ nhiều nữa, thế nào thì cũng chẳng qua một tháng là trở về thôi, ta sẽ cẩn thận.”

Lúc này đang giữa mùa hạ, trong đình có gió mát mê người, Hạ Thiên Thành không còn nói gì nữa, lặng lẽ ngồi đó, thật ra, ở tại Bắc Bình sớm đã quá đủ rồi, sớm cũng nên đi ra ngoài cho khuây khỏa một chút.

Sáu ngày sau, Hạ Thiên Thành mang theo mười vệ binh đắc lực nhất rời kinh.

Đến Tế Nam, Hạ Thiên Thành lại không có trực tiếp đi đến phủ của hảo hữu Trương Kính Bình, mà đầu tiên là đến một địa giới tụ họp tạp kỹ, đây đã trở thành một thói quen của hắn. Rõ ràng cũng biết trong biển người mênh mông sao lại có thể khéo léo mà tương ngộ cho được, nhưng vẫn là không tìm được mà muốn đi xem thử, đây là loại tâm tình nào, sớm đã không nghĩ còn muốn nhắc đến, nhưng dường như lại mãi mãi cũng đều không thể dứt bỏ được, theo từng ngày từng ngày trôi qua, một số chuyện ngược lại lại càng nhớ rõ ràng hơn.

Hắn không biết nam nhân đó lúc nào thì đã để lại ấn ký sâu đến thế trong lòng của hắn, nhưng tiếc là hiện nay có chút hiểu rõ, thì cũng đã muộn rồi.

Hắn không nhìn thấy được người đó, sau đó thì đến ngụ trong phủ của Trương Kính Bình, đã hẹn hắn đi đến Tế Nam sẽ dạo chơi đường lớn phố nhỏ, nhưng vẫn là không có tìm thấy.

Một tháng sau, Hạ Thiên Thành đúng hạn hồi kinh.

Mang theo đồ mà Trương Kính Bình tặng cho hắn, chất đầy cả một xe lớn, rồi đoàn người đi ngược trở về cũng không vội vàng gì.

Không ai biết được chính là lúc đi qua địa phận Thanh Phong Lĩnh của Sơn Đông, biến cố xảy ra, bọn họ gặp phải thổ phỉ, có thể là do không nghĩ đến bọn họ chỉ có mấy người lại mạnh đến thế, nên nhân số của đám thổ phỉ không nhiều, rất nhanh đều bị đánh chạy tan tác. Bộ hạ của Hạ Thiên Thành sợ bọn chúng chạy đi tìm cứu binh, liền truy kích theo một đoạn khá xa, xong khi diệt sạch được tên thổ phỉ cuối cùng lại phát hiện được có một tiểu đội thổ phỉ chắc chắn là đang chuẩn bị tiếp ứng hàng hóa xuất hiện, phát hiện điểm mấu chốt không đúng, nên đám thổ phỉ này vừa lộ mặt liền nhanh chóng tản ra, nhưng mà chỉ cần lộ đầu ra, Hạ Thiên Thành đã chấn động trong đầu, hắn nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc.

Trước mắt không biết vì sao lại có chút mơ hồ, tất cả vệ binh đều đã quay trở lại, “Đại soái, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Hạ Thiên Thành im lặng, rất lâu sau, tinh thần của hắn xoay chuyển, xoay nhìn thật kỹ bốn hướng của nơi này, “Đáng giận.” Thanh âm hơi mang theo chút khàn khàn trầm thấp nhưng lại ẩn ẩn có một chút kích tình náo động, Hạ Thiên Thành đột nhiên tươi cười sáng lạn, “Đám cướp của Hạ Thiên Thành ta, ta không bỏ qua cho các ngươi đâu, chờ đó cho ta!”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Thanh Phong Lĩnh, tại đây có một ổ thổ phỉ lớn nhất trong suốt trăm năm trở lại đây, là nơi giao giới giữa hai tỉnh ở ngoại thành huyện Bình An, đại ca hiện tại là Quan Sơn Bá mà cả hai phía hắc bạch nghe tên đều chấn động, nghe nói tuổi tác của hắn cũng chỉ mới cỡ khoảng trên dưới ba mươi mà thôi, một thân võ nghệ, gan dạ dũng mãnh, nhưng chỉ có một điểm nhỏ, là có hơi tham rượu háo sắc, vài lần bị thua trận đều là bởi vì cái tính tham rượu háo sắc này, cho nên có một năm kia sau khi xuống núi bắt cóc tứ tiểu thiếp của Lý hội trưởng huyện Bình An, đem về làm áp trại phu nhân xong thì mới thu liễm được một chút.

Tại địa giới của huyện Bình An sớm đã lưu truyền một câu nói rất nổi tiếng: “Thà đi Hắc Nhai Khẩu, hơn đi Thanh Phong Lĩnh.” Ý nghĩa chính là địa thế núi của Thanh Phong Lĩnh hơi bằng phẳng nhưng so với Hắc Nhai Khẩu hiểm trở thì còn nguy hiểm hơn nhiều, phải biết rằng Hắc Nhai Khẩu là một trong hai thông đạo đi vào Sơn Đông, sơn đạo này kéo dài liên tiếp mấy ngày mấy đêm dốc đứng nhỏ hẹp, chỉ cần có một chút xiu phân thần thì đều có thể từ trên núi rơi thẳng xuống đáy sơn cốc mà chết, thập phần hung hiểm, cũng vì thế chỉ còn có Thanh Phong Lĩnh mà thổ phỉ hoành hành.

Nghĩ lại điều này Hạ Thiên Thành lúc đầu không biết, lúc tới đi qua Hắc Nhai Khẩu, chịu không ít khổ vì nó, cho nên lúc quay về đành chọn đường Thanh Phong Lĩnh, lại không nghĩ rằng sẽ gặp họa thổ phỉ, đáng

hận cái tên lớn mồm Trương Kính Bình kia thô tâm sơ sót, căn bản không có nhắc qua chuyện này với hắn. Mặc dù tên đó cũng ở xa Tế Nam, nhưng mà chuyện này chắc cũng phải biết chứ, đương nhiên lúc này Hạ Thiên Thành ngược lại cảm thấy thật may mắn vì đã chọn đi con đường này.

Bọn thổ phỉ trên Thanh Phong Lĩnh, là cứ cách một thời gian liền xuống núi vào thành để cướp giết một phen, kiếm một vốn lớn để mua bán, còn trong ngày thường, thì con đường này sẽ trở thành cơ nghiệp kiếm tiền của họ, đối với kẻ không có tiền hay tiểu thương, rồi đến mấy gánh tạp kĩ này nọ thì lưu lại, bắt để lại một số đồ đạc rồi cho đi, bọn họ không phải là những lương sơn hảo hán cướp của nhà giàu mà giúp đỡ người nghèo, trong núi có mấy trăm thổ phỉ, lại còn thêm những dân cư vốn sinh sống ở đây, nói sao cũng có đến hơn ngàn người, nếu không làm thế thì sao có thể duy trì nổi.

Bọn người Thạch Trụ chính là vì bị cướp như thế mà vào núi ở.

Nhớ lại khởi nguyên ban đầu của sự việc, thì phải nói từ ngày hôm đó khi Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi từ Hạ phủ trở về Đinh gia ban xong, lúc bọn họ chân trước vừa mới bước vào trong cửa, chân sau đã có người theo vào. Người đó đặt một tờ ngân phiếu lên mặt bàn, nói hy vọng bọn họ sẽ rời khỏi Bắc Bình, còn nói nếu như bọn họ không nguyện ý đi, vậy chỉ còn cách nghĩ biện pháp làm cho họ biến mất.

Thạch Trụ có thể âm thầm đoán được đây là chuyện gì, nhưng Thiết tử và Cường tử lại không biết, y lại không thể nói rõ được với các sư đệ, nhìn bộ dáng lạnh lùng kiên định của người kia, y hiểu rõ hắn không chỉ đơn giản đe dọa xuông. Hơn nữa nói không chừng làm cho bọn họ biến mất mới là lựa chọn hàng đầu của những người này, không thể nói nhiều hơn được cái gì, Thạch Trụ chỉ còn ráng khuyên các sư đệ cứ dựa theo an bài của người nọ mà rời khỏi Bắc Bình trước đi, ngay buổi tối ngày hai mươi tám, một đoàn người ở ngoài ngoại ô thôn đã đơn giản thương nghị một lát, rồi quyết định chạy về Sơn Đông.

Trong mấy ngày tiếp theo, mấy sư đệ tự nhiên là luôn truy hỏi y rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, lại còn đắc tội ai, nhưng đều bị Thạch Trụ áp úng qua loa.

Đợi đến khi Hạ Thiên Thành cuối cùng phát hiện Thạch Trụ quá hạn không có trở về mà tìm kiếm khắp Bắc Bình, thì bọn họ sớm đã chạy khỏi Thiên Tân rồi.

Suốt trên đường đi, Thạch Trụ từ đầu chí cuối đều lo lắng không an trĩu nặng tâm sự, y không dám tin tưởng rằng mình đã thật sự có thể chạy khỏi con người kia như vậy, nhưng mà theo thời gian càng qua lâu, khi cách Bắc Bình càng xa, cái loại cảm giác không chân thật này cũng dần dần lắng xuống, Thạch Trụ cuối cùng cũng có thể tin.

Không có ai chú ý rằng, nụ cười trên mặt của y đã dần dần tăng nhiều, lúc không có chuyện gì thì còn bàn tính các dự định cùng các sư đệ sau khi đến Sơn Đông rồi thì như thế nào cũng càng lúc càng nhiều. Nhưng mà, Thạch Trụ không có ngờ được, một biến cố ập đến trước mắt đã lại lần nữa thay đổi cuộc sống của y.

Ngày hôm đó, vẫn là còn ngay trong tháng giêng, bọn họ đi đến Thanh Phong Lĩnh, liền đụng phải một nhóm thổ phỉ xuống núi tìm vui, bởi vì trong lúc này bên ngoài loạn lạc nên gánh tạp kĩ không có nhiều, sau khi trù tính nhóm thổ phỉ đó liền giương súng vào họ, để “mời” bọn họ lên núi, một tên râu quai nón nói, tới đây diễn kỹ một thời gian, cho bọn huynh đệ vui vẻ rồi thì sẽ thả họ đi.

Bọn họ ở trên núi chờ đúng một tháng, nhưng đợi được đến lúc mà nhóm thổ phỉ cuối cùng cũng nguyện ý thả người, thì Thiết tử và Cường tử đều đã không còn muốn đi nữa.

Nói thật, quang cảnh trên Thanh Phong Lĩnh này khiến cho Thạch Trụ cũng có chút ngoài ý muốn, mỗi ngày, y chỉ nhìn thấy những người thổ phỉ này tương thân tương ái, ngày qua ngày đều rất hòa bình thỏa mãn mà lại có quy luật.

Khi gần tối, các huynh đệ ra bên ngoài cướp giết sẽ lục tục trở về, nam nam nữ nữ có làm nông có cướp bóc đều tụ tập lại ngồi trên hai ba chiếc xe bò đi vào trong thôn, lúc này luôn sẽ có người hát ca lên, tiếng ca trong vắt vang lên tựa như gió núi, liên tục vọng lại khắp sơn cốc, mỗi lần đến lúc này, Thạch Trụ đều nhìn đến ngây ra, đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt với bên ngoài.

Nghĩ đến Thiết tử và Cường tử trong cá tính của chúng vốn đã có chút táo bạo, từng ngày cực khổ trước đây cũng đều kiếm không đủ ăn, thành thật làm người an phận lại luôn bị kẻ khác ức hiếp. Càng không cần nói đến lần này không rõ không ràng lại bị đuổi đi không còn nhà để về, ngay cả năm mới cũng không thể

ăn ngon, bọn họ sớm đã cảm thấy chịu đủ rồi, nên không thể ngăn cản được mình ngưỡng mộ cuộc sống tiêu dao khoáng lạc của những người ở đây.

Bọn họ những kẻ độc thân, có thể sống một đời thế này thì cũng không tồi. Võ nghệ của họ cũng không tồi, cho nên nhóm thổ phỉ rất cao hứng mà cho họ nhập bọn, biến cố này đến rất đột nhiên, Thạch Trụ ngây ngốc trong nhất thời không chú ý được, tục ngữ có nói, “nam tặc nữ kỹ” (nam làm cướp nữ làm kỹ), đây cũng không phải là một con đường sống chính đáng gì lắm, nhưng mà y không thể cứ như thế mà rời khỏi các sư đệ, thế là một ngày lại kéo dài thêm một ngày, luôn đợi ở trên núi, dần dần, cũng bắt đầu tiếp nhận cuộc sống này.

Nhớ đến lúc mới đầu, Thạch Trụ còn phải lo lắng một trận, chỉ vì trong núi thiếu nữ nhân, tuy rằng Đinh Linh Nhi là một người ngốc, nhưng dù sao thì cũng là nữ nhân, huống hồ nàng lớn lên cũng rất đẹp, vì thế có không ít người nhớ nhung nàng, và thậm chí còn gây nên một số chuyện.

Sau đó, vẫn là Thiết tử tìm đến Quan Sơn Bá, rành mạch rõ ràng đem chuyện của Đinh Linh Nhi và Thạch Trụ toàn bộ nói hết ra, nói rằng Đinh Linh Nhi bất kể thế nào cũng đều không thể cùng với ai khác nữa, một tiểu lâu la vừa mới nhập bọn không bao lâu lại dám tự tiện cùng đại đương gia nói những điều này, cũng tính là rất bạo gan rồi,

Quan Sơn Bá còn biết tiểu tử của gánh tạp kỹ này rất có tài, vì thế không những không trách phạt, ngược lại còn thập phần tán đồng. Quan Sơn Bá lập tức phát lệnh không cho phép miễn cưỡng cô nương nhà người ta, không cho mấy kẻ lỗ mãng đến quấy phá ám muội, nên ngăn cấm được những người này. Lại qua được một vài ngày, bọn huynh đệ cướp được một mớ hàng hóa từ Sơn Đông, trong mớ hàng hóa này có không ít vải bố, Quan Sơn Bá một lệnh hạ xuống, giữ lại vài xấp để làm y phục cho các nữ nhân trên núi, Đinh Linh Nhi được chia cho một miếng vải đỏ, hơn nữa trong lời nói của Quan Sơn Bá còn có ý riêng, đều rất thú vị.

Quan Sơn Bá gần đây dường như đã rất nhiều lần ám chỉ cái gì đó.

Ngay cả Thiết tử cũng chưa từng nghĩ, Quan Sơn Bá từ lúc nghe được chuyện hắc kể về hai người, tự mình rất xúc động thì không nói, mà trở về còn kể lại cho phụ nhân của mình, cũng chính là tứ tiểu thiếp trước đây của Lý hội trưởng huyện Bình An.

Nữ nhân này tên là Chu Phụng Nhi, đã từng là kỹ nữ nổi danh nhất của huyện Bình An, sau đó hoàn lương gả cho Lý hội trưởng, sau lại bị Quan Sơn Bá bắt đi, vốn nghĩ không thể chết an lành, nhưng từ từ lại phát hiện Quan Sơn Bá là thật tâm đối đãi, sớm đã nghe qua người ta nói Quan Sơn Bá của Thanh Tùng Lĩnh yêu nhất là nữ nhân, nhưng hiện nay đã không còn thấy hắc đi tìm ai nữa, cũng thấy hắc anh hùng vô cùng, nên Chu Phụng Nhi đã động chân tình.

Chu Phụng Nhi theo tên Lý hội trưởng đó nhiều năm, tên lão đầu đó cũng là một kẻ không xem tiểu thiếp là người, vì thế nghe thấy Đinh Linh Nhi là bởi vì làm tiểu thiếp mà bị giày vò đến phát điên, không kìm được phần nộ dị thường, sau đó nghe Quan Sơn Bá nói chuyện của nàng và Thạch Trụ, ngay lập tức hỏi vậy làm gì mà hiện tại không ở bên nhau, lẽ nào là ghét bỏ người ta sao? Làm thổ phỉ thì không nên để tâm đến chuyện này chứ, từ đó vì sau liền cùng Quan Sơn Bá một lòng tác hợp cho họ.

Thật ra Cường tử và Thiết tử cũng sớm đã có ý này, nói thật, sự khó khăn của nhị sư huynh và đại sư tỷ bọn họ đều chứng kiến hết, hiện tại bọn họ lại có thể tái sinh, cũng đừng nên nói đến mấy chuyện thế tục kia, con người còn cả cuộc đời phải sống, nhưng mà bọn họ đã âm thầm nói khéo với Thạch Trụ nhiều lần, Thạch Trụ đều trầm mặc không nói, bọn họ cũng thật không hiểu, nhìn thế nào thì nhị sư huynh cũng đều không giống như đang ghét bỏ đại sư tỷ a.

Bọn họ làm sao biết được nỗi khổ trong lòng của Thạch Trụ, y làm sao có thể ghét bỏ Đinh Linh Nhi được? Cho dù nàng có từng cùng với ai, cho dù nàng si ngốc rồi, nhưng những điều đó chỉ làm cho y càng thêm tiếc thương mà thôi, y là cảm thấy bản thân không xứng đáng.

Nhưng làm sư đệ đã không thể tiếp tục hỏi nữa, vậy Chu Phụng Nhi lại bất kể thế nào, gần đây, nàng đã từ âm thầm quan tâm đến biến thành minh bạch hỏi qua, với tính cách sáng khoái của nàng gặp phải Thạch Trụ, cũng chỉ có thể gấp gáp khẩn trương. Cuối cùng có một ngày, Chu Phụng Nhi lại đối diện với Thạch Trụ hỏi lại chuyện này, Thạch Trụ vẫn không đáp ứng, Chu Phụng Nhi không thể không tiu nghỉu than dài, cuối cùng không còn cách nào mà nản lòng.

“Xem ra, nữ nhân cuối cùng vẫn là trinh tiết quan trọng.” Nàng thật sâu nhìn kỹ nam nhân này, nam nhân này nhìn thế nào cũng thấy là một người có tình nghĩa, y đối với Đinh Linh Nhi chiếu cố quan tâm tuyệt đối không giống như giả bộ, Chu Phụng Nhi thật sự là không hiểu được vậy thì tại sao lại không chịu gặt đầu, “Cho dù là người yêu thật tâm nhất, cũng không thể bước qua được cản trở này.”

Nghe thấy câu đó, trên mặt Thạch Trụ một trận xanh trắng.

“Nếu không thì người là đang chán ghét nàng ngay ngốc sao? Nhưng người không biết trên thiên hạ này nữ tử nặng tình đều là si ngốc hay sao?” Chu Phụng Nhi càng nói càng động lòng, nàng không biết, thân là nữ chủ nhân của Thanh Tùng Linh như nàng, tại sao nhất thiết phải đi quản mấy chuyện con con này, “Hơn nữa người nhìn xem, bây giờ nàng cũng đã thanh tỉnh một chút rồi.”

Thạch Trụ cúi đầu, mấy lời này, quá nặng nề, “Ta....không phải....Là ta không xứng với nàng.....”

Chu Phụng Nhi nhăn mày, nàng không hiểu rõ, vì thế nàng lại cho rằng Thạch Trụ chỉ đang thoái thác, nên có chút không nhẫn nại nói, “Vậy nếu đã như vậy, người nếu đã không ghét bỏ nàng, thì cứ để cho nàng quyết định đi.”

Đinh Linh Nhi vẫn luôn ngây ngây ngốc ngốc trên giường đất, nàng gần đây đích thực là đã tốt lên nhiều.

Chu Phụng Nhi đi qua, kéo tay nàng dịu dàng nói, “Muội muội, muội vừa rồi có nghe hay không? Tỷ tỷ hiện tại chỉ hỏi muội một câu thôi, sự ca của muội đối với muội tốt như thế, muội có nguyện ý gả cho y làm tân nương tử không?”

Trên mặt của Đinh Linh Nhi đỏ lên kỳ quái, nàng trộm lén liếc nhìn Thạch Trụ một cái rồi nói, “Muội..... muội sớm đã là tân nương tử của huynh ấy rồi..... A.....không, không đúng..... Muội không phải..... muội không xứng.....”

Khóe mắt Thạch Trụ bắt đầu nóng lên.

“Bất kể là hai người đến cùng là ai không xứng với ai.” Chu Phụng Nhi than thở: “Hiện nay đều đã là người lưu lạc, còn không chịu sống cùng nhau đi, Thạch đại ca, người đừng trách ta đa sự, ta cũng chỉ là thấy các người vẫn còn có tình nghĩa thôi.”

Trong lòng Thạch Trụ loạn thành một đoàn, y nhìn Chu Phụng Nhi, lại nhìn Đinh Linh Nhi. Y vạn lần không thể ngờ được, Đinh Linh Nhi thế nhưng lại có thể lộ ra được biểu tình này, đây rõ ràng đã nói lên, đối với nàng tất cả đều đã trở thành quá khứ rồi, nàng có lẽ là cái gì cũng đều không còn nhớ nữa, nàng đã biến thành một tờ giấy trắng, chỉ biết đối tốt với y và cũng chỉ cầu y đối tốt với nàng, vậy thì, y cứ như vậy một mực chạy trốn rụt cổ thì cũng chỉ nói lên sự yếu đuối ích kỷ của y.

Từ trước đến nay, mọi chuyện của bọn họ đều là do Đinh Linh Nhi chủ động, hiện nay, cũng đã đến lúc y nên làm một cái gì đó rồi.

Thạch Trụ cúi đầu đáp ứng một tiếng, thanh âm của y khàn đến ngay cả y cũng đều không thể nghe ra.

Sau một lễ bái đường, Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi dưới sự chứng kiến của các huynh đệ trên Thanh Phong Linh, náo nhiệt thành hôn.

Khi Hạ Thiên Thành gặp lại Thạch Trụ, là đúng một tháng sau ngày thành thân của bọn họ.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Mùa hạ ngày dài, nam nữ trên Thanh Tùng Linh đều yêu thích sau bữa cơm tối sẽ tụ họp ở phía thôn tây của sơn cốc hóng gió, thẳng cho đến khi trời hoàn toàn tối đen mới chịu trở về nhà, đây là thời điểm trong ngày mà nhóm thổ phỉ cảm thấy thư thái nhẹ nhõm nhất.

Thạch Trụ cũng thích vào lúc này mang Đinh Linh Nhi đến ngồi dưới một gốc cây ở cạnh sơn cốc, lắng nghe các huynh đệ tùy ý cười đùa, còn có một số vị mê cờ bạc không sợ nóng nực, tụ quanh lại nhóm lửa lên, hưng phấn lập sóng bài, đây là một nhóm người mà ngay cả thiên vương lão tử cũng không hề có chút cổ

kỳ gì, nói thật, càng cùng bọn họ sống cùng nhau, Thạch Trụ lại càng không tìm được ngày càng hăm mộ cuộc sống tiêu sái tự tại của họ.

Mà Thạch Trụ và Đinh Linh Nhi không có ngôi lâu, không đợi tất cả tan ra, đã trở về nhà trước, nhà của họ nằm tại thôn bắc, là một căn phòng bằng đất gạch mộc thấp bé có hai gian, với một khoảng vườn nhỏ, đây vốn là thuộc về một ông lão góa vợ trước kia. Đây là một căn nhà có chút đồ nát cũ kỹ, bởi vì Thạch Trụ thành thân mà đã có sửa sang tu bổ lại một lần, tuy rằng cũng không ra cái dạng gì cả, nhưng cũng đủ để khiến cho Thạch Trụ hiện nay cảm thấy ấm cúng.

Dù sao, đây là ngôi “nhà” chân chính đúng nghĩa của y hơn hai mươi năm nay, tại nơi đây, có nữ nhân mà y yêu mến, mà y còn là chủ của một gia đình, là nam nhân được nữ nhân của mình hoàn toàn tín nhiệm thương yêu. Thạch Trụ ngàn vạn lần không ngờ được bản thân còn có thể có ngày này, y sớm đã không dám mơ tưởng đến tất cả, y thậm chí ngay cả nằm mộng cũng không dám mơ thấy.

Tất cả đột nhiên đến này khiến cho Thạch Trụ trong một khoảng thời gian khá dài luôn không thể tin tưởng, bó tay bó chân, trong những ngày này, y cùng Đinh Linh Nhi chỉ là ngủ chung giường chứ từ đầu đến cuối đều không có chạm vào nhau. Thạch Trụ không phải không muốn, y cũng là một nam nhân bình thường hơn hai mươi tuổi thôi, mỗi đêm khi Đinh Linh Nhi dùng ánh mắt dịu dàng xấu hổ nhìn y, có trời biết y đã muốn đến phát điên rồi, nhưng lại không biết tại sao, y vẫn là cảm giác không nên không thể, y không làm được.

Có lẽ bởi vì tiếc thương Đinh Linh Nhi đã si ngốc, có lẽ, là bởi vì quá nhiều chuyện xảy ra, Đinh Linh Nhi đã phát điên có thể quên, nhưng y sao lại quên được chứ? Thạch Trụ thậm chí đã từng bi ai mà nghĩ sẽ trôi qua cả đời như thế này. Thẳng đến vào một đêm nửa tháng trước, Đinh Linh Nhi trong bóng đêm nhẹ nhàng dán thân thể nàng vào người y, hơi thở dịu dàng ấm áp trong thoáng chốc bao vây lấy y, nàng vùi đầu vào lòng ngực y, mái tóc hơi nhẹ run rẩy lướt qua mặt y, lòng Thạch Trụ mãnh liệt chấn động.

Y lúc này mới nghĩ được là y lại sai nữa rồi, Đinh Linh Nhi không thể nào hiểu rõ được những suy nghĩ đó của y, Đinh Linh Nhi trước đây kiên cường bây giờ đã yếu ớt như trẻ mới sinh, ngay cả y đi ra ngoài một chút đều tâm thần không yên, hiện tại nàng chỉ biết y cũng chỉ yêu thương y, cứ như hiện tại chỉ có là phụ thê trên danh nghĩa chứ không phải phụ thê thật sự, chỉ khiến cho nàng cảm thấy lo lắng không yên mà thôi.

Đêm đó, Thạch Trụ không phải khắc chế mình nữa, đã lớn thế này rồi, y vẫn chưa từng thể nghiệm qua tư vị rung động lòng người mất hồn thực cốt như vậy, đây chính là tư vị làm nam nhân sao? Thạch Trụ nhất thời gần như đã muốn rơi lệ.

Trong nháy mắt xong chuyện, Thạch Trụ không chịu được nhỏ nhẹ gọi một tiếng, “Linh Nhi.....”

Sau đó y chặt chẽ ôm lấy, đưa Đinh Linh Nhi vùi vào trong ***g ngực.

Thiết tử và Cường tử rất nhanh liền phát hiện nhị sư ca rõ ràng đã thay đổi, nói thật, từ năm đó đến Bắc Bình rồi bọn họ không còn nhớ được nhị sư ca có khi nào từng cười qua, đến hiện tại, y cuối cùng đã hồi phục lại là một người luôn bao dung tất cả cho bọn họ, luôn là bộ dáng trung hậu dịu dàng cười. Đối với những kẻ như họ mà nói, đây là một thời khắc thỏa mãn khoái lạc nhất mà đã lâu lắm rồi không có được.

Nhưng những ngày tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, hôm đó, Thạch Trụ không có nhìn thấy Hạ Thiên Thành, sau khi trở về vẫn cùng Đinh Linh Nhi đến thổ địa mà họ mới khai phá làm việc đến trời tối, y không biết cái người mà y sợ hãi nhất lúc này đang chạy vội về Bắc Bình, cũng không biết một biến cố to lớn cấp thiết trước mắt đang âm thầm được tụ mưu tính kế chặt chẽ sắp sửa ập đến.

Nháy mắt hai tháng nữa trôi qua, thời tiết sau khi vào thu mát mẻ mê người, nhưng không khí trong núi mây ngày nay lại có chút dị thường, theo lời Thiết tử hiện đã trở thành tâm phúc của Quan Sơn Bá nói, hai ngày nay có người vào trong núi chiêu hàng.

Vốn dĩ thì, chuyện chiêu hàng và thậm chí là bao vây tiêu diệt đối với Thanh Phong Lĩnh mà nói thì không phải là chuyện hiếm hoi gì, nhưng lần này nghe nói là lai giả bất thiện (người đã đến thì không có ý tốt). Trên thư của Trịnh lão trưởng của huyện lệ đã viết rất rõ ràng, lần này là do lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, Tế Nam phủ Trương Kính Bình đại soái chỉ rõ ràng là phải triệt để tiêu diệt sạch.

Đã nói thế thì cũng không còn gì thương lượng, nhưng may ở chỗ là họ vẫn cho một con đường để bàn bạc, đó chính là trước hết phải tiến hành chiêu hàng, còn đưa ra điều kiện tương đối thích đáng. Các huynh đệ đều biết cái người Trương Kính Bình này, là một nhân vật đã nói ra nhất định làm được, vì thế cũng đặc biệt dụng tâm suy xét, còn phái người xuống núi dò thám cũng không dưới mười lần.

Các huynh đệ này trở lại đều chỉ nói một lời, binh lính của Huyện lỵ Trịnh lữ trưởng đã bắt đầu thập hợp lại thao luyện rồi, hơn nữa còn có bộ đội lục đục kéo đến, các anh tài trang bị mà tên Trương Kính Bình đó phái đi tăng thêm một đội, nhìn trận thế này, xem ra là thật sự ra tay.

Quan Sơn Bá không thể không tỉ mỉ suy tính chuyện này, hắn nhìn tên Lưu phó quan người vào núi chiêu hàng kia mấy lần, rồi đem điều kiện chiêu hàng này nói lại cho phu nhân của mình, trong lòng của hắn, phu nhân của hắn Chu Phụng Nhi là một nữ trung hào kiệt lẫn lộn phong trần, trong núi có rất nhiều chuyện, nhờ có sự tham mưu của nàng mà đều giải quyết rất tốt đẹp, lần này, hắn cũng muốn nghe thử cách nghĩ của nàng.

Chu Phụng Nhi chủ trương xuất núi, nàng nói: “Chuyện lần này, xem ra là không thể tốt được, điều kiện bọn họ đưa ra không tồi, thái độ cũng xem như thành khẩn, còn nếu không, dựa vào lực lượng của bọn họ hiện tại, thì không cần phải tốn nhiều thời gian như thế để đến đàm phán đâu.”

Quan Sơn Bá cũng đều đã nghĩ qua những điều này, hắn không phải là một người hay lo sợ, chỉ là lần này lực lượng hai bên cách biệt quá lớn, điều kiện đối phương đưa ra lại rất mê người, vì suy nghĩ cho các huynh đệ trong núi, hắn cũng không thể không tìm con đường tốt nhất.

Hắn đã thương lượng qua với sáu vị đại đầu mục chủ sự của mình, trừ hai người không nguyện ý đi ra, thì hơn phân nửa đã nguyện ý mạo hiểm một lần, đương nhiên trong số đó cũng không ít người cần suy nghĩ thêm, nhưng biểu thị ra rằng nhất định đi theo đại ca.

Hiện nay, ý tứ của Chu Phụng Nhi cũng là muốn ra ngoài, Quan Sơn Bá thế là liền hạ quyết tâm, nhưng đối với tính an toàn của chuyện này, hắn thật sự vẫn không thể an tâm, dù sao thì hắn từng là một quan chức bởi vì sớm hận đến nghiêng răng độ đục cầu của bọn họ mà bị loại trừ, sau đó trở thành thủ lĩnh thổ phỉ, cho dù tình thế không thể không theo, hắn cũng phải giữ lại hậu lộ.

Hôm nay, Quan Sơn Bá tập trung tất cả các đầu mục tâm phúc đến, nói với hai người không nguyện ý xuất sơn, một người là Bạch Hoa Sinh, là một kẻ có bộ dáng nho nhã như thư sinh, một người là Chu Đắc Lực. là một kẻ mặt sẹo đã từng phạm qua vô số án mạng, nói. “Các người nếu không đi cũng tốt, chúng ta đi chuyến này cũng chưa biết ra sao, cho nên, ai muốn lưu lại đều có thể, hơn nữa không ít huynh đệ còn có gia đình, già trẻ lớn bé cũng cần có người chiếu cố, các người vừa lúc lưu lại thì chiếu cố bọn họ, đỡ phải khiến cho các huynh đệ bên ngoài lo lắng.”

Bạch Hoa Sinh gật đầu, nói: “Cũng nên như thế vậy, chúng ta lưu lại cũng có thể lưu cho mọi người một hậu lộ, nếu như ở bên ngoài không sống nổi, thì nhớ trở về.”

Quan Sơn Bá lại càng cảm thấy như thế rất tốt.

Kế tiếp mấy người liền đem những chuyện trọng yếu an bài thương lượng với nhau, thương lượng xong thì trời đã gần sáng. Thiết tử và Cường tử đều nguyện ý đi theo Quan Sơn Bá rời núi.

Nếu như tiếp tục lưu lại trong núi thì về sau chỉ có thể làm ruộng, bọn họ vẫn muốn nhân lúc còn trẻ tung hoành một chút.

Nhưng mà, bọn họ không đồng ý Thạch Trụ cũng đi theo, nhìn thấy bộ dáng của Thạch Trụ âu lo không nổi, Cường tử cố ý làm động tác buông nhẹ cười nói: “Chúng ta chỉ là ra ngoài bốn ba vài năm trước, đợi đến khi có chỗ đứng vững chắc rồi, thì sẽ đến đón hai người.”

Thiết tử cũng nói. “Huynh và đại sư tỷ cứ ở đây an ổn mà sống đi, đến lúc đó, chúng ta cũng muốn nhìn thấy một đứa cháu đó.”

Thạch Trụ lại không cười nổi, từ xưa đến nay, những người bị chiêu hàng đều không có cái gì tốt đẹp, những huynh đệ này đa phần trên tay đã có bao nhiêu án mạng rồi, càng hưởng hồ, bọn họ đã quen với cuộc sống nhàn nhả tùy hứng, liệu có thể chịu nổi sự gò bó của chuyện đi lính không? Nếu gây ra chuyện thì làm sao?

“Các đệ, không thể không đi sao?” Thạch Trụ thật sự không muốn bọn họ đi mạo hiểm chuyến này, y luôn cảm thấy bất an.

“Chúng ta sẽ không có chuyện gì.” Thiết tử và Cường tử nhìn nhau một cái, Cường tử cười nói, “Lại nói, ta và tam sư ca đều chưa có vợ a, nếu cứ lưu lại trong này, ta thấy là không có hy vọng rồi. Nhị sư ca, huynh cũng không muốn nhìn thấy em dâu sao?”

Đã nói đến độ này thì Thạch Trụ còn có thể nói gì thêm nữa, y trầm mặc nửa ngày, cuối cùng khàn giọng nói: “Các đệ.....sống không tốt thì liền trở về....”

“Ai.” Thiết tử và Cường tử hai miệng đồng thanh lớn tiếng đáp ứng.

Năm ngày sau, Quan Sơn Bá mang đội ngũ năm trăm người xuất sơn.

Đội khi đến được một tiểu thôn chỉ có hơn mười hộ gia đình dưới núi, từng là nơi nhiều năm thông tắc đi ngang, Quan Sơn Bá để lại một đầu mục tên là Độc Nhân Long và hơn mười huynh đệ thủ hạ của hắn, thật ra, Độc Nhân Long này nhập bọn chưa được bao lâu, chỉ vì khi hắn đến có mang theo người, còn đem đến một cây súng đại liên, cho nên Quan Sơn Bá mới đặc biệt để cho hắn làm đầu mục.

Lần này là do Độc Nhân Long chủ động muốn lưu lại, hắn nói, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (ý chung là sợ bất trắc), vạn nhất nếu có biến, bọn họ vài huynh đệ thủ ở đây cũng có thể vào núi bảo toàn cho hai bên.

Quan Sơn Bá cảm thấy có lý, liền đồng ý, còn cho bọn hắn mỗi người giữ một cây súng, rồi mang những người khác tiếp tục lên đường.

Quan Sơn Bá luôn trước giờ đã nghi người thì không dùng, mà dùng người thì không nghi, nên hắn không suy nghĩ nhiều, nhưng mà, bên cạnh hắn lại có một người nảy sinh ngờ vực, người đó là Chu Phụng Nhi.

Chu Phụng Nhi không yên tâm được tên Độc Nhân Long này, nàng nói với Quan Sơn Bá: “Người này thật sự có thể tin tưởng sao? Nếu như hắn hai lòng, để hắn lưu lại đây, không phải là tự cắt đứt đường lui rồi sao?”

Quan Sơn Bá cười nằng neta nghi, nói: “Độc Nhân Long ở trên núi cũng đã nhiều ngày rồi, có từng làm qua chuyện gì không đẹp để đâu? Nàng cũng đừng lo lắng vớ vẩn nữa.”

Chu Phụng Nhi không có đáp lời.

Ngày hôm sau, đội ngũ đi đến thôn Bạch Hồ, Quan Sơn Bá dừng lại, tại nơi này, tham mưu của Trương Kính Bình sẽ đến điểm người.

Ăn xong cơm trưa, vị tham mưu đó liền đến, trong tay cầm một cuộn giấy, sau khi thăm hỏi qua loa xong, hắn mở tờ giấy ra, “Quan đội trưởng, đây là thư nhận lệnh của ngài.”

Quan Sơn Bá tiếp lấy, vị tham mưu kia có hơi ngừng lại một lát, sau đó lại từ trong ngực lấy ra một bức tranh, trên mặt vẽ nhân diện một người, “Không dấu gì Quan đội trưởng, huynh đệ lần này còn có một nhiệm vụ quan trọng.....Ngài trước tiên xem thử xem có nhận ra người này?”

Quan Sơn Bá tràn đầy hoài nghi nhìn vào bức tranh trên tay hắn, người trong tranh có chút quen mắt.

“Người này tên là Thạch Trụ, nghe nói y ở trên núi của ngài.”

Quan Sơn Bá lập tức nhận ra, “Ân.....Người tìm hắn có chuyện?”

“Ha, không phải ta, là đại soái của ta, người này ngài ấy chỉ đích danh là phải tìm ra, y có xuống núi hay chưa?”

“.....Hình như là không có.” Quan Sơn Bá nghĩ một lát, “Y vừa thành thân không bao lâu, vợ lại ngậy ngốc, không xuống cũng không ai miễn cưỡng.”

Vị tham mưu ngậy ra một lát, nửa ngày không nói gì, rất lâu sau mới nói, “Đây thật..... không tốt lắm.”

Quan Sơn Bá không hiểu nhìn ông.

“Đại soái của chúng ta nói, người này và một vị bằng hữu của ngài có chút vướng mắc, đã nhiều năm không gặp, lần này cuối cùng cũng tìm được y, hy vọng có thể mang đến tụ hội.”

Quan Sơn Bá hít mắt lại nhìn chăm chăm hẳn, đột nhiên, Quan Sơn Bá hình như đã hiểu rõ được cái gì, “.....Đại soái của các người, cũng thật là dụng tâm gian khổ a, ha ha, đây mới là mục đích cuối cùng của lần chiêu hàng này của các người phải không?”

Vị tham mưu đó biết hẳn đã có lòng nghi ngờ, dứt khoát gạt đầu nói: “Cũng có thể nói như vậy, Quan đội trưởng, người này là đại soái của chúng tôi hạ lệnh nhất định phải bắt được, cho nên chỉ có thể nhờ người nể mặt một chút, đặc tội xin đừng trách.”

“.....Chuyện nhỏ này, sớm nói không phải được rồi sao.” Quan Sơn Bá ánh mắt nhấp nháy bất định.

“Ai lại không biết Quan đội trưởng đây đối với huynh đệ cực kỳ bảo hộ, huynh đệ nếu như nói không nguyện ý, chỉ sợ cũng sẽ không miễn cưỡng, nếu như không cẩn thận lại để y chạy mất, chúng ta lại có thể đi đến đâu tìm được y đây?”

“.....Kiểu này xem ra, ta lần này cũng là xuất sơn thì dễ hồi sơn thì khó đúng không?”

Vị tham mưu đó cười không nói.

Quan Sơn Bá biết tự mình đã vướng vào thông lộng, nhưng hẳn chỉ trong nháy mắt hoảng loạn một chút, lại lập tức nhượng mày lên, trầm thanh nói: “Người này với các người có tham cừu đại hận gì, mà đáng để phải khổ tâm phí sức như thế. Hăng hăng, trách không được các người cũng biết y lần này không xuống núi, nếu như rơi vào trong tay của các người, chỉ sợ y có mười cái mạng cũng không đủ..... Cho dù lừa được ta xuống núi, các người cho rằng nhất định có thể uy hiếp được sao?”

“Ta khuyên ngài đừng thử.” Vị tham mưu đó bình thản nói, “Ai, Quan đội trưởng, ta là thật sự không muốn nói với ngài a, Trương đại soái lần này đã điều đến mười cỗ đại pháo, sớm đã ngắm trúng nơi này, còn có, thông đạo cho các người vào núi cũng đã bị Độc Nhân Long canh giữ rồi, chỉ sợ cũng không còn đường nào đi đâu.”

“.....Độc Nhân Long? !” Quan Sơn Bá trong lòng chấn động.

“Tên gia hỏa đó sớm đã bị chúng ta mua chuộc rồi, ngài cũng quá dễ dàng tin người đi.”

Quan Sơn Bá sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ngay phút này, điều hẳn suy nghĩ nhiều nhất đã không còn là Thạch Trụ, mà là hơn bốn trăm huynh đệ cùng cỡi cùng hẳn xuất sơn này, hẳn thật sâu nhận thức được, những người này phí nhiều công sức như thế để dụ bọn hắn ra, cho dù không có mục đích khác, sợ là cũng sẽ không dễ dàng gì mà thả cho bọn hắn trở về.

Các huynh đệ bởi vì sự nhẹ dạ và quyết định sai lầm của hẳn mà rơi vào trong âm mưu gian kế tỉ mỉ này, chỉ sợ cho dù có giao Thạch Trụ ra, cũng chưa chắc tránh được nguy hiểm bị nhân cơ hội này tuyệt diệt, hẳn nghĩ đến đây liền cảm thấy tràn đầy hối hận.

“.....Ngài yên tâm, người này và Trương đại soái không có thù, chỉ là có một chút vướng mắc cần phải cắt đứt mà thôi, sẽ không hại đến tính mạng của y.”

“.....Vậy còn những huynh đệ này của ta thì sao?” Quan Sơn Bá nói rất gian nan, con mắt của hẳn đã đỏ lên.

Vị tham mưu kia trầm mặc một lát, người này đã triệt để nhìn rõ được rồi, “Chỉ cần ngài giao người ra, ta sẽ đi thương lượng với bọn họ.”

“Hăng, bọn họ có thể đồng ý sao?” Sự trầm mặc của tham mưu càng khiến cho Quan Sơn Bá nhìn rõ ràng hơn.

Vốn dĩ, không cần nghĩ cũng biết rồi, lần hành động này của bọn họ đã liên quan đến rất nhiều các thương gia quan phủ, lại có bao nhiêu chủ trương nhiệm vụ bắt buộc lần này phải nhân cơ hội để diệt sạch nạn thổ phỉ nơi này, đây cũng là một lực lượng không phải dễ dàng coi nhẹ được, thật không nghĩ đến Quan Sơn Bá cả đường phòng ngừa mọi mặt, lại vẫn đã quá tin tưởng bọn chúng rồi. Hẳn căn bản là không nên xuất

sơn, như vậy, hấn sẽ không thể bại đến uất ức thế này, cho dù bị diệt, cũng nhất định khiến cho đối phương thương gân động cốt (thương tổn nhiều).

“Trương đại soái sẽ khiến cho họ đồng ý.” Vị tham mưu kia đạm nhạt nói, thật ra có trời biết Trương đại soái đang nghĩ cái gì, “.....Vậy cứ như thế đi, buổi trưa ngày mai, ta sẽ đến đây lĩnh người.”

Nghe xong câu nói cuối cùng, Quan Sơn Bá rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa gầm lên một tiếng, hấn nghiến chặt răng, mãnh liệt cắn hận đánh một quyền lên bàn.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Thạch Trụ là đang nửa đêm bị người đánh thức dậy, đến tìm y là một huynh đệ họ Lưu, tên là Lưu Mãn Đồn, Thạch Trụ biết hấn đã đi với Quan Sơn Bá xuất sơn rồi, cho nên đối với sự xuất hiện đột nhiên của hấn rất là ngoài ý muốn.

Lưu Mãn Đồn bộ dạng thập phần khẩn trương, mới đến liền nói rõ mục đích, hấn nói đại ca bảo Thạch Trụ cần lập tức xuống núi, rất khẩn thiết, dường như hiểu rõ được sự nghi hoặc của Thạch Trụ, hấn nói đại ca chỉ phân phó như vậy thôi, còn cụ thể tại sao thì hấn cũng không biết.

Thạch Trụ nghe hấn nói như thế, cũng liền không hỏi nhiều nữa, cũng không thể nghĩ gì nhiều, vào trong phòng nhìn thấy Đinh Linh Nhi vẫn đang ngủ rất ngon, trong lòng có chút không thể yên tâm, đang lúc y ngập ngừng, Lưu Mãn Đồn ở ngoài phòng lớn tiếng nói: “Đại ca người mang tẩu tử theo đi.”

Thạch Trụ lại càng kinh nghi, dựa theo cái đà này, không giống là chỉ đơn giản đi một chuyến thì có thể xong được, đây rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?”

Nhưng mà lúc này, cho dù y có nghi hoặc to bằng trời, cũng chỉ có thể xuống núi trước rồi mới nói. Buổi trưa hôm sau, đoàn người Thạch Trụ mệt mỏi bụi bặm xuất hiện trước mặt Quan Sơn Bá. Mới mấy ngày không gặp mà Quan Sơn Bá luôn hào sảng hiện tại khi nhìn thấy bọn họ, thần thái lại không thể nói rõ được là có chút xấu hổ không tự nhiên, Thạch Trụ chỉ mới vừa có ý định hỏi hấn xem có chuyện gì, lại không kịp đề phòng một tiếng cười ha ha vang lên.

Người vừa cười là một vị ăn bận quân phục đang ưu nhã ngồi bên cạnh Quan Sơn Bá, “Quan đội trưởng cũng thật tin người a.” Người đó rõ ràng là vô cùng cao hứng thỏa mãn.

Trong lòng Thạch Trụ đột nhiên nháy lên một phát, đã lâu như vậy rồi, nhưng y nhìn thấy quân quan vẫn theo phản xạ điều kiện mà cảm thấy sợ hãi, nghĩ chắc đây là hậu di chứng do tên Hạ Thiên Thành kia để lại.

Tỉ mỉ nhìn hai mắt người đó, Thạch Trụ xác định là mình chưa từng gặp qua hấn, bất giác cũng yên tâm một chút.

“Thạch Trụ, vị này là Đường tham mưu.” Quan Sơn Bá nói có chút gian nan.

Thạch Trụ hướng về người đó gật gật đầu, y cũng không biết nên nói gì.

“Người chính là Thạch Trụ a, ha ha.” Người kêu Đường tham mưu đó chỉnh chỉnh người, “Đi đường vội vã như thế mệt hay chưa? Ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Quan Sơn Bá biểu ý để Thạch Trụ ngồi xuống bên chiếc ghế ở phía dưới tay phải của hấn.

Thạch Trụ tâm thần không an ngồi xuống.

“Quan đội trưởng đều đã nói qua cho người rồi chứ? Ha ha.” Đường tham mưu cười nói, “Không gấp, chúng ta ăn cơm xong rồi đi.”

Thạch Trụ nhất thời kinh ngạc, “.....Đi?”

“Đúng a, từ đây đến Tế Nam, cũng phải mất một ngày đường đó, đại soái của chúng ta nói, nhiệm vụ này nhất định phải trở về trước tối mai.” Đường tham mưu nhắ nại giải thích.

Trong đầu Thạch Trụ một mớ hỗn loạn, “Đại soái....của các người?” Hơi thở của y đột nhiên trở nên có chút khó khăn.

“Đúng a.....Trương Kính Bình đại soái, Quan đội trưởng không nói với người sao?” Đường tham mưu quái dị nhìn Quan Sơn Bá một cái, trên mặt Quan Sơn Bá xanh rồi lại hồng.

Đường tham mưu tỉnh ngộ hiểu rõ, tên thổ phỉ này, rõ ràng là không có nói cái gì hết, hăng, chuyện bán đứng huynh đệ làm cũng đã làm rồi, hướng hồ, biết thời biết thế mới là trang tuấn kiệt, có cái gì phải nhục nhã chứ.

Thạch Trụ chậm rãi thở ra một hơi, nhưng mà, tên người mà Đường tham mưu nói ra lại khiến y mù mịt: “Trương Kính Bình.....đại soái?”

“Ai, ta cũng không có cách nào nói nhiều hơn.” Đường tham mưu cũng không thể nói được cái gì, “Tóm lại, người cứ đi theo ta, tất cả không phải sẽ minh bạch hết sao?”

Có trời biết, chuyện này hẳn thật sự cũng chỉ mơ hồ biết được chút ít mà thôi.

Nhưng mà lúc ăn cơm trưa, Quan Sơn Bá cuối cùng cũng úp mở nói cho Thạch Trụ về chuyện này, Thạch Trụ quả thật ngây đi.

Y làm sao có thể tin rằng tất cả những chuyện này đều vì y mà xảy ra, y và cái tên Trương Kính Bình đại soái kia không hề quen biết, hẳn sao lại phải phí công để làm thế này, trừ khi là.....

Thạch Trụ nghiêm túc nghĩ rồi đổ mồ hôi toàn thân, y bỗng nhiên nhớ tới một người, cả ngày nay, y đều ần ần nghĩ đến điều này không chỉ một lần, lúc này, y lại càng vô pháp khác chế phải nhớ đến hẳn.

Trừ hẳn ra, y không hề quen biết một vị đại soái nào khác cả. Thạch Trụ càng nghĩ lại càng lo sợ, y không biết Hạ Thiên Thành tại sao lại biết được y đang ở đây, càng không biết hẳn sao lại vì y mà làm nhiều chuyện đến thế này.

“....Ta không biết người và cái người tên Trương Kính Bình đó có vướng mắc gì, nhưng nếu như hẳn đã phí công phí sức thế này để ép người lộ diện, nghĩ thật là có ân oán gì vô cùng to lớn..... Thạch Trụ, đại ca từ ngày hôm qua đã nghĩ rất nhiều, ai, người nếu như thật sự không muốn đi, đại ca ta cũng không bức người, thì thôi chúng ta tất cả huynh đệ này đều liều mạng với họ.”

Sắc mặt Thạch Trụ tái nhợt, “.....Các huynh đệ....phải liều mạng sao.....”

“Hăng, liều không được thì cũng phải cho chúng biết chúng mùi.”

Thạch Trụ không thể nói ra được cái gì, rất lâu sau, y mới chậm rãi cúi đầu xuống.

“.....Ta đi.” Y khàn khàn nói.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị, nhưng mà khi Hạ Thiên Thành chân chính đứng ngay trước mặt y, Thạch Trụ vẫn là không thể kìm được mà đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Hạ Thiên Thành bận quần áo bình thường không mang theo một biểu tình gì nhìn y chằm chằm.

Phản chiếu vào trong ánh mắt của hẳn, nam nhân luôn cúi đầu trên người hẳn một bộ đồ bằng vải bố rách nát cũ kỹ, không nhìn thấy được biểu tình trên mặt, chỉ là cũng không tồi đi, thân hình đã trắng kiện lên không ít, Hạ Thiên Thành cuối cùng lạnh lùng cười lên, “Đã lâu không gặp rồi.”

Thạch Trụ kích động một cái, y không có tiếp lời.

“Sao rồi? Nghe nói người và sư muội của người thành thân rồi.” Hạ Thiên Thành vừa nói, vừa đi qua y, đến chỗ chiếc ghế thái sư ở cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Thạch Trụ lại càng không dám nói gì.

“Quê hương ôn nhu vui đến quên cả trời đất đi.” Hạ Thiên Thành đột nhiên cười giễu, “Thân thể này của người, vẫn còn có thể làm chuyện đó cùng nữ nhân a!”

Sắc mặt Thạch Trụ đỏ rồi lại trắng, tay của y trong yên lặng siết chặt lại.

Hạ Thiên Thành bất động thanh sắc liếc nhìn một cái, sao rồi? Nam nhân này, cũng biết phần nộ sao?

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến cho Hạ Thiên Thành không tìm được cảm thấy hứng thú mà híp mắt lại, hần chậm chậm chơi đùa vật trang trí đặt trên bệ cửa sổ.

“.....Qua đây.” Rất lâu sau, cuối cùng lại một lần nữa mở miệng, thanh âm khô khốc của Hạ Thiên Thành đã mang theo một chút không ổn định.

Hạ Thiên Thành biết bản thân đã đợi ngày này đợi rất lâu rồi, từ lúc ban đầu không thấy nóng ruột khó nhịn, đến sau đó lại bình tĩnh mà không hề nản lòng, hần kỳ quái bản thân hần lại có chấp niệm lạ lùng này nhiều đến vậy.

Thậm chí, nam nhân này còn mang đi hứng thú đối với chuyện giường chiếu của hần, hai năm nay, số lần Hạ Thiên Thành tâm hoa vấn liễu ít đến có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù ngẫu nhiên có làm, cũng chỉ cảm giác nhạt nhẽo vô vị. Hần vẫn còn cùng với Lâm Vân Sinh kéo dài mối quan hệ như có như không kia, nhưng hần không thể tự dối gạt chính mình, đã rất nhiều lần, Lâm Vân Sinh đó cũng chỉ là tồn tại như một thể thân mà thôi.

Hạ Thiên Thành thường xuyên nhớ đến nam nhân này, có lúc dữ dội như thủy triều, có lúc lại bình lặng như nước, nhưng hần chỉ có thể hồi ức lại bộ dáng khi y sợ hãi co cụm, và bộ dáng khi y bị cưỡng bách trên giường đau đến mặt đầy mồ hôi lạnh.

Thật ra Hạ Thiên Thành cũng có nhìn thấy những biểu tình khác của nam nhân này, hần đã từng thấy nụ cười nồng hậu nhưng cũng không vui sướng gì của y, và bộ mặt thành khẩn rất đáng được tín nhiệm khi y giao tiếp với người khác, chỉ là những thứ này rất ít lại mơ hồ, sau đó từng ngày trôi qua, Hạ Thiên Thành không có phát hiện, những thứ nhỏ bé ít ỏi không có được bao nhiêu lần đó đã trở thành những cảnh tượng mà hần yêu quý mong nhớ nhất.

Hơn nữa Hạ Thiên Thành cũng đã nghĩ, nam nhân này trung hậu đến gần như yếu đuối, đáng tin đến gần như ngốc nghếch, y có gánh vác kỳ của y, có những huynh đệ tốt cùng nhau lớn lên cùng nhau kiếm sống, cũng có nữ nhân mà y yêu mến nhiều năm, những chuyện trong lòng của y nhất định là cũng rất nhiều đi, nhưng mà bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, Hạ Thiên Thành từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến chuyện quan sát y tìm hiểu y.

Hiện nay, tất cả những gì có thể hồi ức thật sự quá ít ỏi, tất cả, đều chỉ còn cách đợi y trở lại mới có thể bù đắp.

Chỉ là không liên quan đến cách nghĩ này, trên mặt Hạ Thiên Thành lúc này vẫn là một bộ dáng không chút để ý, lạnh lùng mà trấn định như trước kia.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

“.....Qua đây.” Trong thanh âm khàn thấp của Hạ Thiên Thành mang theo một chút phấp phồng không dễ phát giác.

Nhưng Thạch Trụ lại không hề đi qua.

“Hâng, vẫn là cái tật xấu cũ a!” Hạ Thiên Thành nhìn y đợi một khắc, nam nhân này vẫn là bộ dáng như chết rồi đó, y có thể tự mình đi qua mới lạ đó, bất giác hướng về phía bên cạnh nhẹ xì một hơi.

Hạ Thiên Thành nản chí lười biếng đứng dậy, hần đi về phía Thạch Trụ, hần nhìn Thạch Trụ đang cố gắng gượng nhưng lại càng lúc càng tái đi, nam nhân này, chắc chắn là tuyệt đối không bao giờ nguyện ý gặp lại hần đi.

Thạch Trụ cố gắng chống đỡ không lùi về phía sau.

Lần này xuống núi, y đã định sẵn chủ ý, bất luận thế nào, đều không thể để Hạ Thiên Thành lại đối với y làm cái chuyện kia nữa, cho dù chỉ là vì gia đình kia của y. Đó là một gia đình là y không dễ dàng gì mới

có được, y đã là một nam nhân có một người nữ nhân toàn tâm toàn ý tín nhiệm thương yêu, cho nên cho dù sợ hãi nam nhân này, y cũng chỉ có thể nhịn xuống, y không thể lại làm cái chuyện nhục nhã kia nữa.

Hạ Thiên Thành chậm rãi đến gần y, cuối cùng đứng trước mặt y.

“.....Người đang sợ hãi sao?” Sau rất lâu trầm mặc, tay của Hạ Thiên Thành chậm rãi vuốt lên trên mặt Thạch Trữ, thế là trong nháy mắt liền cảm giác được sự run rẩy của y, nhìn ở khoảng cách gần như vậy khiến cho nam nhân này khấn trương căng cứng càng lợi hại hơn.

Khóe môi hần hơi hơi co giật một chút.

Mục quang thâm thúy của Hạ Thiên Thành không có biểu tình gì, nhưng lại có một thứ gì đó khó thể giải thích thoáng qua bên trong, trên tay tăng thêm lực, hần ép chặt Thạch Trữ vào vách tường, nhất thời nam nhân này kinh hoảng thất thố bắt đầu giãy dụa.

“Đừng động!” Hạ Thiên Thành không kiên nhẫn mắng một tiếng ngăn chặn, đồng thời, hần cũng không nói gì thêm chặt chẽ dán người lên.

Biểu tình khuất nhục sợ hãi này, thân thể ấm áp to rộng này..... nam nhân này, đã lâu như vậy rồi cuối cùng lại có thể cảm nhận rõ ràng được tất cả, đầu của Hạ Thiên Thành vùi sâu vào bờ vai của Thạch Trữ, trong lòng đột nhiên dấy lên một cỗ nhiệt lưu.

Tiếp theo đó những lời muốn nói đầy nghẹn cứng trong cổ họng thật lâu. Thạch Trữ không dám động dấy một chút nào, Hạ Thiên Thành vẫn một mực ôm y, nhưng cũng chỉ là ôm y, y không biết hần đang muốn làm cái gì, vì thế không biết làm sao mà đứng ngây ra.

Hơi thở của Hạ Thiên Thành từ từ nặng nề hơn, Thạch Trữ vẫn đứng ngốc ở đó.

Cho đến khi tay của Hạ Thiên Thành bắt đầu sờ mó loạn động, Thạch Trữ mới đột nhiên tỉnh lại.

Y cố gắng gom hết sức lực vào hai tay liều mạng đẩy ra, Hạ Thiên Thành hoàn toàn không kịp đề phòng bị y đẩy một cái ngã sang một bên.

“.....Đừng.....như vậy.” Thạch Trữ không nghĩ rằng lại dễ dàng như thế giẫy khỏi được Hạ Thiên Thành, nhưng nhìn thấy Hạ Thiên Thành va vào một góc bàn, đau đến chân mày chau lại, trong lòng y lại không kìm nén nổi hoảng loạn.

Hạ Thiên Thành nửa ngày không có di chuyển đứng tại chỗ đó, sắc mặt của hần âm trầm bất định.

“.....Đừng như vậy?” Hần lạnh lùng lập lại.

Thạch Trữ không dám tiếp lời.

“Nhưng mà ta lại muốn như vậy, người có bản lĩnh gì thì đưa ra đi.....” Hạ Thiên Thành cử động một chút xương hông có chút đau nhức của mình. “Chỉ là đừng trách ta không có nhắc nhở người, hai vị sư đệ kia của người vẫn còn bị bao vây trong thôn Bạch Hồ đó.”

Thạch Trữ kinh động, “Các.....các người không phải là nói.....”

“Chúng ta nói cái gì chứ!” Hạ Thiên Thành cười giễu. “Cho người biết, bọn họ không thể nào được bỏ qua đâu.”

Thạch Trữ ngốc lảng, rất lâu sau, đôi môi của y run rẩy. “Van xin các người bỏ qua cho họ..... người muốn như thế nào..... đều được.....”

Hai mắt của Hạ Thiên Thành liền híp lại, sự phục tùng của nam nhân này, hoàn toàn nằm trong dự liệu của Hạ Thiên Thành, y vướng bận quá nhiều thứ. Nhưng Hạ Thiên Thành lại ngoài ý muốn phát hiện bản thân một chút cũng không cảm giác được niềm vui sướng khi đạt được mục đích.

Hần nhìn nam nhân, nam nhân đã nhận mệnh cúi thấp đầu, hai vai cũng buông thông xuống, hần không nhìn thấy mặt của y, nhưng nỗi bi ai và tuyệt vọng tràn đầy toàn thân nặng nề vô cùng. Nếu như hần cứ như vậy mà muốn y, y sẽ ra sao?

Nói thật, từ hai ngày trước biết được Trương Kính Bình đã làm được chuyện này, trong lòng Hạ Thiên Thành chưa từng bình tĩnh qua, hắn đã giả tưởng qua tất cả các tình cảnh khi gặp lại, tư vị phức tạp khó nói đó, càng lúc gần đến Tế Nam, lại càng rõ ràng.

Nhưng mà cho đến khi chân chính nhìn thấy nam nhân này, Hạ Thiên Thành mới bắt đầu hiểu rõ, tất cả những điều suy tính trần trọc trước đây, nếu so với cảm giác trong thoáng chốc chiếm cứ đầy con tim này, thì thật sự chẳng là gì nữa cả.

Lúc này giờ này, Thạch Trụ đã lại trở về giống như trước đây một bộ dáng tùy ý hắn muốn làm gì thì làm. Thật ra, từ lúc bắt đầu Hạ Thiên Thành đã không lo lắng đến chuyện không thể khống chế được nam nhân này, vấn đề là khống chế được rồi thì lại làm sao?

Sự thật cũng chứng minh sự vô vị của việc đó, hắn không những không cảm thấy được một tí xúu mảy may nào thỏa mãn và kích động, ngược lại có một chút thất vọng kỳ lạ.

Đã lâu lắm rồi, mỗi khi nhớ tới nam nhân này, điều mà hắn không mong muốn nhớ đến nhất từ trước đến nay không phải chính là hành vi cường chế xuyên suốt của hắn đó sao? Nhưng đây tuyệt đối không nói nên rằng hắn đang hối hận, Hạ Thiên Thành trước giờ không phải là một người biết hối hận, hắn chỉ dựa theo cảm giác của mình mà làm việc thôi.

Mà cảm giác hiện tại của hắn so với lúc mới vừa gặp lại Thạch Trụ đã không còn giống nhau nữa, sự kích động ẩn giấu trong nội hỏa khi mới gặp mặt y, cố gắng áp chế dục vọng bùng bùng khó nói nên lời, rồi tình tự khó thể khắc chế, tất cả những thứ đó sau khi qua đi, hiện tại trong lòng của hắn chỉ còn sót lại một thứ gì đó đã lắng đọng mà ngay cả đối với hắn cũng tương đối xa lạ nhưng vô cùng mãnh liệt này.

Hạ Thiên Thành lại không phải là đứa ngốc, chỉ là loại cảm xúc này thật sự hắn chưa từng có qua, vì thế trong những ngày này hắn đã nghĩ qua rất nhiều thứ chỉ duy độc không có nghĩ qua cái này.

Ngây ngẩn đứng tại chỗ nửa ngày, cho đến khi Thạch Trụ cũng có chút phát giác mà càng trở nên khẩn trương bất an.

Hạ Thiên Thành dường như đã hiểu rõ được cái gì, nhưng mà hắn lại không thể nói rõ, nhìn về Thạch Trụ đang gần ngay trước mắt, hắn đột nhiên lại rất muốn ôm lấy y, dù sao sớm đã đủ để xác định được đó là, bất kể có ra sao, hắn muốn người nam nhân này.

Ôm lấy Thạch Trụ đã cứng ngắc tay chân một lần nữa vùi vào trong ***g ngực, Hạ Thiên Thành đột nhiên cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn, lần này, hắn thật sự không còn có bất cứ tạp niệm và tình tự gì mà chỉ yên tĩnh ôm lấy y, rất lâu không nguyện buông tay. Đêm hôm đó, Hạ Thiên Thành ôm Thạch Trụ ngủ nhưng không hề chạm vào y.

Không có nguyên nhân gì, chỉ là hiện nay hắn cảm thấy như vậy lại càng dễ chịu hơn mà thôi. Đáng thương cho Thạch Trụ lúc này bị hắn dọa nên một đêm mất ngủ.

Trạng thái này duy trì thẳng cho đến khi bọn họ trở về Bắc Bình

Toàn bộ người của Hạ phủ khi nhìn thấy Thạch Trụ đột nhiên trở lại này đều thập phần ngoài ý muốn, tối hôm đó, Hạ Thiên Thành ra lệnh cho Từ Phúc Quang nói cho nhà bếp, từ nay về sau Thạch Trụ sẽ ăn cơm cùng bọn họ, Đinh Linh Nhi vẫn dùng cơm một mình như xưa là được. Trên bàn ăn, mục quang Hạ Thiên Thành thâm nghiêm lạnh lùng đảo mắt nhìn phụ nhân và tiểu thiếp của hắn, nói rằng hy vọng một số người nào đó từ nay nên an phận một chút, đừng để hắn bắt được cái thóp nào, nếu không, đến lúc đó thì đừng có trách hắn không nể mặt, những người này đều không dám tiếp lời.

Rất nhanh chuyện Thạch Trụ làm sao hồi phủ được lan truyền đến ai ai cũng biết, có rất nhiều cách nói thậm chí còn bị cải biến cho không ra cái dạng gì, nhưng mà có một điểm vẫn có thể tin tưởng đó là, lão gia của bọn họ hai tháng này gấp gáp chạy đến Sơn Đông, nguyên nhân đều là vì người đó, vì thế, những người này cuối cùng cũng nhìn ra được lão gia của bọn họ đối với hắn tử hien lạnh lùng nhất này đối xử thật sự không phải như bình thường, vì thế bất kể bọn họ có muốn nghĩ như thế nào, bọn họ đều không thể tiếp tục gây chuyện với nam nhân đó.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Hạ Thiên Thành nghĩ cũng không cần nghĩ liền phân đôi phu thê trẻ đó ra hai phòng.

Đối với Thạch Trụ, đây cũng chẳng ngoài dự liệu của y, nếu không Hạ Thiên Thành phí nhiều công sức như thế bắt y trở lại làm gì? Nghĩ đến mấy ngày nay đều yên tĩnh như thế, cũng chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi, Thạch Trụ sớm đã cắt đứt mộng tưởng rồi.

Nhưng Hạ Thiên Thành lại chậm trễ không có hành động gì, đặc biệt là gần đây, quả thật ngay cả lộ mặt ra cũng ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thạch Trụ một mình ngụ trong tòa lầu trắng của Hạ Thiên Thành mỗi ngày đều tràn đầy cảm giác bất an. Mà khiến cho y càng thêm đứng ngồi không yên đó là, hai ngày trước, khi y lên chạy đi thăm Đinh Linh Nhi, lại ngoài ý muốn phát hiện nàng đã mang thai rồi. Thạch Trụ sớm đã ngóng trông có một hài tử thế này, nhưng mà vào lúc này, y kinh ngạc, y vô pháp làm rõ được tư vị bi ai và hỉ lạc đan xen nhau đột nhiên tràn đầy trong lòng.

Y không biết khi người đó biết được chuyện này sẽ thế nào.

Gần đây Hạ Thiên Thành đều rất sớm đã trở về nhà, nhưng hắn vẫn luôn ở trong phòng của Dung Tú Anh, trong lòng của hắn rất phiền, người nam nhân mà hắn đã tìm kiếm khắp thế giới, lại phải nghĩ mọi biện pháp để bức y trở về đó, hắn chưa từng nghĩ bọn họ sẽ rơi vào trong cục diện bế tắc như hiện tại. Bây giờ, hắn không còn muốn tiếp tục sử dụng thủ đoạn để cưỡng bách nữa, nhưng nếu không cưỡng bách thì hắn lại có thể làm được cái gì, bọn họ quả nhiên chỉ có loại gần bó này thôi sao.

Chỗ tốt đẹp nhất của Dung Tú Anh chính là nàng rất an tĩnh, dịu dàng, rất hiểu ý người khác, Hạ Thiên Thành thường xuyên ở trong phòng sách xem sách đến rất trễ, Dung Tú Anh trừ những lúc thỉnh thoảng tự mình rót trà bưng lên thì ngoài ra rất ít khi làm phiền hắn, phòng sách cách âm cực tốt, cả đêm đều vô cùng an tĩnh.

Có một tối, Hạ Thiên Thành xem sách đến cảm thấy thật sự không có hưng trí, nói thật, những ngày này hắn căn bản không biết bản thân đang xem cái gì, hắn bước ra khỏi phòng sách, nhìn thấy trước cửa phòng ngủ không có đóng chặt lại, một tia ánh sáng từ phòng hắt ra, xem ra là Dung Tú Anh vẫn đang đợi hắn. Hạ Thiên Thành cười khổ, những nữ nhân này đều quá si ngốc rồi, tại sao lại có lại chịu đựng sự bất bình đến thế này? Nếu như nam nhân đó có thể có được một nửa của các nàng..... Trong đầu đột nhiên thoáng qua ý niệm này Hạ Thiên Thành kinh ngạc một lát.

Sao lại có thể nghĩ đến vấn đề này? Lẽ nào hắn đối với nam nhân kia vẫn còn có kỳ vọng gì hay sao.....thật là.....ha ha!

Nhưng thật ra Hạ Thiên Thành không có cảm thấy buồn cười, trên mặt hắn có chút ảm đạm.

“Hong Xảo, ngươi hỏi vị đại phu đó xem.....thuốc an thai này.....” Khi Hạ Thiên Thành đẩy cửa đi vào, chính là nghe thấy Dung Tú Anh đang lười biếng nằm nghiêng trên giường vừa thêu thùa và chuyện phiếm với Hong Xảo đang nói đến đây, thấy hắn đi vào, tiếng nói của hai người đều đột nhiên ngừng lại, trên mặt nổi lên một biểu tình hoảng loạn.

Hạ Thiên Thành không có lưu tâm đến các nàng đang nói cái gì, chỉ là biểu tình này lại khiến cho hắn có chút kỳ quái, nhưng hắn cũng không có để trong lòng.

“Đã trễ thế này rồi còn thêu thùa cái gì nữa, Hong Xảo, đi ngủ đi.”

Hong Xảo vội vàng đáp ứng rồi gấp gấp chạy ra ngoài, trên đường còn xem chút nữa dụng phải chiếc ghế.

“Sao lại vội vã gấp rút như thế?” Hạ Thiên Thành nhăn mày.

Dung Tú Anh sớm đã đứng dậy xuống bên giường lấy áo ngủ đến chuẩn bị hầu hắn thay áo, Hạ Thiên Thành vừa chậm rãi cởi cúc áo vừa tùy tiện hỏi thăm: “Vừa rồi các ngươi đang nói cái gì vậy? Ta nghe thấy có an thai?”

Dung Tú Anh đứng sau lưng hắn nửa ngày không nói gì.

Hạ Thiên Thành đợi một lát không thấy nàng trả lời, kỳ quái quay đầu lại nhìn vào mặt nàng, thì thấy biểu tình của Dung Tú Anh không đúng lắm: “.....Có chuyện gì?”

“.....Lão gia.” Dung Tú Anh muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng, úp úp mở mở, Hạ Thiên Thành híp mắt lại một chút, hắn bắt đầu cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi, Dung Tú Anh bị hắn nhìn chăm chăm như vậy càng phát hoảng, rất lâu, nàng cũng nghĩ thông, giấy dù sao cũng không thể gói được lửa a, “.....Lão gia, ta cũng vừa mới biết thôi, tối nay định nói cho ngài biết, nhưng thấy trễ quá rồi nên.....Nữ, nữ nhân đó có thai rồi.....”

Hạ Thiên Thành không hiểu rõ, “.....Nữ nhân nào?”

“.....Chính là.....Đinh Linh Nhi đó.....bữa trước nàng ta không khỏe muốn ới mấy lần, tìm đại phu đến xem thì là.....đã được một tháng rồi.....” Âm thanh của Dung Tú Anh càng lúc càng nhỏ, bởi vì nàng nhìn thấy sắc mặt Hạ Thiên Thành càng lúc càng khó xem.

Hạ Thiên Thành gắt gao trừng mắt nhìn nàng, rất lâu sau, hắn đột nhiên xông ra ngoài cửa.

Dung Tú Anh đang mặc áo cho hắn bị lão đảo một chút, tay đang thay áo của nàng vẫn còn dừng ở trong không trung, kinh ngạc đứng tại chỗ..... Nàng đã biết sẽ thế này mà.....

Thạch Trụ đang trong giấc ngủ bị néo tỉnh, khi y còn đang mờ mịt vì bị lay tỉnh, thì tiếp theo đó đã bị sự trêu chọc quấy phá đột ngột đập đến khiến cho tỉnh táo lại, y run sợ phát hiện Hạ Thiên Thành khuôn mặt xanh xám đã nhiều ngày không gặp đang gần ngay trước mắt.

“ A.....” Thạch Trụ theo phản xạ có điều kiện liền nghĩ muốn nhảy lên, nhưng y bị ép chặt đến không thể động đậy, khí thể của Hạ Thiên Thành vô cùng dọa người, y hoàn toàn mông lung.

Ánh mắt của Hạ Thiên Thành giống như muốn ăn y mà cực kỳ hung ác khoét lỗ trên người y, một khắc sau, đột ngột bắt đầu xé quần của y, “Đừng.....” Thạch Trụ đã hoàn toàn bị dọa ngốc rồi, y liều mạng ý đồ muốn cự tuyệt, nhưng đã trễ rồi, Hạ Thiên Thành ngay cả y phục cũng không cởi ra, chỉ kéo quần ra, rồi ngay trong đồng y phục hỗn loạn mà hung hãn vọt vào.

“ A.....” Đã lâu lắm rồi không làm loại chuyện này, Thạch Trụ nhất thời thê thảm kêu lên một tiếng, nhưng y lập tức cắn chặt răng mình, Hạ Thiên Thành một chút cũng không lưu tình, từng lần từng lần liên tục trùng kích mãnh liệt vào y.

Máu rất nhanh liền chảy xuống, Hạ Thiên Thành cảm thấy được dịch thể nóng bỏng đó.

Hắn từ trên cao ngưỡng đầu lên, thân thể lại một lần nữa vùi vào thật sâu, lại một lần, thêm lần thứ ba.....

Thạch Trụ cố gắng chịu đựng, y không biết là đã có chuyện gì, nhưng không phải y đã sớm biết ngày này sẽ đến rồi sao?

Y không có chỗ để phản kháng, cũng không có bản lĩnh phản kháng, y chỉ có thể như thế này thôi không phải sao?

Dường như có một giọt nước mắt trong khóe mắt đã có chút phát đau đang từng mở đảo qua một vòng, rồi lại không có rơi xuống.

Thạch Trụ không có phát giác ý thức của bản thân đã càng lúc càng mơ hồ, vì thế, khi Hạ Thiên Thành đột nhiên dừng lại, rất lâu không nói gì dừng ở nơi đó, y cũng không có phát giác.

Thanh âm khô khốc vô cùng của Hạ Thiên Thành hàm hồ nói ra một câu, nhưng không có ai nghe thấy, bao gồm cả bản thân Hạ Thiên Thành, trong đầu óc và thân thể của hắn đều đã giống như bị bỏ xẻ ra, rất khó chịu đó! Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn vang vọng lại tiếng thở dốc thô trọng của hai người.

Câu nói đó là, “Thật con mẹ nó.....”

Không sai, đây chỉ là một câu nói bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ là một câu nói luôn luôn ở trong cửa miệng của Hạ Thiên Thành mà thôi, nhưng mà khi câu nói tựa như tiếng nổ non vô thanh này phát ra, Hạ Thiên Thành cuối cùng cũng đành nhận mệnh. Có những thứ trong sự hỗn loạn lại dần dần rõ

ràng hơn, cho dù hẳn có rất nhiều chỗ có lẽ mãi mãi cũng không thể làm rõ được, nhưng mà, hẳn lại có thể xác định đã nhận thức được một điều_____ nam nhân tên Thạch Trụ này, bất kể ý nguyện của tất cả mọi người, từ rất sớm đã đi sâu vào trong sinh mạng của hẳn.

Hạ Thiên Thành chậm rãi cúi thấp đầu, tỉ mỉ nhìn ngắm gương mặt của nam nhân khô mát giản dị mà lúc này lại nhếch nhác tiêu tụy đó, y hôn mê sao? Một tình tự trong lòng đột nhiên cổ vũ lên sự dịu dàng kỳ lạ, Hạ Thiên Thành vươn tay phải lên, do dự một lát, sau đó, chậm rãi, nhẹ nhàng ve vuốt mái tóc cứng cứng rối loạn của y.

50. Chương 50

CHƯƠNG 50 PN1

“Đánh ! ! Đánh nó cho ta..... Doãn Trạch, người đứng ngây ra đó làm cái gì? Nhanh đến giúp một tay đi!”

“.....Doãn Sinh, các người vừa rồi mới đánh trúng ta đó.....”

“Ai dồ! Tên dã tiểu tử này!”

“Đừng đánh nữa! Mau dừng lại cho ta !!”

.....

Hoa viên Hạ phủ vào giữa trưa, đây là lúc yên tĩnh nhất nghiêm cấm làm ồn lúc này lại thấy gà bay chó sủa, loạn xạ bất nhào, một đám tiểu hài tử đứa lớn nhất cũng chỉ cỡ khoảng mười tuổi đến đứa nhỏ nhất cỡ khoảng bốn, năm tuổi đang quần thành một cục, có đánh có khóc có mắng chửi có lôi kéo, thật sự vô cùng náo nhiệt.

Lúc này một tiểu cô nương đã hơn mười tuổi Hạ Tư Vân khẩn trương không ngừng lôi kéo cái đứa đang mắng chửi, cuối cùng ráng sức mới tách được chúng ra, nàng thở dốc mệt mỏi, tức phì phì liếc mắt trừng trừng đám đệ đệ của mình, trong một mớ hỗn chiến, đứa bị kéo rách áo cũng có, sườn mặt cũng có, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem cũng có, cuối cùng ánh mắt nó đặt lên trên người nam hài tử mà trên trán chảy máu ồ ạt.

“Thạch Hạ! Lại là người! Người một ngày không gây chuyện thì khó chịu có phải không?” Nam hài tử bị gọi là Thạch Hạ cắn chặt môi, trên gương mặt đen đui non nớt tràn đầy bướng bỉnh, Hạ Tư Vân dùng ánh mắt khoét lỗ trên người nó, “Sao không nói gì đi? Bộ không nói là xong hay sao? Lần này ta bắt người phải nói, mấy chuyện người làm này giờ này, rốt cuộc là vì cái gì!”

Hạ Doãn Sinh là đại thiếu gia, nó cũng là đầu sỏ gây họa gây nên cuộc xung đột lần này, nhưng nó có chỗ dựa nên không sợ, bởi vì tất cả những đứa khác ở chỗ này đều sẽ quay sang bảo hộ nó, tức giận của nó còn chưa tiêu, nó khinh bỉ lại có chút vui mừng trên nỗi khổ của người khác mà liếc nghiêng nhìn Thạch Hạ thấp hơn nó nửa cái đầu đó.

“Tiểu tử thú vị, tính khí cũng không nhỏ đâu! Chỉ đáng tiếc ba ba đó của người không giống người chút nào cả. Sao rồi, nhắc đến y người liền không vui, không vui thì người cứ đi đi a! Chúng ta bảo đảm không có ai thêm cản đâu!”

Bờ ngực nhỏ bé của Thạch Hạ kịch liệt nhấp nhô, ánh mắt của nó đã phản phát đỏ lên.

“Đi a! Đều đã ăn bám nhiều năm như vậy rồi, giờ không nỡ đi có phải không? Cút! Mang theo người mẹ điên loạn của người nữa, thêm người cha không cần mặt mũi của người nữa, cút ra khỏi nhà chúng ta!” Hạ Doãn Sinh là do Lý Khắc Nhi sinh ra, từ nhỏ, nó đã nghe thấy mẫu thân của mình len lén mắng chửi mấy lời thế này, oán hận của nàng rất sớm đã mọc rễ trong tâm lý của nó khi nó còn chưa kịp hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng lời của nó đã dọa Hạ Tư Vân một cái, nàng lập tức cắt lời mắng, “Doãn Sinh!”

Hạ Doãn Sinh nói ra miệng xong cũng có chút kinh hoảng, nó sợ hãi nhìn Hạ Tư Vân một cái, nhưng bên miệng vẫn cứng đầu nói. “Sao? Chuyện hôm nay, có ai con mẹ nó nói lại với lão gia thì kẻ đó là thứ không ra gì.”

Nó quay về hướng Thạch Hạ gầm lên, “Người nếu là thứ không ra gì thì đi nói đi!”

Thạch Hạ nhìn cũng không thèm nhìn nó một cái, chỉ là bưng bình cứng đầu ưỡn thẳng lên cơ thể nhỏ bé đơn bạc vẫn còn chưa trưởng thành.

Hạ Tư Vân thế là liền có chút minh bạch, nàng hiểu rồi, chuyện này không thể tiếp tục gây thêm nữa, tại Hạ phủ, có một vấn đề là tuyệt đối cấm kỵ, bọn đệ đệ tuổi còn khá nhỏ vẫn chưa biết sự lợi hại, nhưng nàng thì đã thấy qua rồi, hơn nữa mẹ nàng là đại phu nhân Dung Tú Anh cũng không chỉ một lần răn đe nàng, không được nói đến tất cả những chuyện có liên quan đến người kia.

Nàng không thích người của gia đình đó, nhưng nàng cái gì cũng đều không dám nói, nàng thật ra cũng không biết quá nhiều về cả câu chuyện đó.

Hạ Tư Vân không còn gì để nói kéo đám đệ đệ đi khỏi.

Trong hoa viên rộng lớn, lúc này chỉ còn sót lại một mình nam hài tử Thạch Hạ, giờ nó đã khó thể tiếp tục giả trang mà đột ngột trở nên nhục nhã thống khổ bi phẫn.

Hôm nay, trời rất trẻ rất trẻ rồi mà Thạch Hạ cũng không về nhà, nó chui vào trong một góc của hoa viên, nhưng nó biết sẽ không có ai đến tìm nó, bởi vì mẹ của nó là một người điên, mà còn cha của nó... Thạch Hạ gần như đang nghiêng răng nghiêng lợi, không đến nửa đêm tối mịt, nó sẽ không trở về.

Tại sao bọn người Hạ Doãn Sinh luôn luôn phải nói những lời kiểu đó? Nó tuổi nhỏ không hiểu, nhưng dù dốt nát nó cũng vẫn cảm thấy tổn thương, nó cảm thấy bị sỉ nhục.

Vào giờ phút này trong phòng của Hạ Thiên Thành, Thạch Trụ đang cố gắng nỗ lực để có thể đạt được quyền lợi buổi tối trở về nhà ngủ. Đã nhiều năm rồi, y đã không nhớ rõ được mỗi một ngày y trải qua thế nào. Y chỉ rõ ràng y chịu đựng đến mệt mỏi, nhưng mà mặc dù cuộc sống như thế, thời gian dài cũng có thể khiến y thích ứng, Thạch Trụ đã thành thật yếu đuối an phận rồi, y không biết trừ như vậy ra y còn có thể thế nào.

Thật ra từ sáu năm trước khi Thạch Hạ ra đời, y đã nhận mệnh rồi, y hiểu rõ kiếp này trừ khi là Hạ Thiên Thành tự mình buông tay, nếu không thì y không thể nào có khả năng rời khỏi nơi này.

Thạch Hạ..... nghĩ đến Thạch Hạ, Thạch Trụ nhìn ngoài cửa sổ bầu trời đêm tĩnh mịch đã điểm đầy sao, hiện tại là giờ nào rồi, y có chút khẩn trương, nhưng Hạ Thiên Thành vẫn đang phủ lên người y, đang tiến hành lần thứ ba công kích, hai chân bị phân ra gơ lên thật cao, Hạ Thiên Thành đang gắt gao nắm lấy.

Tựa như phát giác được y trong thoáng chốc phân tâm, Hạ Thiên Thành dùng lực đỉnh nhập y một chút, Thạch Trụ buồn bực hăng một tiếng, mục quang lẩn tránh thu hồi lại, đã nhiều năm như vậy, y vẫn là vô pháp nhìn thẳng vào nam nhân này.

“.....Người đang nghĩ cái gì?” Hạ Thiên Thành vừa thở dốc tiếp tục động tác, vừa nhìn ngấm gương mặt của người dưới thân, “Người phải chuyên tâm a, nếu không không thể xong thì người cũng đừng mong đi.”

Nói xong hắn liền cảm thấy thân thể của Thạch Trụ co chặt lại, Hạ Thiên Thành hít một ngụm khí, sau đó hắn vô thanh cười lên.

Nam nhân gốc gác này, phương pháp duy nhất mà y hầu hạ hắn chính là co chặt lại nơi đó a..... nhưng mà điều không thể phủ nhận chính là, cái chiêu này đích thực có hiệu quả, Hạ Thiên Thành dần dần tăng nhanh tốc độ..... Tay mà Hạ Thiên Thành cầm lấy nam căn (cái đó đó) của Thạch Trụ cũng bắt đầu tăng nhanh tốc độ, sau đó hắn nhìn thấy hai má của người này đỏ hồng lên, y áp chế hơi thở dốc, nhân thân có chút mê lỵ.

Y đang liều mạng khiến mình có thể “xong” sao.

Hai mắt thon dài của Hạ Thiên Thành hí lại, hắn dù chỉ một thoáng cũng không dời mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm vào gương mặt thất thần kia.

Bên ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã có một chút gió, xuyên qua khe hở của cửa sổ mà thổi vào.

Bóng người trên giường lại lần nữa giao triền dây dưa, liệu ai có thể biết được trong đó ai trầm mê hơn?

Tối mịt, Thạch Trụ thân tâm mỗi một mới trở về chỗ ở của mình, gần như là lập tức, y phát hiện không thấy Thạch Hạ, trong lòng khẩn thiết lo âu đi tìm trong phòng lẫn ngoài phòng, càng tìm càng khẩn trương, y không thể nghĩ ra được một tiểu hài tử sáu tuổi vào lúc này thì có thể ở đâu, dự cảm không tốt không thể khắc chế được dâng đầy trong lòng, y đứng ngây ra một khắc, rồi đột nhiên như phát điên mà chạy đi.

Hạ Thiên Thành lúc này đã sắp ngủ rồi, trong mơ hồ hần đường như nghe được một trận tiếng bước chân lảo đảo, sau đó, chính là cửa bị đẩy ra phanh một tiếng thật lớn.

Ai dám to gan như thế? Lúc này còn dám chạy đến đây làm tỉnh hần! Hạ Thiên Thành nhướng mày hơi hơi mở mắt ra, hần nhìn thấy Thạch Trụ đang đứng ngây ra trân trân nhìn hần mang theo một bộ dạng như sắp khóc, bờ môi không còn chút huyết sắc nào vô lực run rẩy, cả người đều đã như sắp đứng không nổi, Hạ Thiên Thành lập tức ngồi dậy.

“.....Tiểu Hạ.....không thấy đâu cả.....” Nam nhân trước mặt giọng khàn đến mức gần như không nói nổi ra tiếng, Hạ Thiên Thành đột nhiên đứng dậy xuống giường.

Buổi tối hôm đó, tất cả gia đình và thị vệ của Hạ phủ đều bị gọi dậy để tiến hành tìm kiếm toàn vườn, nhưng mãi cho đến khi trời đã朦胧 lung sáng lên, mới có người từ trong một lùm cây tìm được nam hài tử đang ngủ.

Nam hài tử bị đánh thức vừa mở mắt ra liền nhìn thấy phụ thân đang đứng cạnh bên lão gia Hạ Thiên Thành, nó nhỏ tuổi nhất thời không thể nhận ra được mà bạo phát, nó giống như một tiểu dã thú bị thương ở đầu khản giọng gào lên, “Người, người cứ luôn ở bên cạnh người này làm cái gì? Ta không muốn thấy người!”

Thạch Trụ nhất thời mờ mịt.

Hạ Thiên Thành bất động thanh sắc tỉ mỉ nhìn tiểu tử vẫn còn chưa có trưởng thành đã như con cọp con hung mãnh, dường như đã ý thức được cái gì, “Có người nói hươu nói vượn sao?”

Câu hỏi của hần là đang hỏi Từ Phúc Quang vẫn luôn đứng ở sau lưng, Từ Phúc Quang hoảng loạn vội đáp, “Chắc là không có đâu.”

“Vậy cái này người giải thích thế nào? !” Thanh âm Hạ Thiên Thành trầm thấp lại đột nhiên sắc bén dọa người, Từ Phúc Quang nào dám tiếp lời.

“.....Trở về tra rõ cho ta, tra tuần tự đầu đuôi!”

Thạch Trụ bên cạnh hần hiện tại ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn nhi tử của mình, Hạ Thiên Thành kề sát y, cảm thấy được y cơ rúm run rẩy héo hắt, Hạ Thiên Thành đột nhiên nở nụ cười tươi.

“Thạch Hạ, có biết tại sao tên của người được gọi là Thạch Hạ không?” Hần tựa như đang tán gẫu mà tùy ý hỏi.

Trong lòng Thạch Trụ mãnh liệt nhảy lên.

Thạch Hạ cảm hận trừng hần.

“Đây là do ta đặt cho người đó, nhưng nó lại có ý nghĩa gì a?” Hạ Thiên Thành nói đến đây lại ngừng một chút, sau đó ánh mắt của hần, thâm sâu nhìn về Thạch Trụ,

“Thạch Hạ a, có rất nhiều chuyện, người tốt nhất vẫn là không nên biết, biết rồi thì cũng đừng nên mang thù hận gì, người trước tiên nên đi học đợi đến lúc trưởng thành đã..... Ta sẽ đợi người a.”

Trời lúc này cuối cùng cũng sáng hần, trong khu vườn vào sáng sớm ngày hè, gió thoảng mê người, hoa thơm nức mũi, Hạ Thiên Thành lưỡi biếng duỗi người một cái cho đã, một đêm không ngủ, cũng thật sự là mệt chết đi.

Tiếp theo đó, hần đột ngột làm ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó đều trợn mắt há hốc mồm, trước đây hần chưa từng ở trước mặt người khác mà quần lầy Thạch Trụ, tay hần khoát lên vai y, trong mục quang nhất thời tránh tránh né né bất kham của mọi người, kéo y rời đi.

“Ngày mai, đưa Thạch Hạ đến trường học..... còn nữa, lão Từ, đừng quên đi tra xét, ta cho người thời gian hai ngày!”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-lien-hoan>